

ΧΡΟΝΟΣ

ΔΡΑΣΙΣ ΙΤΑΛΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΕΡΟΣ

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ALBERTO MONDADORI - ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ AZIENDA PERIODICI ITALIANI MONDADORI
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ARNOLDO MONDADORI - ΜΙΛΑΝΟΝ - VIA CORRIDONI, 39
ΔΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Ρ.Ι. Corso del Littorio, 1 - Milano - ΤΗΛ. 75-136
Stabilimento Rotocalcografico VITAGLIANO - Via Serie N. 1 - 1942-XX

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ. 27

ΧΡΟΝΟΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΡΟΙ
ΕΝ ΤΗΝ ΖΩΝΗΝ ΤΟΥ ΔΟΝ

X14

ΡΟΜΗ - 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1942-XX
ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΞΗΚΟΝΤΑ

Μειδίαμα ικανοποίησης, ύστερα από το δροσερόν λουτρόν, που ασφαλώς έχει-
άζετο μ' αυτήν την τρομερήν ζέστην.

Ρώμη, 10 Σεπτεμβρίου 1942-XX

TEMPO

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΧΡΟΝΟΣ

Τὸ ἐκστρατευτικὸν Ἰταλικὸν Σῶμα εἰς
Ρωσίαν, μεταβληθὲν κατόπιν εἰς Ἰτα-
λικὴν Στρατιὰν Ρωσίας, δὲν θὰ ἠδύνατο
ποτὲ νὰ προσλάβῃ τὸν εὐθὺ μὲν κινήσεων,
τὸν ὁποῖον προσέλαβε, ἐν ᾧ ἕνός οἱ
ἄνδρες δὲν ἐδείκνυνον ἐξαιρετικὴν αὐτα-
πάγησιν καὶ μεγάλην ἀντοχὴν εἰς τοὺς
κόπους καὶ ᾧ ἑτέρου δὲν ἐμεσολάβη
ἡ ὑπεράνθρωπος δρᾶσις τῆς ἀεροπορίας
μεταφορῶν, ἡ ὁποία μὲ διηγετικὰς πετῆ-
σεις ἀνεφοδιάζε, διαρκῶς τὰ στρατεύ-
ματα. Ὁ ἔξοχος αὐτὸς συντονισμὸς ὅλων
τῶν δυνάμεων, ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς εἰς Ρω-
σίαν μαχομένους εἰς τὸ πλεονεχθῆναι συμ-
μέχων, Ἰταλοῦς, νὰ συμβῶναι μεγάλως εἰς
τὸν ἐναντίον τοῦ μολοταβισμοῦ ἀγῶνα.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

• Η ΜΕΤΑΛΗ ΑΕΡΟΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ 11ΗΣ. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	ΣΕΛ. 5-8
• ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ	9-12
• MARIO ZUPAN ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 30Ν - ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ	14-18
ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΝΩΝ ΝΑ ΕΠΙΤΕΥΧΘΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ	19-20
Ο ΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΙΑΝΟ	21-24
ΟΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝΤΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ	25-27
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΜΑΧΙΑ	28-30
Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ "ILLUSTRIOUS"	34-35
ΕΚΥΛΛΟΦΑΡΟΝ ΚΑΙ ΟΚΤΑΠΟΔΙ Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΩΝ	42-43

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΙΑΝΟ	21-24
------------------------	-------

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

• LAURANO ΠΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ	40
Η ΝΕΑ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ	40
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ	40
Η ΔΗΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΤΗΝ GRAZIA DELEDDA	41
ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ 20Ν	41

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ο ΗΛΙΟΣ	36-39
---------	-------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

BIBI TZOI	31-33
-----------	-------

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ	4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	13

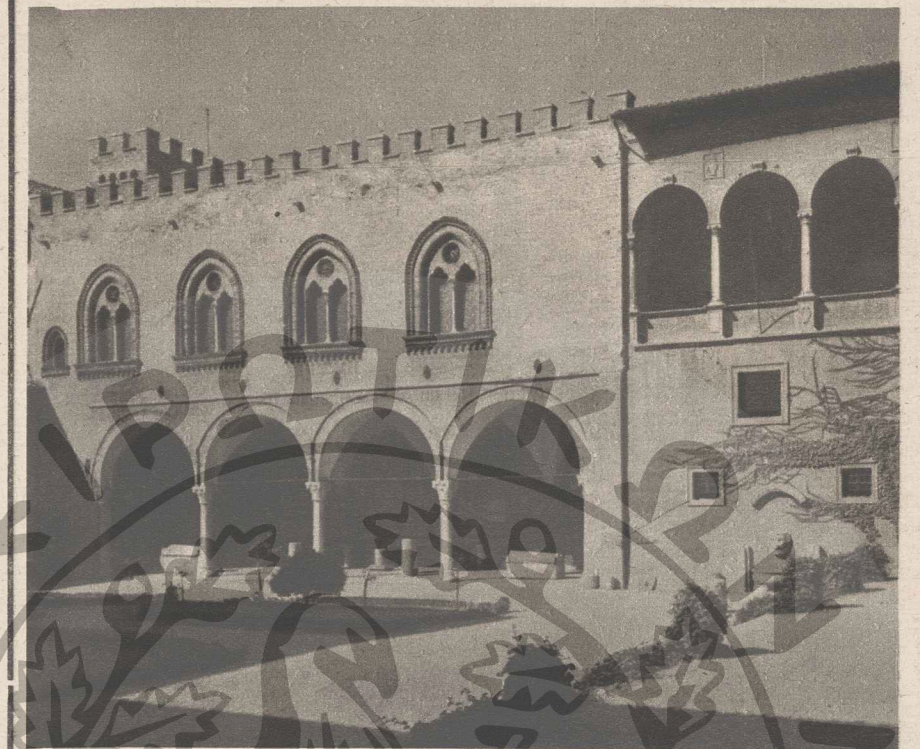
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.700.000
ΗΜΕΡΩΝ 16.888
ΑΡΙΘ. 36192

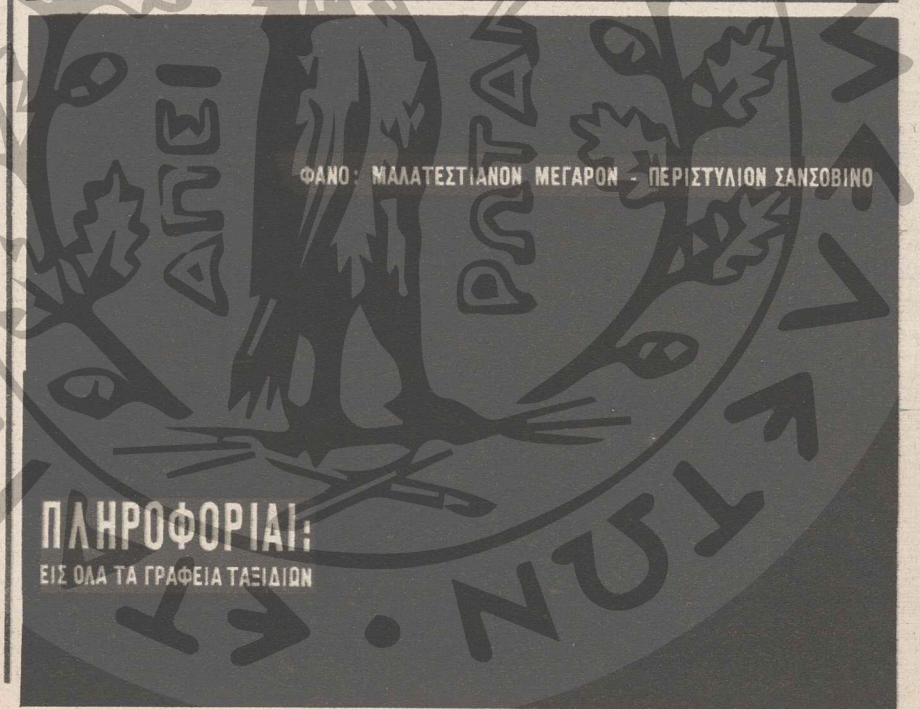
Azienda Periodici Italiani
MONDADORI

ΙΤΑΛΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛ-
ΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧ-
ΝΗΣ. ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ
ΤΟΥΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΦΑΝΟ: ΜΑΛΑΤΕΣΤΙΑΝΩΝ ΜΕΓΑΡΟΝ - ΠΕΡΙΣΤΥΛΙΟΝ ΣΑΝΣΟΒΙΝΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Υπάρχει μία ειρωνία εις τὰ πράγματα καὶ πρὸ παντός εις ἐκεῖνα τοῦ ἔχουν οὐκ ὀλίγον μετὴν προπαγάνδαν. Τὴν πρώτην Αὐγούστου τὸ πρακτορεῖον τοῦ Ἡνωμένου Τύπου ἐδημοσίευσεν εἰδησιν, προερχομένην ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτὼνα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἶχε τελειοποιήσει τὰ σχέδια τῆς διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς δευτέρου ψυχολογικοῦ μετώπου ἐναντίον τοῦ "Ἀξονος". Τὰ σχέδια προέβλεπαν τὴν ἐξάπλυσιν, ἐντὸς βραχέος διαστήματος, μιᾶς ἠθικῆς ἐπιθέσεως διευθυνομένης πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐδαφῶν τῶν κατεχομένων ἢ ἐλεγχομένων ἀπὸ τὸν "Ἀξονα καὶ ἀπὸ τοὺς συμμάχους του. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη θὰ εἴχεν ὡς σκοπὸν τὴν δημιουργίαν, μετὰ τῶν κατοίκων αὐτῶν, « μιᾶς ἀτμοσφαιρᾶς ἐλπίδος » ἐπὶ τῇ προόδῳ τῶν ἐπικειμένων στρατιωτικῶν ἐξελίξεων. Μία ὕψηλὴ ἀμερικανικὴ προσωπικότης, αὐτοκαλουμένη πεπειραμένη τῶν εὐρωπαϊκῶν ζητημάτων, ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς θὰ ἐφαίνοντο τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα θὰ ἐθετοὺν τὸν πόδα των ἐπὶ τῆς ἡπείρου. Οἱ εὐρωπαϊκοὶ πληθυσμοὶ θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς ἕνα τρομερὸν ραδιοφωνικὸν βομβαρδισμόν, καὶ μυδραλλιοβολισμόν « φεῖγ βολάντ », καὶ θ' ἀντελαμβάνοντο τὴν πραγματικότητά καὶ θὰ ἐπανεστάτου ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν τοῦ "Ἀξονος. Αὐτὸ ἀσφαλὲς θὰ διηκούσεν τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν τῶν ἀμερικανικῶν λεγεώνων. "Ἰσως, σχέδια ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτῇ, νὰ κατεστρώθησαν ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. "Ἰσως εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν, νὰ μὴ πρόκειται περὶ καθαρᾶς σκόνης διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ μάτια τῶν μολοσεβίκων συντρόφων, οἱ ὅποιοι εἰς τὸν Καύκασον καὶ εἰς τὸν Ντόν, ἀγωνίζονται ἀπελπισμένως νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐξθρικὴν ὁρμήν, ὅπως εἰς τὴν περιπτώσιν τῆς δημιουργίας ἐνὸς δευτέρου στρατιωτικοῦ μετώπου εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Ἀφοῦ, κατὰ μεγάλην πλειονότητα αἱ ἀμερικανικαὶ βιομηχαναὶ μετετράπησαν εἰς πολεμικὰς τοιαύτας, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ παρούσα παραγωγή των δὲν ἔχει ἀσφαλὲς ἀνάγκην ἀπὸ διαλαλητάς, διὰ νὰ πωληθῇ, εἰς τὴν ἰσχυρὰν οὐκ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐξέλιξιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ μείναντες ἄνευ ἐργασίας προπαγανδίζονται τοῦ ἐμπορίου, θὰ ἐπεστρατεύθησαν πολιτικῶς καὶ συγκεντρωθέντες εἰς τὴν Οὐάσιγκτὼνα

να θὰ ἔλαβον ἐντολὴν νὰ συντάξουν ἕνα σχέδιον διὰ νὰ « λανσάρουν » εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν ἀπαράβλητον ἀξίαν τῶν Στρατιωτικῶν Δυνάμεων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ διαφημιστικὴ « καμπάνια » πρέπει νὰ προηγηθῇ τῆς « καμπάνιας » τῶν πωλήσεων, καὶ αὕτη εἶναι μία ὕλησις καὶ τιμὰ ἀρχὴ τῆς βιομηχανίας, ἐφαρμοζομένη, δεδομένης τῆς φύσεως τῶν συγχρόνων πολέμων, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς « καμπάνιας » τοῦ λέγονται στρατιωτικαί. Ἡ ειρωνία ὅμως τοῦ πράγματος δὲν συνίσταται εἰς αὐτὸ. Ἡ ειρωνία ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δέκα ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐπικειμένης δημιουργίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐνὸς ἠθικοῦ μετώπου ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ "Ἀξονος, ἕνα νέον μέτωπον (καὶ ἐπρόκειτο ἀκριβῶς περὶ ἠθικοῦ μετώπου) δημιουργεῖτο εἰς ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ἐναντίον τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Τὸ ἰνδικὸν κόμμα τοῦ Κογκρέσου, ἐρμηνεύον τὴν θέλησιν τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν Ἰνδιῶν, ἀνεκηρύσσετο παράνομον, ἡ ὁργάνωσις του διελύετο βιαίως, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Γκάντη, Νεχρού καὶ Ἀζάντ ἐφυλακίζοντο καὶ ὁ τύπος τοῦ ἐφίμωτο. "Ὅλοι αἱ ἀρχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὠφείλε νὰ βασισθῇ ἡ προπαγανδιστικὴ « καμπάνια » εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶχον παραβιασθῇ εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ὅλοι αἱ ὑποσχέσεις εἶχον ἀθετηθῇ. Οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ ἔπληξαν τοὺς Ἰνδοὺς πατριώτας ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Βομβάης, τῆς Ποόνας, τοῦ Ἀλλὰχαμπάντ καὶ τῆς Νέας Δελχί, ἐφόνευον κάθε ἐλπίδα τὴν ὁποίαν ἦτο δυνατόν νὰ ἔτρεφαν οἱ Ἀγγλοαμερικανοὶ περὶ ἐπιτυχούς ἠθικῆς ἐπιθέσεως εἰς Εὐρώπην.

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Εἰς πόσα μέτωπα ἦσαν ἤδη ὑποχρεωμένα νὰ πολεμοῦν τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη; Ὑπῆρχε τὸ μέτωπον τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, τῆς βορείου Ἀφρικῆς καὶ τῆς μέσης Ἀνατολῆς, τὸ μέτωπον τοῦ ἀρχιπελάγους τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὸ μέτωπον τοῦ ἀέρος ὁποῦθεν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γερμανίας, καὶ τέλος τὸ ἄνευ ὁρίων, τῶν διαφόρων ὠκεανῶν καὶ θαλασσῶν τοῦ κόσμου.

Εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν μετῶπων αὐτῶν, ἐκτὸς σποραδικῶν ἐξαίρεσεων, ἡ πρωτοβουλία ἀνῆκεν εἰς τὰς Δυνάμεις τοῦ Τριμεροῦς.

Αὐτὸ δὲ ὠφείλετο ἀκριβῶς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ δυνάμεις αὗται ἐμάχοντο μὲν συγκεντρωμένας τὰς δυνάμεις των ἐναντίον τῶν διασκορπισμένων δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ὅμως ἡδυνάμεθα νὰ παρενυθώμεθα σχεδὸν ταύτοχρόνως, εἰς μεγάλας καταστρεπτικὰς μάχας εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς ἀεροναυμαχίας εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ εἰς καταστρεφτικὰς καθυθίσεις πλοίων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Εἰς τὰ διάφορα αὐτὰ μέτωπα, ἤδη πολλὰ διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ περιορισμένη δύναμις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, προσετέθη τῶρα καὶ τὸ μέτωπον τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ νέου αὐτοῦ μετώπου εἶναι εἰδικός, καὶ κάθε πρό-

βλεψις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ βάρος ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐξελίξεως τῆς συρράξεως ἐξετάζεται μὲ μεγάλην προσοχήν. Δὲν εἶναι ἡ περίπτωσις νὰ αὐτοπατάμεθα ἐπὶ τῆς ἀμέσου καὶ ἐπιφανειακῆς συνεπειᾶς τῆς ἰνδικῆς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς. Ἐφ' ὅσον αἱ ἐξελίξεις τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς δὲν εἶναι ἀκόμη ὀρισμένοι, καὶ οὐτε δύναται νὰ προσδιορισθῶν, καὶ τὸ μέλλον, ἐπομένως, δυνατόν νὰ ἐπιφυλάξῃ κάποιαν ἐκπληξιν, δὲν πρέπει ν' ἀναμένωνται συντόμως ἀποφασιστικαὶ ἐπιτυχίαι ἀπὸ τὰς ἀνταρσίας τῶν κατοίκων τῶν μεγάλων πόλεων καὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς ἀστικῆς ἀνταποκοῆς. Οἱ Ἀγγλοὶ θὰ ἀνεμέτρουν καλὰ τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους ἐξετίθεντο, λαμβάνοντες στάσις βιαιὰς καταστολῆς τῶν αἰτημάτων τοῦ ἰνδικοῦ λαοῦ. Ἐγνώριζαν καλὰ τὰς διαρρέσεις του, τὴν κατάστασιν ἀποκτηνώσεως τῶν μαζῶν, τὴν ἑλλειψιν διευθύνοντος στοιχείου. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐγνώριζον πρὸ παντός, ὅτι ἡ χώρα δὲν ἔτεινεν πρὸς οἰκονομικὴν κρίσιν, δυναμένην νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν κρίσιν τοῦ 1932, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης « καμπάνιας » ἀστικῆς ἀνταποκοῆς, καὶ ὅτι ἐν ἑκατομμύριον Ἰνδῶν εὐρίσκειτο ὑπὸ τὰ ὄπλα, εἰς τὰς Ἰνδίας ἢ ἐκτὸς τῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατακτητοῦ, ἐνῶ αἱ λαϊκαὶ μάζαι δὲν διέθετον παρά λίθους διὰ ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. (Δι' αὐτὸν τὸν λόγον παρακολουθεῖται ἡ στάσις τῆς ἐνόπλου ἰνδικῆς μάχης, ἡ ὁποία καὶ μόνη δύναται νὰ ἐκθέσῃ εἰς θανάσιμον κίνδυνον, ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Τσιπῆ, τὴν βρετανικὴν κατοχήν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ὁ φόνος εἰς τὴν Αἰγύπτου τοῦ στρατηγοῦ Goll ἀπὸ Ἰνδοῦ στρατιώτου, δυνατόν νὰ εἶναι σύμπτωμα εὐνοϊκὸν τῶν μελλοντικῶν ἐξελίξεων. Εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστόν, ὅτι τὰ τμήματα τοῦ ἰνδικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν βορείου Ἀφρικῆς ἐπολέμησαν μὲ πολὺ κακὴν διάθεσιν). Οἱ Ἀγγλοὶ ἐξ ἄλλου ἔχουν πάντοτε τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιήσουν κάποιαν ἰνδικὴν προσωπικότητα, πούλημένην εἰς αὐτοὺς, ἡ δρᾶσις τῆς ὁποίας, δύναται νὰ σπεύρῃ διχόνοιαν καὶ σύγχυσιν εἰς τὰς ἰνδικὰς μάζας. Παράδειγμα ὁ Ραγιαγκαπαλακάρ, πρῶν Πρωθυπουργὸς τῆς ἐπαρχίας Σαδράς, ἐναντὶ τοῦ οὐποῦ ἡ ἀγγλικὴ προπαγάνδα δεικνύει, κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν, τοσαύτην εὐνοίαν.

Παρ' ὅλα, αὐτὰ, τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη πρέπει πάντοτε νὰ φοβοῦνται ἀπὸ κάποιαν ἐπιτυχίαν, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τὴν μόνην ἐξάπλωσιν τῆς κινήσεως ἀνταποκοῆς, σοβαρὰν βλάβην εἰς τὴν πολεμικὴν τὴν προσπαθειάν. Ἐν πρώτοις, ἰνδικὰ καὶ ἀγγλικά στρατεύματα, τὰ ὁποία θὰ ἡδύνατο νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς ἄλλους πολεμικοὺς τομεῖς, θὰ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ παραμείνουν εἰς τὸ ἰνδικὸν ἐδαφός διὰ λόγους προνοίας. Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ παραγωγή, τῶν πολεμικῶν βιομηχανιῶν, ποὺ εἶχον ἐγκαθιδρυθῇ εἰς ἰνδικὸν ἐδαφός καὶ ποὺ ἐτροφοδοτεῖ εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τὰς μετώπας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς μεσογειακῆς Ἀφρικῆς καὶ ποὺ συντελεῖ εἰς τὸν ἀνεφοδιασμόν τῆς

Σοβιετικῆς Ρωσίας, θὰ μειωθῇ σοβαρῶς, ἂν δὲν ἐκμηδενισθῇ πλήρως. Αἱ πραγματικαὶ ὁμοῦ ἀπώλειαι τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν εἰς ἄλλο πεδῖον. Ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω, τὸ μέτωπον ποὺ ἐδημιουργήθη ἐναντίον των, συνεπεία τῶν γεγονότων τῶν Ἰνδιῶν, εἶναι πρὸ παντός ἕνα ἠθικὸν μέτωπον. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἀγγλία ἡττήθη ἤδη, καὶ εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἥττα τὴν ὁποίαν ὑπέστη εἰς τὸν πόλεμον τῆς προπαγάνδας. Μὲ τί θάρρος μπορεῖ νὰ παρυσιασθῇ τῶρα νὰ καλέσῃ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐλευθερίαν κατέπνιξεν αὕτη εἰς τὰς Ἰνδίας, μὲ τὰς μαστιγίας, τὰς δακρυογόνους βόμβας, καὶ τὰ ὄπλα τῆς ἀστυνομίας; Ἡ ἠθικὴ θέσις τῆς Μεγάλης Βρετανίας (καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ, συνενόχου τῆς, ἐπιβαρυνθεῖσας ἤδη ἀπὸ τὴν ἀνάσιν συμμάχων μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν), ἐπιβαρύνεται τῶρα μέχρι τοῦ σημείου νὰ κατατῇ ἀβάστακτος. Ἡ ἀνάμνησις τῶν διαπραχθέντων εἰς τὸ Σουδάν, τὸ Τράνσβαλ καὶ τὸν γαλλικὸν Καναδάν, ὡχρῇ ἐπὶ τῇ θέα τῶν διαπραχθέντων εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐνῶ δὲ κάποια ἐκπληξίς, κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἀπόκρυφος, βασιλεύει εἰς τὰς καρδίας τῶν φίλων, τὸ κάλυμμα ποὺ ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πολλῶν, κατέπεσε.

Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν συνειδηθῇ ὅλων αὐτῶν. Καὶ ἡ συνειδησις αὕτη τοῦ διαπραχθέντος θανάσιμου σφάλματος φαίνεται περισσότερον ἀπὸ τὰς βεβαιωμένας δικαιολογίας, τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὰ ὄργανα τῶν δύο κυβερνήσεων, παρὰ ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας τῶν μικρῶν ὁμίλων ὑπολειμμάτων ἀντιπολιτεύσεως, ὅπως τὸ ἀνεξάρτητον ἐργατικὸν κόμμα καὶ τὸ κομμουνιστικὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὸ σοσιαλιστικὸν καὶ κομμουνιστικὸν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Διὰ πρώτην φοράν, ἡ ἀγγλοαμερικανικὴ προπαγάνδα, σχετικῶς μὲ πολιτικὴν ἀπόφασιν ζωτικῆς σημασίας, δὲν εὐρίσκει ἐπιχειρήματα. Ἀπ' ἐναντίας ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποία προβάλλει συνοψίζονται εἰς ἕνα καὶ μόνον: Τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην, ἐναντίον κάθε ἰδεολογικῆς ἀρχῆς καὶ κάθε ἠθικοῦ νόμου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυβέρνησις τῶν Ἰνδιῶν εὐρέθη ὑποχρεωμένη νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἐνῆργησεν. Τὸ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν σιδηρὰν Ἀνάγκην εἰς βοήθειάν του, ἕνα καθεστὼς ποὺ λογιζέται ὅτι ὑπερασπίζεται καὶ φέρει τὴν Ἐλευθερίαν, εἶναι ἀρκετὰ περίεργον.

BARDOLFO

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΕΣ. 5-8 ΦΩΤΟΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ Β. ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΛΟΥΤΕ

- 9-12 ΦΩΤΟ ΡΑΤΕΛΛΑΝΙ
- 14-18 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ
- 19-20 Α. Ε. Λ.
- 25-27 ΦΩΤΟ Β. ΛΙΣΤΡΕΡΙ
- 28-30 ΦΩΤΟ ΤΕΜΠΟ
- 31-33 ΦΩΤΟ ΜΕΚΚΟΛΙ
- 34-35 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ
- 36-39 ΦΩΤΟ ΚΕΥ-ΣΤΟΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟ UFA
- 42-43 ΦΩΤΟ ΤΕΜΠΟ

ΤΙΜΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΧΡΟΝΟΥ

ΑΛΒΑΝΙΑ ΛΕΓΚ. 2
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΛΕΒΑ 8
ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΛΕΪ 20
ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΡ. 15

ΤΙΜΑΤΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΛΙΡ. 2

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΕΡΟΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ 11ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΜΗΝΗ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΧΘΡΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

Κατόπιν ἐκάστης ἀρνητικῆς ἀποδείξεως, ὁ ἐχθρὸς λαμβάνει νέα μέτρα καὶ προσπαθεῖ ἐκ νέου νὰ διασχίῃ τὴν Μεσόγειον. Μετὰ τὰς καταστρεπτικὰς ἀποτελέσματα τῆς ἀεροπορίας τοῦ τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, τὴν 11ην Αὐγούστου ἀνεπέστη τὴν προσπάθειαν τοῦ μὲ δυνάμεις πράγματι ἐπιβλητικὰς. Τρία θαλασσοπόροι καὶ ἀεροπλάνοι, πολλὰ δεκάδες μικροτέρων μονάδων διετέθησαν διὰ ν' ἀναγκασθῶν τὰς ἐπιθέσεις τῶν δυνάμεων μας. Ἐκτὸς αὐτῶν, τέσσαρα ἀεροπλάνοι φέρονται, πλοῖα εἰδικῶς προικισμένα διὰ τὴν ἀντιαεροπορικὴν ἀμυναν, διὰ τὴν ἀντιπλοῖον ἀεροπλάνων, καὶ αἱ ἀναρτήματα κανονιστοῦνται πρὸς τὴν ἀντιπλοῖον, θὰ ἔπρεπε νὰ κρατήσονται εἰς ἀπόστασιν τοῦ ἡμιμήτου ἀεροπλάνων τοῦ "Ἀξονος, τὰ ἀπεσταλμένα εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ὁ ἐχθρὸς, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἐβασίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀεροπορία τοῦ "Ἀξονος ἦτο ἀπασχολημένη εἰς τὸ μακρὸν μετῶπον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπεφάσισε, ἐπιφυλάσσοντος τῆς νυκτός, νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ ἐξαιρετικῶς ἐπικινδύνου στενοῦ τῆς Σικελίας. Ἡ ἀεροπορία μας ὅμως ἠγρύπνη. Ὅταν τὴν 10ην Αὐγούστου, αἱ πρῶται πληροφορίαι ἀνῆγγελλον, ὅτι οὐδὲν ἔπαινον μετὰ τῆς νηοπομπῆς καὶ ἡρῶν μίαν πρώτην ἐπιτυχίαν βυθίζοντα ἕνα ἀεροπλάνο φέρονται, ἕνα καταδρομικὸν καὶ ἕνα βαρὺ μεταγωγικόν, καὶ πυρπολοῦντα μίαν ἀλλήν, μὴ ἐξαιρετικῶς ἐκασμένην. Τὴν 12ην ἔλαβον χώραν ἀλλεπάλληλοι ἐπιθέσεις τῶν ἀεροπλάνων μας ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν πλοίων. Θωρητικὰ, καταδρομικά, ἀντιτορπιλικά, ἀεροπλανοφόρα, μεταγωγικά, ἐβροβαρδίσθησαν συνεχῶς, παρὰ τὴν παρουσίαν ἑκατοντάδων ἀγγλικῶν καταδιωκτικῶν, καὶ τὴν χάλασιν τῶν ὀρίων τῶν τηλεβόλων τῶν πλοίων. Τὰ καταδιωκτικά μας, μὲ τὴν σειράν των, δὲν ἔμειναν ἀδρανῆ καὶ ἔκαμαν ἑκατόμβας ἐχθρῶν

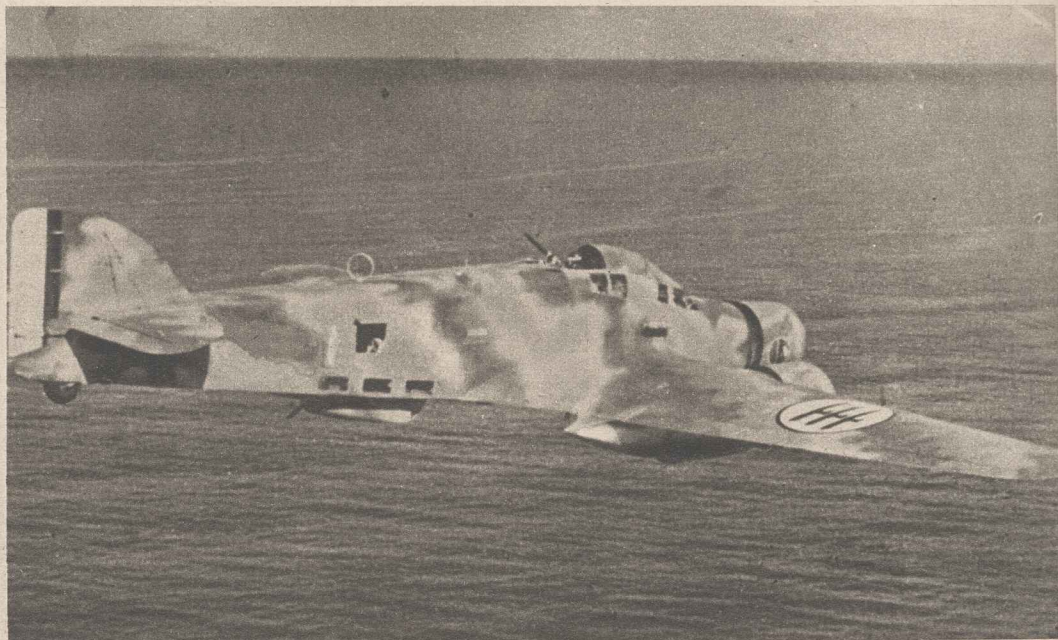
πλοίων. Τὴν ἐπομένην νύκτα, τὰ «ΜΑΣ» ἐπὶ νηοπομπῆς διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ἀντιπλοῖον ἀεροπλάνων. Τὴν 13ην, ἀεροπλάνοι μας διαφόρων τύπων ἐπέτεθον ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ βομβαρδίσουν καὶ νὰ ρίπτουν τορπίλλας ἐναντίον τῶν μονάδων ποὺ εἶχον ἀπομακρυνθῇ μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποφύγουν τὰς ἐπιθέσεις μας. Τέλος τὴν 14ην, ἡ ἀεροπορία μας ἐπέτεθον καὶ πάλιν ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων τῆς νηοπομπῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς. Αὐτὰ εἶναι, εἰς γενικὰς γραμμάς, τὰ χρονικά τῆς σοβαρᾶς ἀεροναυμαχίας, ποὺ ἐλάβε χώραν μετὰ τῆς 11ης καὶ 14ης Αὐγούστου, τὰ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἑκαμνητοὺς ἐχθροὺς μας νὰ σφεθοῦν κατὰ διωκτικῶν, καὶ τὴν χάλασιν τῶν ὀρίων τῶν τηλεβόλων τῶν πλοίων. Τὰ καταδιωκτικά μας, μὲ τὴν σειράν των, δὲν ἔμειναν ἀδρανῆ καὶ ἔκαμαν ἑκατόμβας ἐχθρῶν

πλοίων. Τὴν ἐπομένην νύκτα, τὰ «ΜΑΣ» ἐπὶ νηοπομπῆς διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ἀντιπλοῖον ἀεροπλάνων. Τὴν 13ην, ἀεροπλάνοι μας διαφόρων τύπων ἐπέτεθον ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ βομβαρδίσουν καὶ νὰ ρίπτουν τορπίλλας ἐναντίον τῶν μονάδων ποὺ εἶχον ἀπομακρυνθῇ μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποφύγουν τὰς ἐπιθέσεις μας. Τέλος τὴν 14ην, ἡ ἀεροπορία μας ἐπέτεθον καὶ πάλιν ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων τῆς νηοπομπῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς. Αὐτὰ εἶναι, εἰς γενικὰς γραμμάς, τὰ χρονικά τῆς σοβαρᾶς ἀεροναυμαχίας, ποὺ ἐλάβε χώραν μετὰ τῆς 11ης καὶ 14ης Αὐγούστου, τὰ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἑκαμνητοὺς ἐχθροὺς μας νὰ σφεθοῦν κατὰ διωκτικῶν, καὶ τὴν χάλασιν τῶν ὀρίων τῶν τηλεβόλων τῶν πλοίων. Τὰ καταδιωκτικά μας, μὲ τὴν σειράν των, δὲν ἔμειναν ἀδρανῆ καὶ ἔκαμαν ἑκατόμβας ἐχθρῶν

πλοίων. Τὴν ἐπομένην νύκτα, τὰ «ΜΑΣ» ἐπὶ νηοπομπῆς διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ἀντιπλοῖον ἀεροπλάνων. Τὴν 13ην, ἀεροπλάνοι μας διαφόρων τύπων ἐπέτεθον ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ βομβαρδίσουν καὶ νὰ ρίπτουν τορπίλλας ἐναντίον τῶν μονάδων ποὺ εἶχον ἀπομακρυνθῇ μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποφύγουν τὰς ἐπιθέσεις μας. Τέλος τὴν 14ην, ἡ ἀεροπορία μας ἐπέτεθον καὶ πάλιν ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων τῆς νηοπομπῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς. Αὐτὰ εἶναι, εἰς γενικὰς γραμμάς, τὰ χρονικά τῆς σοβαρᾶς ἀεροναυμαχίας, ποὺ ἐλάβε χώραν μετὰ τῆς 11ης καὶ 14ης Αὐγούστου, τὰ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἑκαμνητοὺς ἐχθροὺς μας νὰ σφεθοῦν κατὰ διωκτικῶν, καὶ τὴν χάλασιν τῶν ὀρίων τῶν τηλεβόλων τῶν πλοίων. Τὰ καταδιωκτικά μας, μὲ τὴν σειράν των, δὲν ἔμειναν ἀδρανῆ καὶ ἔκαμαν ἑκατόμβας ἐχθρῶν

ANGELO BALISTRERI

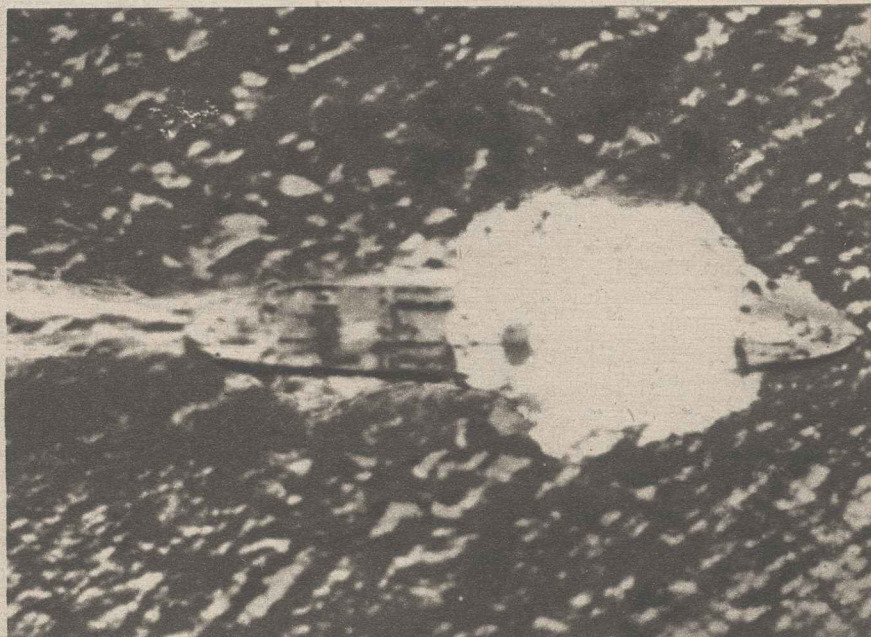
Ο στρατάρχης πιλότος Τσέζαρε Ίουλιος, ο οποίος δια προηγούμενα κατορθώματα του έπαρασημοφορήθη με δύο άργυρά μετάλλια, μ' ένα χαλκού μετάλλιον και μ' ένα πολεμικόν σταυρόν, απέστειλε από το «Φωτοκινηματογραφικόν κέντρον της Β. Άεροπορίας» εις τόν τόπον όπου έλαβε χώραν ή αεροναυμαχία, δια να φωτογραφήση τας διαφόρους φάσεις της. Μόλις επέστρεψεν ο Στρατάρχης, έσχολίασεν δια τόν **"ΧΡΟΝΟΝ"** ένα ώρισμένον άριζμόν φωτογραφιών, έξ εκείνων πού έλαβε κατά την άποστολήν του.

... πέραν τών άκτών της Σικελίας, εις τό άνοικτόν πέλαγος, ή πρώτη μας συνάντησις ήτο μ' ένα ταχύτατον αεροπλάνον μας με τρείς κινητήρας, τό όποϊον άσφαλώς μετέβαινε προς αναζήτησιν τών διασκορπισθεισών μονάδων της έχθρικης νηοπομπής. Ήκολούθησαμεν έπ' όλίγον μαζί την ίδιαν διαδρομήν, μέχρις ότου τό αεροπλάνον διηυθνήθη προς άνατολάς.

Μακρότερα, πλησίον τών άκτών της Τύνιδος, ένα έχθρικόν πολεμικόν ήτο άκίνητον. Θά είχε πιθανώς έξωκείλει έν τη προσπάθειά του να καταφύγη εις κάποιον λιμένα. Κατήλθον εις ύψος όλίγων εκατοντάδων μέτρων και είδον ότι τό πλοϊον είχεν έγκαταλειφθή.

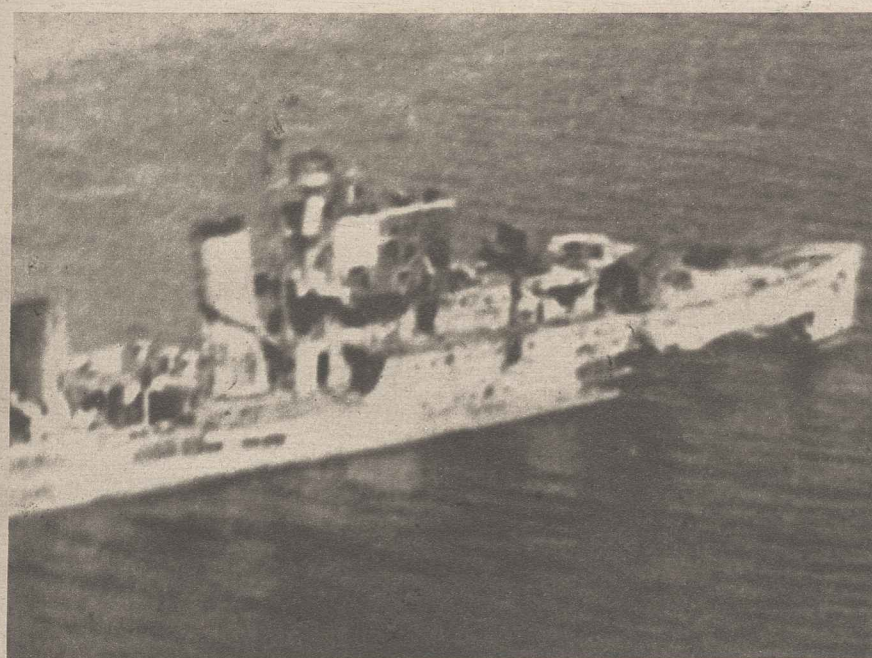
Μετ' όλίγον συνήντησα ένα μεταγωγικόν βληθέν από βόμβαν αεροπλάνου. Ύψηλαί φλόγες ανήρχοντο από τό κατάστρωμα. Τεράστιον σύννεφον καπνού έκάλυπτε όλην την πρύμνην. Οί λέβητες άσφαλώς θά είχαν έκραγή. Θά έλεγα ότι ένα πελώριον χρυσάνθεμον ήτο επί της γεφύρας.

... την 2 και 28' της 11 ης Αύγουστου παρουσιάσθη αίφνιδίως έμπρός μου ή άγγλική νηοπομπή. Τά πλοία είχαν χάσει την ώραϊαν τάξιν των. Διεσκορπίσθησαν κατά μικρούς όμίλους, και ήκολούθουν πορείαν με διαφόρους έλιγμούς ως τρελλά. Δεν ξεύρω γιατί ένθυμήθηκα τά παιδικά μου χρόνια.

Έξεπλάγην πολύ όταν είδον ένα έλαφρόν καταδρομικόν, τό όποϊον είχε ένα πελώριον άνοιγμα εις την πρόραν, τόσον εύρύ ώστε δια μέσου της μεγάλης αύτης όπής εφάνετο ή θάλασσα. Κατήλθον χαμηλά δια να τό ιδώ καλλίτερα. "Εμοιάζε με κατεστραμμένον παιχνιδάκι.

Την 12ην Αύγουστου έστράφην άποφασιστικώς προς την Τύνιδα. Τό πρώτον πράγμα πού είδα ήτο ένα μεγάλον άντιτορπιλικόν πού είχεν έξωκείλει επί της άκτής, με τεραστίαν ραγμήν εις τό έμπρόσθιον μέρος. Θά έλεγα ένα ναυάγιον πού έγκατελείφθη εκεί από καιρόν.

... αίφνης εις τό βάθος του όρίζοντος, επί της θαλάσσης, είδα να διαγράφεται μία μεγάλη σκιά. Δηυθύνθην προς τό μέρος της και είδα ότι ήρχιζε να σχηματίζεται άορίστως μία στήλη καπνού. Δεν έβλεπα τό σκάφος. Δεν άντελήφθην ότι έπρόκειτο περί πετρελαιοφόρου παρά βραδύτερον.

... μόλις ύμωσ έπροσπέρασα τό άντιτορπιλικόν και είδον και την πρύμνην του, άντελήφθην ότι και αύτή ήτο τελείως κατεστραμμένη. "Ολοι αϊ λαμαρίναι είχαν θραυσθή. Από τά ύψηλά βλέπω επίσης και τόν άσπρον άμμόδη βυθόν. Ή καρίνα είχε κατακλυσθή από τά ύδατα.

... ο καπνός ανήρχετο μαύρος και πυκνός, από ένα πυρπολούμενον πετρελαιοφόρον. Έκεί πλησίον μία λέμβος με τούς ναυαγούς απέμακρύνετο βραδέως από την κάμινον. Οί άνθρωποι έχειρονομούσαν άπεγνωσμένα. Δεν θά εφαντάζοντο βέβαια ότι θά κατέβαιναν να τούς παραλάβω.

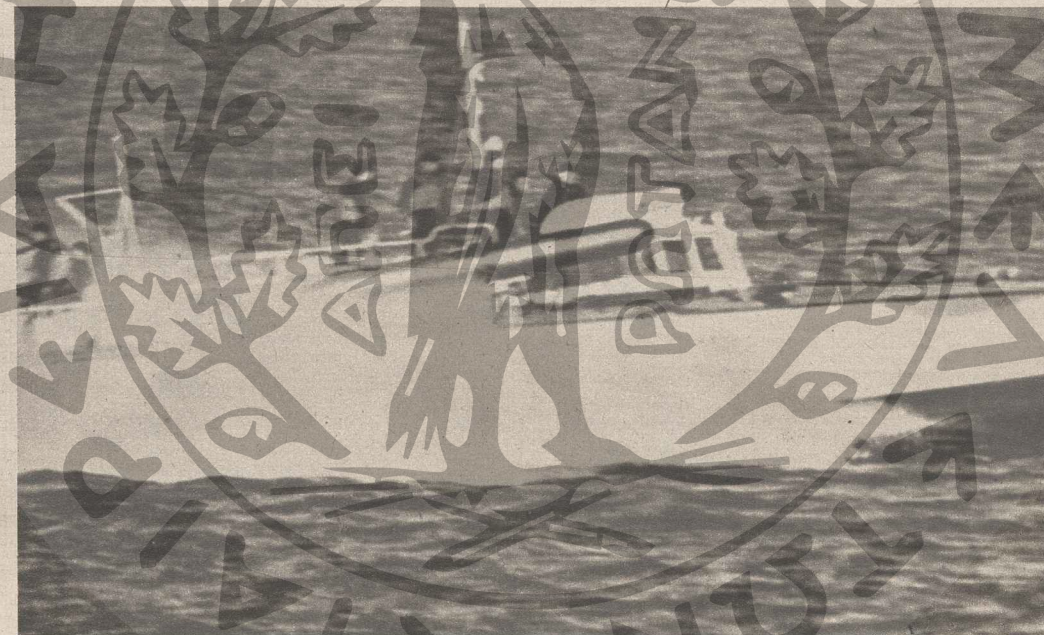
ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ, "ΜΑΣ", ΚΑΙ ΤΟΡΠΙΛΛΟΠΛΑΝΑ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Δύο μήνας μετά την άποτυχίαν της 15 Ίουνίου, τό άνότατον άγγλικόν άρχηγείον, κατόπιν μακράς προετοιμασίας, έστελλεν εις τά ύδατα της Μεσογείου μίαν νέαν νηοπομπήν αποτελουμένην από είκοσι μεγάλα μεταγωγικά, κατάφορτα ύλικών και έκλεκτών στρατευμάτων δια να ενισχύσουν την Μάλταν — και πιθανότατα ίσως τας άποδεκτισθείσας μεραρχίας του αϊγυπτιακού μετάπου —. Τρία θωρηκτά, τέσσαρα αεροπλανοφόρα, καταδρομικά και άντιτορπιλλικά άπετέλουν την προστατευτικήν συνοδείαν της νηοπομπής.

Ή έπιβλητική αύτή νηοπομπή απέπλευσε από τό Γιβραλτάρ την 10ην Αύγουστου. Δεν ύπήρχεν άμφιβολία ότι κατά τά 900 μίλια δρόμου, πού χωρίζουν τας Στήλας του Ήρακλέους από την Μάλταν, ή νηοπομπή θ' άνεκαλύπτετο, πράγματι δέ την αύγήν της 11 ης Αύγουστου έδόθη ό συ-

ναγεργμός και έτέθη εις κίνησιν όλη ή άμυντική και έπιθετική οργάνωσις. Δι' εύνοήτους λόγους, τά υποβρύχια μας διηύθυναν τά πλήγματα των έναντίον τών αεροπλανοφόρων. Διά της άχρηστεύσεως αυτών, ή άμυνα έναντίον τών αεροπορικών Ιταλικών έπιθέσεων, θά έξουδετερούτο. Τό «Eagle» έβυθίσθη από ύποβρύχιον και τό «Furius» ύπέστη σοβαράς βλάβας, τόσον σοβαράς, ώστε ύπεκρέώθη να έπανακάμψη έσπευσμένως εις Γιβραλτάρ.

Ο άπολογισμός της 11 ης ήτο εύνοϊκός δι' ήμάς, πολύ περισσότερον πού ή άγγλική νηοπομπή δεν είχε διανύσει παρά τό ήμισυ μόνον του δρόμου της και ώφειλεν ακόμη να διασχίση την πλέον επικίνδυνον ζώνην. Την έπομένην και κατά τας πρώτας νυκτερινάς ώρας της 13 ης, άνεβρυτήτως τών μεγάλων έπιτυχιών της αεροπορίας, τά Ιταλικά υποβρύχια άνενέωσαν τας έ-

ΤΗΝ ΑΥΓΗΝ κατέφθασαν οι τελευταίοι στολίσκοι τών "ΜΑΣ", δια να συμπληρώσουν τό έργον της καταστροφής πού είχαν άρχισει τά υποβρύχια και οι πρώτοι στολίσκοι "ΜΑΣ".

πιθέσεις των βυθίζοντα 4 μονάδας και επιφέροντα σοβαράς βλάβας εις 5 ή 6 άλλας. Την δευτέραν ημέραν ένα καταδρομικόν και ένα μεταγωγικόν έβυθίσθησαν. Η νηοπομπή διήρχετο, κατά την στιγμήν εκείνην οξείαν κρίσιν, διότι ήτο υποχρεωμένη να χωρισθί εις δύο, ενώ τα πλοία συνοδείας ήσυχολούντο με την διάσωσιν των ναυαγών. Τα έναπομείναντα ακόμη άθικτα, δύο ισχυρά θωρηκτά και τα δύο αεροπλανοφόρα, εκ των οποίων τό έν άμερικανικόν, ήσαν άνίκανα έναντιον των τολμηρών και εύφυνών επιθέσεων των υποβρυχιών μας και των αεροπλάνων μας. Κατ' αυτόν τον τρόπον μέγα μέρος των μεταγωγικών έβυθίσθη ή εύρέθη εις την άδυναμίαν να συνεχίση την πορείαν του και ή συνοδεία έδέησε να χωρισθί. Τμήμα της νηοπομπής επέστρεψεν εις Γιβραλτάρ με τα μεγαλύτερα σκάφη και όσα είχαν υποστή άβάριας, ενώ έτερον τμήμα συνέχισε τον δρόμον του προς την Μάλταν με τα όλίγα μεταγωγικά που έμειναν άθικτα.

Τό τελευταίον αυτό τμήμα, που είχε παρακάμψει τό άκρωτήριο Κάλόν κατά την νύκτα της 12ης προς την 13ην, ύπέστη επίθεσιν εκ μέρους των «ΜΑΣ» και των Ιταλικών τορπιλλοφόρων. Νέα έκατόμβαι έσημειώθησαν κατά την τελευταίαν διαδρομήν της προς την Μάλταν πορείας των. Τρία άλλα μεταγωγικά, ένα αντιτορπιλικόν και ένα καταδρομικόν, τό συγχρόνου τύπου «Μάντσεστερ», βλήθέντα καιρίως από τορπιλλας, έβυθίσθησαν πλησίον των άκτών της Τύνιδος, άλλαι, δέ μονάδες ύποστάσαι βλάβας συνέχισαν την πορείαν των με μειωμένην ταχύτητα.

Τό μακρόν ταξίδιον της άτυχούς νηοπομπής παρουσίαζε κατά τας τραγικάς αυτές ημέρας τρομερόν θέαμα. Σκάφη έπλεαν κλίνοντα εις τό πλευρόν, καπνίζοντα πλέοντα συντρίμματα, εγκαταλελειμένα πλοία, μικράι ομάδες που προσεπάθουν να καταφύγουν εις κάποιον λιμένα. Και επί της όδου της όπισθοωρήσεως, ή άμελικτος επίθεσις των δυνάμεων του "Αξονος, έξηκολούθει την δράσιν της.

Τώρα πλέον δεν είναι δυνατόν να γίνεται λόγος περί διαμφισβητούμενης Μεσογείου, διότι εύρισκόμεθα εις την φάσιν της άπολύτου Ιταλικής έπικρατήσεως. Τό άγγλικόν άρχηγείον ήθέλησε να κάμη νέαν δοκιμήν, ρίπτον εις την πλάστιγγα τό βάρος όλων των διαθεσίμων του δυνάμεων. Έχασε όμως την παρτίδα. Εις την προσπάθειαν αυτήν δυνάμεθα να υπολογίσωμεν ότι έχασε έμπορικά σκάφη 140 χιλ. τόνων και πολεμικά 48 χιλ.

Είναι άναμφισβήτητον ότι ή όρθολογιστική χρησιμοποίησις των δυνάμεων της Ιταλίας, και ή πλεονεκτική γεωγραφική της θέσις, αντιπροσωπεύουν ένα τρομερόν εύνοϊκόν στοιχείον, τό όποιον δεν δύνανται να έξουδετερώσουν ούτε ή στρατηγική θέσις του Γιβραλτάρ, ούτε ή παρουσία μεγάλου έκτοπίσματος πολεμικών πλοίων.

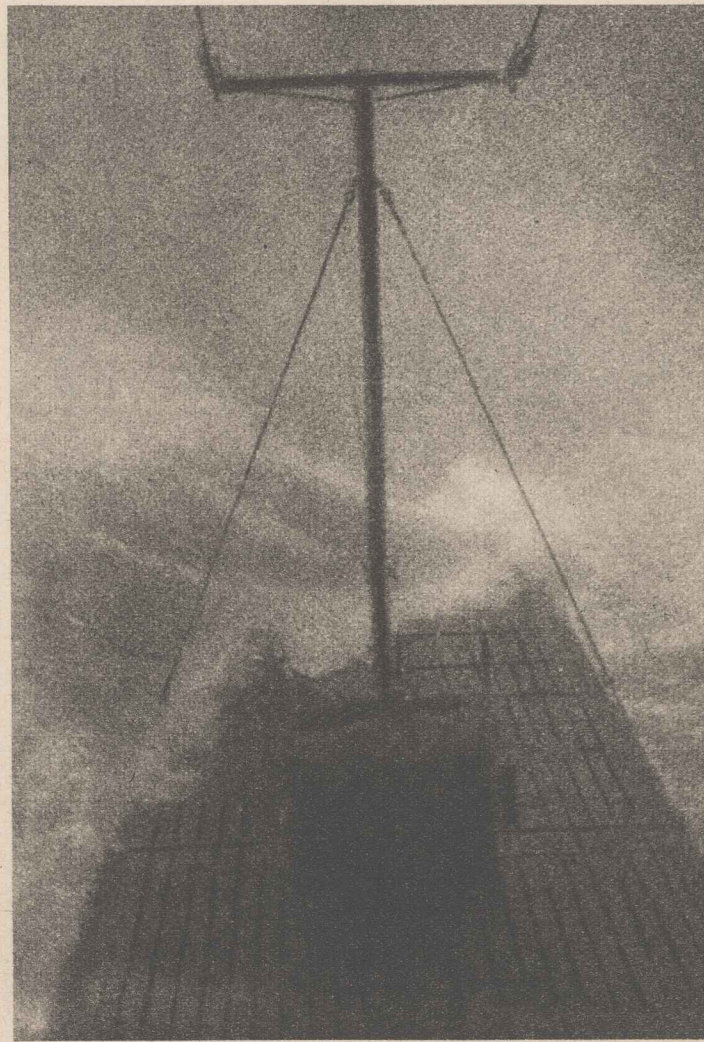
LUIGI CASTAGNA

Η ΤΟΡΠΙΛΛΗ έξεσφενδονίσθη και τό βλήθεν σκάφος άνετινάχθη εις τον άέρα. Τό μικρόν «ΜΑΣ» καταδιωκόμενον από τα πυρά των τηλεβόλων των πλοίων της συνοδείας, πλέει όλοταχώς διά να διαφύγη. Θα επιστρέψη όμως άμέσως, αφού έκλέξη την εύνοϊκότεραν όδόν, διά να συνεχίση τό φονικόν έργον τον. Θα τό ακολουθήσουν δέ συντόμως και οι σύντροφοί του.

ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΝΤΕΛΛΕΡΙΑΣ και Λαμπεδούσης, ένα τμήμα της έχθρικής νηοπομπής προσπαθεί να διαφύγη δι' έλιγμών, καταδιωκόμενον από τα τορπιλλικά τα όποια χάρις εις την μεγάλην ταχύτητα των, διαφεύγουν τό έχθρικόν πυρ.

ΑΦΟΥ ΕΡΡΙΨΕ την τορπιλλήν του, τό υποβρυχίον έτοιμάζεται να καταδυθί και διασχίζει τον αύλακα ενός έχθρικού τορπιλλικού. Αί βόμβαι βυθού δεν παρεμποδίζουν τους χειρισμούς του και εύθως κατόπιν άναδύεται και πάλιν.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΣΣΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΩΝ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΣΣΙΑΝ, ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΠΟΥΤΙΕΒ, ΜΕ ΤΟΝ Α-ΡΕΙΜΑΝΙΟΝ ΜΥΣΤΑΚΑ, ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΥΡΙΣΚΟΥΝ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΣ.

Οί μαθηταί εις την Ρωσσίαν, εις τα πρώτα βιβλία των τους δίδουν, εύρίσκουν άπειράν στατιστικάν έκθέσεων, με έπτασηφίους και όκτασηφίους αριθμούς, με άναπαραστάσεις με τους θυρεούς όλων των σοβιετικών δημοκρατιών και τέλος ένα πραγματικόν δοκίμιον στρατηγικής. Μεταξύ όλων αυτών των αριθμών, των σφυρών και των δρεπανιών, των έρυθρών αυτών άστρων και των στόχων αίτον, τα παιδιά μαυθάνουν επίσης τί πρέπει να κάμουν διά να νικήσουν όλους τους πολέμους. Εις τας μικράς αυτές κεφαλές γεμισμένας με αριθμούς, δεν υπάρχει παρά σύγχυσις, ή όποια βραδύτερον θα μετατραπή εις μελαγχολίαν, άπάθειαν και άδιαφορίαν, διά πών ότι τα περιβάλλει.

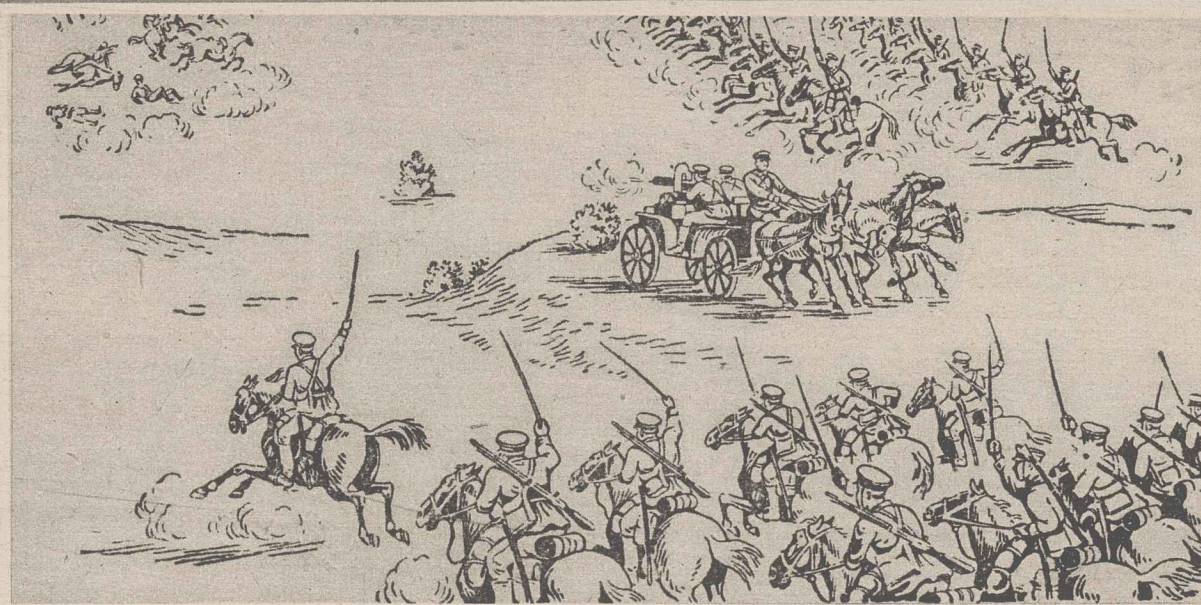
Πρέπει ν' αποφασίσωμεν να πάρωμεν μαζί μας κάποιον ένθύμιον πολέμου, μου είπεν ένας σύντροφός μου όταν έπεσεκπτόμεθα τό δημοτικόν σχολείον του Σταυτενός. Δεν είχε άδικον, έπρεπε να διαλέξωμεν, διότι συμβαίνει συχνά από όκνηρίαν, να μη μαζεύσωμεν ένα όποιονδήποτε μικρόν άντικείμενον, με την βεβαιότητα, ή διά να πούμε καλίτερα, με τον φόβον ότι αθριον θα χρειασθί να τό εγκαταλείψωμεν, όταν θα συναντήσωμεν κάποια άλλο περισσότερον ενδιαφέρον. Από διασταγμού εις διαταγμόν, εις τό τέλος μένει κανείς με άδεια χέρια. Ο σύντροφός που μου έδωσεν αότην την συμβουλήν, χωρίς άμφιβολίαν άγνοεί ότι έγώ ειμαι ό τύπος που επέστρεψεν από την Αιθιοπίαν χωρίς να φέρη μαζί του ούτε ένα τάλληρον της Μαρίας Θηρεσίας. Και την έποχην έκείνην ήμην επίσης βέβαιος, ότι ένα τάλληρον ήτο εύκολον να εύρεθί όπουδήποτε και ότι ήτο περितτόν να φορτωθώ άμέσως με τό βάρος του, των είκοσιέντε γραμμαρίων περίπου άργύρου. Και μίαν ώράσαν προΐαν εύρέθην εις την Α-σμάραν, με τό εισητήριο μου

εις την τσέπην και με την θέσιν μου κρατημένην επί του «Κολόμβου», χωρίς να έχω πλέον τον καιρόν να σκεφθώ να εύρω ένα τάλληρον Μαρίας Θηρεσίας.

Και κατά τον παρόντα πόλεμον, έκαμα τό ίδιον σφάλμα. Και τώρα διηρωτώμην τί θα ήτο δυνατόν να εύρωμεν τό ενδιαφέρον εις τό δημοτικόν αυτό σχολείον του Σταυτενός.

Τό σχολείον έστεγαζέτο εις μίαν μικράν άγροτικήν κατοικίαν, μ' ένα μόνον πάτωμα τριγυρισμένον από κήπον που χαρίζεται από τον δρόμον από ένα ξύλινον φράκτην. Τα δένδρα του δρόμου είναι άδύνατα, δέν ένόμιζε κανείς ότι φυτρώνουν με κόπον, κάμουν δέ τό τοπίον περισσότερον θλιβερόν απ' ό,τι είναι. Αί πόρται είναι όρθάνοικται, δεν είναι κανείς. Εις τα δραμάκια του κήπου βλέπομεν σκορπισμένα όπολεϊμματα κατέστραμμένων μαθητικών συνέργων. Τό σχολείον είναι άκάθαρτον και μυρίζει κατασκήνωσιν. Από τα θρανία του σχολείου δεν υπάρχει πλέον ίγνος. Ίσως να έχρησιμεύσαν που άργύρου. Και μίαν ώράσαν την σούπαν των στρατιωτών. Εις τό πάτωμα άπειρία

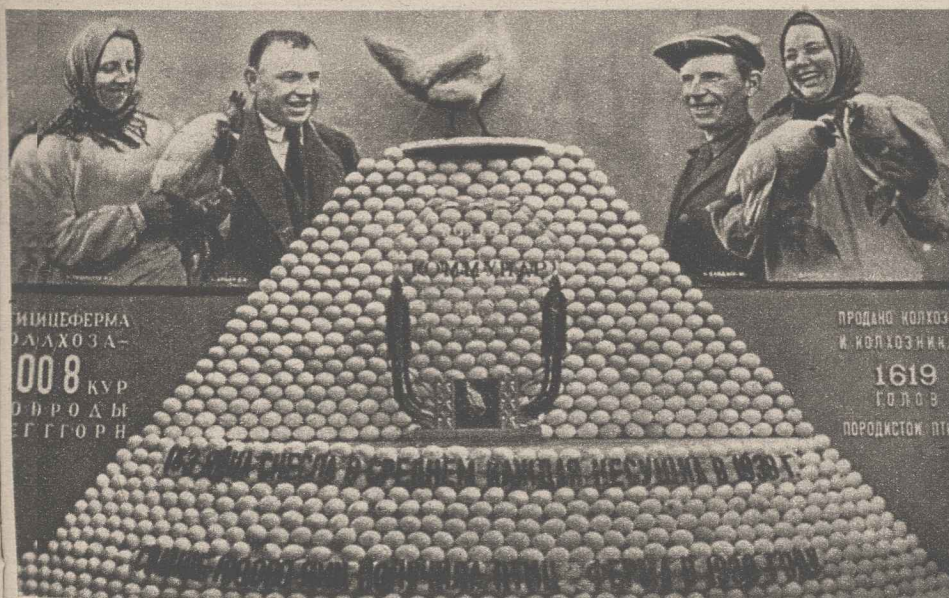
πραγμάτων. Η αήθουσα των παραδόσεων είχε μετατραπή εις σταύλον, από τους έρυθρους στρατιώτας. Τό πάτωμα είναι σκεπασμένον από σανόν, και υπάρχουν και άλλα ίχνη μαρτυρούνα την παρουσίαν των άλλων κατά τας παρελθούσας ημέρας. Όλα αυτά τα ίχνη φανερώνουν έπίσης και την άκαθαρίαν των μολσεβίκων ίπποκόμων. Εις μίαν γωνίαν βλέπομεν μίαν στήλην βιβλίων, τα όποια άσφαλώς οι στρατιώται έχρησιμοποίησαν διά τας καθημερινάς των ανάγκας. Είναι περितτόν να μ' έρωτήσητε περί τίνος είδους βιβλίου επρόκειτο. Δεν ήτο δυνατόν να είναι παρά βιβλία πολεμικής προκία του κήπου βλέπομεν σκορπισμένα όπολεϊμματα κατέστραμμένων μαθητικών συνέργων. Τό σχολείον είναι άκάθαρτον και μυρίζει κατασκήνωσιν. Από τα θρανία του σχολείου δεν υπάρχει πλέον ίγνος. Ίσως να έχρησιμεύσαν που άργύρου. Και μίαν ώράσαν την σούπαν των στρατιωτών. Εις τό πάτωμα άπειρία

Η ΕΙΚΩΝ μας παριστά την δράσιν του ίππικού κατά την μάχην. Φυσικά οι κοζάκοι κατατροπώνουν τὸν ἔχθρον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρουσιάζονται εἰς τὰ σχολικά βιβλία τὰ διάφορα ὅπλα τῶν εἰδικῶν σωμάτων. Τὰ παιδιά δὲν καταλαμβάνουν πολλὰ πράγματα, ἀλλ' αἱ εἰκόνες τὰ διασκεδάζουν. Τὸ κράτος νομίζει ὅτι αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ ν' ἀκολουθήσουν πολλὰ ἐξ αὐτῶν τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ὁ δρομεὺς φθάνει εἰς τὸ τέρμα κάτω ἀπὸ μεγάλην ἔρυθράν σημαίαν. Εἶσα ἑκατοντάδας ἐμβλημάτων καὶ λυποῦμαι πὺ δὲν ἔκαμα συλλογὴν.

Η ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΑΥΤΗ ἔγινε πρὸς τιμὴν τῆς λευκῆς ὀρνίθος, ἐκείνης πὺ δονομάζουν «ὀρνίθα τοῦ Στάλιν». Εἰς τὴν Ρωσίαν δλαὶ αἱ λευκαὶ ὀρνίθες καὶ δλα τὰ αὐγά πὺ γεννοῦν, δὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς χωρικοὺς ἀλλ' εἰς τὸ σοβιετικὸν κόμμα. Οἱ χωρικοὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν λέγουν τοῦ «Στάλιν».

ΕΔΩ ΕΟΡΤΑΖΟΥΝ τὴν δόξαν τῆς βιομηχανοποιημένης σοβιετικῆς Οὐκρανίας. Παρατηρήσατε τὴν μεγάλην αὐτὴν πλάκαν εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἀνθρώπου μὲ κασκέτον. Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις τῆς Μόσχας ἔχει πραγματικὴν μανίαν διὰ τὰ διακριτικὰ σημεῖα καὶ τὰς πλάκας ὧν τῶν εἰδῶν.

τῶν εἰκόνων εἶδα πολλὰς μὲ τὸν σφυρὶ καὶ τὸ δρεπάνι, τοὺς στάχρεις, τὰς καπνοδόχους ἐργοστασίων, τὰ κόκκινα ἄστρα. Τὸ βιβλίον ἦτο γεμάτον ἀπὸ στατιστικὰς ἀπὸ ὁλοκλήρους σελίδας μὲ ἀριθμούς. Ἡ ἀρχή, πὺ εὗρίσκειται εἰς τὴν βάσιν τῆς δημοτικῆς παιδείας εἰς τὴν Ρωσίαν, δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς δύο λέξεις: εἰκόνες καὶ στατιστικά.

Μεταξὺ τῶν ἀποκομμάτων κινηματογραφικῶν ταινιῶν πὺ συνέλεξα εἰς τὸν κήπον τοῦ σχολείου, ὑπάρχουν πολλὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν μεταλλουργικὴν βιομηχανίαν. Παρὰ τὸ πλεονέκτημα ἑνὸς ἐργάτου, πολὺ καλὰ ἐνδεδυμένου, ὑπάρχουν στήλαι μὲ πικνοὺς μικροὺς ἀριθμούς, οἱ ὅποιοι

προβαλλόμενοι ἐπὶ τῆς θόνης, ἐπιτρέπουν χωρὶς ἀμφιβολίας εἰς τὰ παιδιά ἔξη καὶ ἑπτὰ ἑτῶν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ πολυσύνθετον πρόβλημα τῆς μηχανοποιήσεως τῆς βιομηχανίας, τῶν ποσοστῶν τῆς παραγωγῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ νὰ ἐκτιμήσουν καὶ τὴν ἀναμφισβήτητον ποιότητα τῆς σοβιετικῆς παραγωγῆς.

Εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ βιβλίον εὗρομεν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς μακρὰς στήλας ἀριθμῶν 6, 7, 8 καὶ 9 ψηφίων, τοὺς ὁποίους ἀσφαλῶς τὰ παιδιά δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀντιληφθοῦν, οὐδὲ καὶ νὰ διαβάσουν, ἕνα ἀρισμένον ἀριθμὸν σελίδων ἀφιερωμένων εἰς τὸ σύστημα βέδων, ἐφαρμοζόμενον εἰς τὰς πολεμικὰς βιομηχανίας. Εἶδομεν ἐπίσης καὶ λεπτομερεῖς

ἐξηγήσεις ὧν τῶν διακριτικῶν ὅπως τοῦ κόκκινου ἀστρου, τῆς σφυρᾶς καὶ δρεπάτης κλπ. μὲ τὰς ἀκριβεῖς ὑποδείξεις ἐκείνων πὺ εἶναι ἐξουσιοδοτημένοι νὰ τὰ φέρουν. Φαντάζομαι τὰ κεφάλαια τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν παιδιῶν, τῶν ὑποχρεωμένων νὰ φοιτοῦν εἰς τὸς διδασκαστικά σχολεῖα, ὅταν ὁ διδάσκαλος, ἔθετε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῶν τοὺς ἀτελειώτους πίνακας πὺ ἐδείκνυναν τὸ ποσοστὸν ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας ἑνὸς νέου, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἐργασίαν ἑνὸς ἡλικιωμένου. Ἀπ' ἐναντίας θὰ ἐδιασκεδάσαν, ὡς εἰς θέαμα, κατὰ τὰ πειράματα φυσικῆς, μὲ τὰς φιλάς, μὲ τὰ ζωηρὰ χρώματα μὲ τὰ μικρὰ γυαλιὰ γεμάτα ἀπὸ πολὺχρωμα ὑγρά, μὲ τὰ

φαινόμενα τῆς δημιουργίας τοῦ ἤχου, διὰ τὰ ὅποια ὁ διδάσκαλος ἐχρησιμοποίησε τὸ περίεργον ἐκείνο μηχανῆμα ἀπὸ κόκκινον δερμα, μ' ὅλα αὐτὰ, ἀν καὶ δὲν τὰ ἐκαταλάμβαναν, ἀσφαλῶς θὰ ἐδιασκεδάσαν.

Ἀντιθέτως οἱ ἐντεταλμένοι νὰ ἐποπτεύουν τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν Ρωσίαν, ἠθέλησαν νὰ διδάξουν εἰς τὰ παιδιά καὶ μερικὰ στοιχεῖα γεωγραφίας. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, εἰς ἕνα κείμενον σχετικὸν μὲ ὅλας τὰς διδασκτέας ὕλας, ἐδιαβάσαμεν εἰς τὸ κεφάλαιον «γεωγραφία» ὅτι ἡ Ἰταλία εἶναι μίαν μικρὰ χώρα τῆς Μεσογείου διασχιζομένη ἀπὸ τὸν ποταμὸν «Τίβεριν» ὅτι ἡ πρωτεύουσα τῆς εἶναι ἡ Ρίμ (ἢ Ρώμη εἰς τὴν ρωσσικὴν), καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἀσχολοῦνται

ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν κτηνοτροφίαν, μὲ τὴν γεωργίαν μὲ τὸ κυνήγιον, μὲ τὴν ἀλιείαν καὶ τὰς ξενοδοχειακὰς ἐπιχειρήσεις. Δὲν δύναμαι νὰ λοχυρισθῶμεν ὅτι τὰ παιδιά εἰς τὴν Ρωσίαν καταναλίσκουν τὴν ψαῖαν τῶν οὐσῶν διὰ τὴν Ἰταλίαν.

Καὶ ὅμως, μέσα εἰς τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν ἀβλιότητα, πὺ μαστίζουσιν ὁλόκληρον τὴν χώραν, τὰ παιδιά, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν, παρουσιάζουν κατευναστικὸν θέαμα. Δὲν γνωρίζω ἀν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ὑπάρχει τοπεῖον περισσότερον θλιβερόν καὶ ἀποκαρδιωτικόν ἀπὸ τὸ ρωσσικόν τοπεῖον, περισσότερον κατὰλληλον διὰ νὰ καταργηθῇ τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα τοῦ γέλωτος καὶ τοῦ μειδιά-

ματος. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀπελπιστικοῦ αὐτοῦ τοπεῖου, τῶν κατηφῶν προσώπων καὶ τῶν φευγαλέων βλεμμάτων τοῦ ρακενδύτου λαοῦ, πὺ διατρέχει τοὺς δρόμους αὐτοὺς ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους τῶν ἐργοστασίων, ὁμοίους μὲ τοίχους φυλακῶν, τίποτα δὲν εἶναι ὠραιότερον ἀπὸ τὸ νὰ ἴδῃ κανεὶς ἕνα παιδικὸν πρόσωπον.

Ἡ ζωὴ πὺ διάγουν εἰς τὴν Ρωσίαν εἶναι ἕνας ἐφιάλης γεμάτος ἀπὸ ἀγωνιώδεις σκιάς, καὶ μόνον ἡ θέα τῶν παιδιῶν μᾶς κάμνει νὰ τὸ λησμονήσωμεν. Μόλις τὰ ἀντικρύσωμεν, τὸ μειδιάμα λάμπει εἰς τὸ πρόσωπον μας.

Σκεπασμένα μὲ ράκη ἢ μὲ ἐμβαλόμενα ἐνδύματα, ἀκά-

θαρτα, δειλά, ὅταν εἶναι ἀπομονωμένα, πραγματικοὶ μικροὶ διάβολοι μόλις εἶναι πολλὰ μαζύ, περίεργα καὶ ἴσως ἴσως καὶ κλέπτει, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ πρόσωπον τῶν ἐκφράζει ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἡσυχίαν πὺ χαρακτηρίζει τὴν ἡλικίαν τῶν καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν κατόρθωσε ἀκόμη νὰ σβύσῃ τὸ περιβάλλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζοῦν. Ἀπὸ τότε πὺ οἱ κάτοικοι ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὰ χωρία ἐκ τῶν ὁποίων ἀδίκως κάθονται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τῶν καὶ τῶν ματιῶν τῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν τὰ ἐνοχλεῖ καθόλου, ἀποροῦν μάλιστα ὅταν κάμετε κάποια κίνησιν διὰ νὰ τὰς δώσετε. Ἐπειτα μειδιῶν.

Τώρα πὺ τὰ σχολεῖα εἶναι φυσικὰ κλειστὰ καὶ ἔρημα,

οἱ μαθηταὶ θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένοι πὺ ἡλευθερώθησαν ἀπὸ τὰς στατιστικὰς καὶ τὰς εἰκόνες προπαγάνδας. Αἱ ὀρδαὶ ὅμως αὐταὶ τῶν παιδιῶν πὺ εὐρίσκονται εἰς αἰωνίαν ἀλητείαν, ἀνησυχοῦν τοὺς διδασκάλους τῶν. Πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐλλοῦ ὥστε οὔτε ὁ διερμηνεὺς δὲν τὰ καταλαμβάνει. Καὶ ὅμως ἔχουν τὸ ὕψος εὐχαριστήμενον. Τὸ καλοκαίρι αἱ μύϊαι κάθονται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τῶν καὶ τῶν ματιῶν τῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν τὰ ἐνοχλεῖ καθόλου, ἀποροῦν μάλιστα ὅταν κάμετε κάποια κίνησιν διὰ νὰ τὰς δώσετε. Ἐπειτα μειδιῶν.

Τώρα πὺ τὰ σχολεῖα εἶναι φυσικὰ κλειστὰ καὶ ἔρημα,

οἱ μαθηταὶ θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένοι πὺ ἡλευθερώθησαν ἀπὸ τὰς στατιστικὰς καὶ τὰς εἰκόνες προπαγάνδας. Αἱ ὀρδαὶ ὅμως αὐταὶ τῶν παιδιῶν πὺ εὐρίσκονται εἰς αἰωνίαν ἀλητείαν, ἀνησυχοῦν τοὺς διδασκάλους τῶν. Πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐλλοῦ ὥστε οὔτε ὁ διερμηνεὺς δὲν τὰ καταλαμβάνει. Καὶ ὅμως ἔχουν τὸ ὕψος εὐχαριστήμενον. Τὸ καλοκαίρι αἱ μύϊαι κάθονται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τῶν καὶ τῶν ματιῶν τῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν τὰ ἐνοχλεῖ καθόλου, ἀποροῦν μάλιστα ὅταν κάμετε κάποια κίνησιν διὰ νὰ τὰς δώσετε. Ἐπειτα μειδιῶν.

Εἶναι διασκεδαστικὸν νὰ βλέπωμεν τὴν διδασκαλίαν, τριγυρισμένην ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς, νὰ στεγνῶνι εἰς τὸν ἥλιον τὰ μαλλιά τῆς, πὺ μόλις ἔπλυνεν.

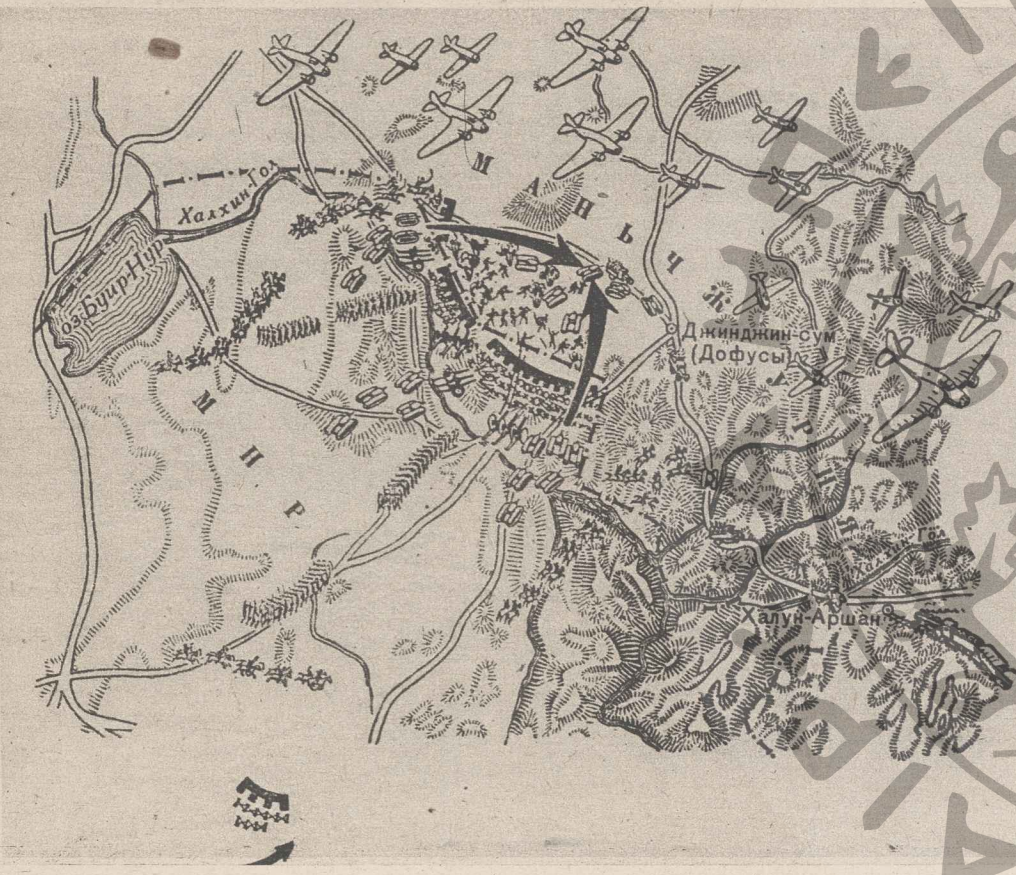
FEDERICO PATELLANI

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΤΩΝ, ὁργανωθεῖς ἐκ τοῦ προχείρου. Ἐδὼ βλέπομεν τὸ συναρπαστικὸν πλῆθος τῆς πραγματικῆς ἀπεριγρᾶπτου ἀβλιότητος τοῦ οὐκρανικοῦ λαοῦ, ἐκμεταλλευομένου καὶ πιεζομένου ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν του. Τὸ σπῆτι εἶναι κτισμένον ἀπὸ ἄχυρον καὶ κοπριά. Τὰ πλέον εἰδεχθῇ μικρόβια ἐγκατεστάθησαν εἰς τοὺς τοίχους, τῶν κατοικιῶν αὐτῶν.

ΠΑΡ' ΟΛΟΝ ΟΤΙ εἶναι πτωχικά ἐνδεδυμένα ἀκάθαρτα καὶ κακοανατετραμμένα τὰ παιδιά ἀποτελοῦν τὸ ὠραιότερον θέαμα εἰς τὴν Ρωσίαν. Τὰ πρόσωπα τῶν ἔχουν τὴν ἀβωότητα, πὺ ἀδίκως θὰ ἐζητούσαμεν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

ΕΙΚΩΝ ΜΑΧΗΣ πρὸς χρῆσιν τῶν σχολειῶν. Λαμβάνουν μέρος δλα τὰ σώματα τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ. Τὸ πεζικόν, τὸ πυροβολικόν, τὸ ἱππικόν, ἡ ἀεροπορία, τὰ ἄρματα μάχης. Εἰς τὸ σχεδιάγραμμα τὰ μαῦρα βέλη δεικνύουν μίαν κυκλωτικὴν κίνησιν τὴν ὁποῖαν ἔκτειλε ὁ ἐρυθρὸς στρατὸς τῆς Μογγολίας, ἀφὺ ἤνοιξε δίοδον διὰ μέσον τῶν ἐχθρικών γραμμῶν.

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΥ τῶν παιδιῶν τῆς Ρωσίας ὑπάρχουν καὶ ὠρεῖα, περίπτωσις πὺ συναντᾶται σπανίως λόγω τῆς κακῆς τροφῆς καὶ τῶν ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν ζωῆς πὺ διάγουν, τῶς εἰς τὰς πόλεις ὅσων καὶ εἰς τὴν ὑπαίθρον.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΒΛΕΠΟΜΕΝ έδω δέν είναι πραγματικών σχολείων. Είναι μάλλον ο τόπος συγκεντρώσεως των μαθητών και των διδασκαλισσών που είναι εδύχεις που μπορούν να συναθροίζονται εις τό υπαίθρον. Έδω ή διδασκάλισσα μπορεί επί τέλους να ξεχάση τούς αριθμούς, τας στατιστικές και την στρατηγικήν διά ν' άσχοληθή με την ύγιειαν και την καθαριότητα των ένδυμάτων των παιδιών, εργασίαν που μόνον αί γυναίκες μπορούν να κάμουν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΥΤΑ χαιρετούν τόν άπεσταλμένον του Χρόνου μ' ένα τραγούδι που θα έμαθαν άσφαλώς από τούς γονείς των, με την συνοδείαν των μπαλαλάικων κατά τας μακράς νύκτας του χειμάνος, εις την Ισμπαν της οικογενείας. Είναι τραγούδι μελαγχολικόν όπως όλα τα ρωσικά τραγούδια.

ΤΕΛΟΣ

MONDADORI

ΑΡΧΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ:

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΙΚΗ, ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗΣ ΕΙΚΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ, ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΙΚΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ. Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΥΤΗ Θ' ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΕΥΧΗ 150 ΠΕΡΙΠΟΥ ΣΕΛΙΔΩΝ ΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΠΡΟΚΙΣΜΕΝΑ ΜΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΙΝΑΚΑ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥΣ ΧΑΡΤΑΣ.

ΕΞΕΛΑΘΗ:

CARLO SCARFAGLIO ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΞΕΤΑΖΕΤΑΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΙ ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙΣΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΒΟΗΤΟΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΙΩΝ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ Η ΟΠΟΙΑ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ, ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ, ΕΦΕΡΕ ΜΟΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ. ΣΕΛΙΔΕΣ 164.....ΑΠΡ. 12

Θ' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ:

Μέρος πρώτον:

ΤΟ ΠΟΛΩΝΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

του Indro Montanelli

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΦΙΟΡΝΤ

του Indro Montanelli

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟ ΧΩΡΩΝ

του Virgilio Lilli

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

των S. Volta και G. Cabella

Μέρος δεύτερον:

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

του Gian Gaspare Napolitano

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ

Ανωνύμου

ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

του Vero Roverti

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΑΠΟ ΔΥΣΜΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

του Alberto Mondadori

Μέρος τρίτον:

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

του Giovanni Artieri

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ

του Lamberto Sorrentino

ΤΗΛΕΒΟΛΑ ΚΑΙ ΣΙΤΟΣ

του Salvatore Aponte

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥ

του Bruno D' Agostini

Θ' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΠΟΥ Θ' ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΥΡΡΑΞΕΩΣ. ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΘΑ ΕΝΘΕΘΥΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΙΣ ΤΟΜΩΝ.

MONDADORI

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΝΤΟΣ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΜΦΟΡΩΝ. ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΧ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ.

Πρό όλλγων έτών, κατά την διάρκειαν μιάς εκ των τελευταίων μου ένσαρκώσεων, εύρισκόμην εις μίαν μεγάλην άμμόδην περιοχήν, που την έκαιε ένας φλογερός ήλιος. Με τόν καιρόν ή περιοχή αυτή είχε μετατραπεί εις άμφιθέατρον, διά της ύψώσεως τριγύρω της της σταθμής του έδάφους. Εις τό μέσον του άμφιθέατρου ύψουτο ή μεγάλη Μαύρη Παγόδα, που δέν είναι Παγόδα και δέν είναι μαύρη, αλλά μάλλον υπόχρυσος, καμένη από τας ήλιακάς ακτίνας. Από τας δεξιάς έφθανεν ο θόρυβος της θαλάσσης και ο άέρας του κόλπου της Βεγγάλης. Κοντά εις την παγόδαν δύο Πάρσαι τουρισται (οί Πάρσαι μιμούνται εις όλα τούς "Αγγλους, ακόμη και εις την μανίαν του τουρισμοϋ) έξήταζαν εκ του πλησίον, με μεγάλην εύσυνειδησίαν, τας υπερβολικά άσέμνους παραστάσεις, με τας όποιας, ο Ναός αυτός του θριαμβεύοντος "Ηλίου εις Σούρια, ήτο τελείως καλυμμένος. Δηρωτόμην πάντοτε διατί ένας Ναός του θριαμβεύοντος "Ηλίου, έπρεπε να είναι καλυμμένος από άσέμνους παραστάσεις. Εις τας δεξιάς μου ύπήρχε ένα εκ των θαυμασιών αγαλμάτων που φυλάσσουν την περιμετρον του ναού, ένα άλογον περσικής επιδράσεως, τρανταγμένον, και κοντά του τας υπόλοιπας του κρημνισθέντος ήπείως. Ο ήπιδες όμως δέν έπεσαν από τόν καιρόν, άλλ' απ' αυτόν τόν γλύπτην. Δέν εύρω ποία ήτο ή σημασία του σκοτεινού αυτού συμβόλου. Έγώ ήμην τελείως εύτυχής, πράγμα που μου συνέβη και άλλωτε κατά τας προηγούμενας μου ένσαρκώσεις, και κατάκόπος διότι τό να φάσση κανείς εις την Μαύρην Παγόδαν δέν ήτο εύκολον πράγμα, πολύ περισσότερο που τό τελευταίον τιμήμα του ταξιδίου μου έγινε επί ετόγκας», είδος Ινδικού βωδαμαζιού. Αλλά δέ τας κάρρας έχουν μίαν εύλινην σκέπην, που υπελογίσθη ακριβώς επί της συνήθους στάσεως των "Ινδών, που συνίσταται εις τό να κάθονται με σταυρωμένα τας πόδια, και να μη ύψώνονται συνεπώς πλέον των εξήντα έκασοτών.

Ο κάματος, ή εύτυχία, ο φλογερός ήλιος και ο άέρας του Κόλπου της Βεγγάλης, μου έδωσαν εξαίρετικές ιδιότητας, και ήρχισα σιγά σιγά, να βλέπω καθαρά διά μέσου των αιώνων. Και αυτό επίσης μου συνέβη κάποτε και εις τό παρελθόν κατά τας προηγούμενας μου ένσαρκώσεις. Κατ' αρχάς τό δράμα, φυσικά, δέν ήτο πολύ καθαρόν, και μόνον σνν τώ χρόνω, οί πέπλοι ύψώθησαν, ο εις μετά τόν άλλον, και ήρχισα να καταλαμβάνω που εύρισκόμην πραγμα-

τικώς. "Όλοι οί τόποι έχουν μίαν ούσίαν τυπικήν και μίαν ούσίαν πραγματικήν, ή δέ πρώτη γίνεται από τας έξωτερικά στοιχεία ή και τας παναροματικά, και ή δεύτερα από την πνευματικήν άξίαν την όποιαν απέκτησεν ο τόπος έντός των αιώνων, άναλόγως των προσευχών, των πολέμων, των θυσιών ή άπλως και των έργων που έγιναν δι' αυτόν. Τοιούτοτρόπως, κατά τόν Ραμακρίσμα Πα. ραμαχάμσα, τόν "Ινδόν άγιον του 19ου αιώνος, όλοι οί τόποι, επί των όποιών έπροσευχήθησαν, άδιόφορον εις ποίον θεόν, είναι ιεροί. Τώρα τας έξωτερικά και παναροματικά στοιχεία ήσαν τας έξής:

Εις τας δεξιάς μου είχα τό άλογον περί του όποιου ώμίλησα, και τόν πεσμένον ήπιδά, που έπεσε από τας αρχάς, δηλαδή έλαξεύθη ως πεσμένος. "Όπίω μου ήτο ένα άλλο άγαλμα που παρουσίαζε ένα τοξότην. "Αριστερά μου είχα την μεγάλην πυραμίδωειδή μάζαν του ναού. "Ο ναός είχε σχήμα άρματος, διότι εις τας "Ινδίας, όπως άλλως τε και εις την Εύρωπην, ο ήλιος παριστάνεται ως κάτοχος ενός άρματος. Τό άρμα είχε όκτώ μεγάλους τροχούς, ή δεκαέξ, δέν ένθιμοϋμαι καλά, όλους σκεπασμένους με άσέμνους παραστάσεις, όπως άλλως τε και ένώπιον του άρματος, ύπήρχον τας υπόλοιπας των όκτώ ήπιδων, που τό είχαν σύρει, όπως επίσης και τας υπόλοιπας του άρματηλάτου του "Ηλίου, και άρματηλάτου των άδελφών Παντάβα εις Μαχαμπαράτα.

Αυτά ήσαν όσα έφαινοντο. "Υπήρχεν όμως κάτι που δέν έφαινετο, και που έγώ τό είχαν ήδη άνιληφθή και με είχε ταραξει όλο τό πρωί, έπειδή ήθελα να καταλάβω την σημασίαν και δέν τό κατόρθωνα.

Η άόρατος αυτή λεπτομέρεια, που για μένα κυριάρχοϋσε όλον τόν άνεξήγητον χώρον και αποτελούσε την κλειδα ήτο ή έπομένη: Εις τό κελίον του ναού ή εις τό ιερόν, ένα μικρόν έσωτερικόν δωμάτιον, εις τό όποιον μετέβαιναν από μίαν είσοδον με σκαλοπάτια, μία λεπτομέρεια της κατασκευής δέν έξηγήθη ποτέ. "Η λεπτομέρεια αυτή άποτελείτο από όκτώ δοκάρια από καθαρόν σίδηρον, που ήσαν έντειχισμένα εις την όροφν χωρίς όμως να ύποβασιάζουν τίποτα. "Αντιθέτως ο ταίχος υπεβάσταζε τας δοκάρια. Οί "Ινδοί, δέν μετεχειρίσθησαν ποτέ σίδηρον εις τας οικοδομάς των. "Επομένως δέν ύπάρχει ούδεμία άμφιβολία ότι τας δοκάρια αυτά είχαν μίαν μυστικήν μαγικήν άξίαν, και ότι έσυμβόλιζαν κάτι, ακόμη και άν είναι δύσκολον να εύρωμεν τί πράγμα.

Τώρα, ενώ έπωφελοϋμην της ιδιότητός μου, και οί πέπλοι έπιπταν ο εις κατόπιν του άλλου, έκατάλαβα αφηνιδώς ότι ενώ εύρισκόμην ακριβώς εκεί όπου ήμουν, δηλαδή έναντι της Μαύρης Παγόδας, επί της ακτής του Κόλπου της Βεγγάλης, εύρισκόμην ταυτόχρονας εις ένα άλλον τόπον, δηλαδή έμπρός εις τό όρος των Συμφορών, έναντίον του όποιού είχε προσκορϋθή και νααγήσει τό πλοίον του Σεβάχ του θαλασσινοϋ, κατά τό τελευταίον του ταξίδι. "Υπήρχον όλα τας στοιχεία, άν και ήσαν τας ίδια

στοιχεία που αποτελούσαν τό άμφιθέατρον του ναού του Σούρια και όλα τας θεία και στολισματα λατρείας που ύπήρχον, ήσαν έπίσης τας ίδια με εκείνα που αποτελούσαν, εις τό άραβικόν διήγημα, τό μαγικόν τοπίον του όρους των Συμφορών. Τό άρμα Ναός, μέγα όρος σκαλιστής πέτρας, με πυραμίδωειδες σχήμα, ήτο τό όρος των Συμφορών. Και εκείνο, που έδιδε την μαγικήν δύναμιν έλξεως εις τας κλιτείς του, την δύναμιν εκείνην που έκαιμε να πλοία να ναυαγοϋν βγάζοντας τας καρφιά των, ήτο τό Σιδηρόν που ήτο εκεί, ως ένας συμβολισμός πολύ δύσκολος να έξηγηθι ήμερον, εις τόν τοίχον του ιεροϋ του. Τό "Αλογον, ο άναβάτης του όποιού είχε σκαλισθι ως πεσμένος, ήτο τό "Αλογον του μαγικού διηγήματος, ο "Αναβάτης του όποιού είχε πέσει με τρία βέλη, που τόν είχαν πλήξει επί του στήθους, όπου ύπάρχει ένα σημείον από μολύβι, σκεπασμένον και αυτό με μαγικούς χαρακτήρας. Εις τ' άριστερά μου ήτο ο τοξότης που είχε καταρρίψει τόν "Αναβάτην. "Ο άέρας, που έφυσούσε με συνεχή θόρυβον βροντής, επί της ακτής του Κόλπου της Βεγγάλης, συνεπλήρου τόν πίνακα με την άνάμνησιν των παλαιών ναυαγών και έξηγούσε πώς, ή Μαύρη Παγόδα, ο Ναός του Σούρια, είχε γίνη εις τό άραβικόν διήγημα ο μοιραίος τόπος όπου όλα τας πλοία έναυαγοϋσαν, τό "Όρος των Συμφορών.

Τοιουτοτρόπως, δέν είχα κατορθώσει να έξηγήσω ακόμη τόν συμβολισμόν του Σιδηρόν — δέν τόν έξηγήσα παρά βραδύτερον — ο Σιδηρός όμως με είχαν ώδηγήσει, εις τό να έξηγήσω ένα παλαιόν και μυστηριώδες διήγημα και μίαν ναυτικήν παράδοσιν μεγάλης άξίας, ή όποια διεδόθη κατόπιν εις όλόκληρον τόν κόσμο, και να άναπαράσχω την σκηνήν εις όλας τας λεπτομερείας της. "Αν δέν ύπήρχε τό Σιδηρόν δέν θα μπορούσα να βάλω μαζί του άλογον, τόν πεσμένον άναβάτην, τόν τοξότην και δέν θα έκαταλάμβανα ότι τό όρος των Συμφορών είναι εις την πραγματικότητα ο Ναός του Σούρια, ο Ναός του θριαμβεύοντος "Ηλίου, που εύρισκεται επί του Κόλπου της Βεγγάλης, εις μικράν απόστασιν από της ιερής πόλεως του Βισνού Γιαγκα-νάθ, ή Βισνού "Αρχόντος του Κόσμου, μενονομασθείσης από τούς "Αγγλους Jaggernaut. "Άλλως τε είναι ο μόνος ναός εις τας "Ινδίας αφιερωμένος εις τόν "Ηλίον, και μόνον δι' αυτόν τόν λόγον άξιοθέατος, έκτός της εξαίρετικής αρχιτεκτονικής και καλλιτεχνικής άξίας του. Την ήμεραν εκείνην, έγώ διέσχισα έλευθερώς τούς αιώνας, χάρις εις τό χαριτωμένον προσόν του Σούρια, που ήνοιχθη εις εμέ και μ' έκαιμε να γνωρίσω τας μεταμορφώσεις τας όποιας είχαν ύποστη ο Ναός του και υπό ποίαν μορφήν μάς είχε φάσση εις την Δύσιν, χάρις εις την μεταάφρασιν του Galland. Και χρεωστώ χάριτας εις τό ένύπνιον μου, άν και μ' έπροκάλεσε ίοχυρόν πόνον εις τόν τράχηλον, που μ' έπέρρασε μ' ένα καλόν θαλάσσιον λουτρόν εις τόν Κόλπον της Βεγγάλης.

SATURNO

ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΑΙ ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΩΝ:

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΘΗ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

ΙΔΟΥ ΑΠ' ΕΜΑΝΤΙΑΣ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΝΑ ΔΥΝΗΘΗ ΝΑ ΠΑΡΑΓΗ ΕΤΗΣΙΩΣ ΤΑΣ 60 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΡΟΥΣΒΕΛΤ.

ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΟΥΝ 60 ΧΙΛ. ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ, ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ 900 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΛΙΤΡΑΙ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ, ΠΟΥ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗ Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ.

ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ ΕΞ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ, ΛΕΙΠΟΥΝ ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ 2/3 ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ ΔΙΑ ΤΑΣ 60 ΧΙΛ. ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ ΤΟΥ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1942.

Το πρόσωπον αυτό, υιός ενός ταπεινού σιδηροδρομικού του Μισουρή, ο χημικός Donald M. Nelson, ο οποίος από διευθυντής μιάς εταιρείας πωλήσεως δι' αλληλογραφίας οικιακών σκευών — της Sears, Roebuck & Company — εκλήθη διά νά διευθύνη την « Supply Priorities and Allocation Board » (Ιδρυθείσαν από τον Ρούσβελτ διά τόν συντονισμόν των ανεφοδιασμών εις πρώτας ύλας των πολιτικών και πολεμικών βιομηχανιών) όπου συνεδέθη με μεγάλην φιλίαν με τόν Αντιπρόεδρον Wallace, τόν άμεσον προϊστάμενον του.

Ο Knudsen επικράνη, όμως έδέχθη με καλοκάγαθον μειδιάμα τόν διάδοχόν του, όταν τόν έπεσκέφθη διά νά παραλάβη το διαλυθέν γραφείον παραγωγής.

— Χέλλο, Donald, είπεν ο γέρον βιομήχανος, σφίγγων την χείρα του επισκέπτου του — θερμά συγχαρήτρια... Έμεσολάβησε μία στιγμή σωπής, και κατόπιν ο Knudsen προσέθεσε: Donald, το ζήτημα αυτό των πολεμικών παραγωγών όμοιάζει με σκυταλοδρομίαν. Έγώ έφερα την σημαίαν όσον ήδυνήθην μακρότερα. Τώρα έναπόκειται εις έσένα νά την φέρης ακόμη μακρότερον διά το υπόλοιπον του δρόμου. Σού την έμπιστεύομαι ευχαρίστως.

Κατ' αυτόν τον τρόπον ο πρώην δανός μενατάστης, ο οποίος είχαν αρχίσει νά εργάζεται εις την Αμερικην ως εργάτης ναυπηγείου, διά νά τελειώση εις την διεύθυνσιν της General Motors με μισθόν 350 χιλ. δολλαρίων το έτος, παρέδωσε την διύθυνσιν της πολεμικής αμερικανικής παραγωγής εις τόν υιόν ενός ταπεινού σιδηροδρομικού του Μισουρή, ο οποίος από την διύθυνσιν μικρού χημικού εργαστηρίου εις τό χωρίον Hannibal ειχεν ανέλθει εις την διύθυνσιν μιάς μεγάλης εταιρείας με μισθόν 70 χιλ. δολλαρίων. Καί ο Nelson ήρχισε την εργασίαν του με θαυμαστόν ζήλον. Δέν φθάνει όμως πάντοτε ή θέλησις διά νά πραγματοποιηθούν μερικά άδύνατα πράγματα. « Διά νά γίνη ο άρτος — είπεν ο Knudsen — χρειάζεται τό άλευρι, και ή-μείς δέν έχομεν αρκετόν ».

Έννοείται ότι λέγων άλευρον ήγνώνει τάς πρώτας ύλας και τά μέσα των μεταφορών των, τά εργοστάσια και τά μέσα διά νά λειτουργήσουν καλά διαγεγραμμένα σχέδια και ο χρόνος διά νά πραγματοποιηθούν έντός του δέοντος χρονικού διαστήματος. Καί αφού όλα αυτά τά πράγματα δέν ήσαν αρκετά κατά την εποχήν του Knudsen, όταν ή Αμερική ήδύνατο ακόμη νά βασισθή επί των υπερπόντιων ανεφοδιασμών και επί της σχετικής ασφαλείας των διά του άκεανού συγκοινωνιών, επί της εποχής του Nelson, κατ' ανάγκην θα καθίσταντο άραιότερα μετά την κατάληψιν των Φιλιππίνων και της Βιρμανίας υπό των Ιαπώνων και την καταστρεπτικήν δράσιν των υποβρυχίων του Αξονος.

Τό εις τόν Nelson άνατεθέν έργον ήτο τή άληθεία γιγαντιαίον. Παρίστατο ανάγκη Ιδρύσεως νέων εργοστασίων και συναρμολογήσεως της πα-

ραγωγής με άλλα δευτερεύοντα εργοστάσια άπασχολημένα εις την κατασκευήν χωριστών τεμαχίων και ανταλλακτικών. Ήτο ανάγκη νά συγκεντρωθούν εις τά κέντρα ανεφοδιασμού μεγάλοι ποσότητες πρώτων ύλών, αί πηγαί των οποίων, καταληφθείσαι μερικώς από τόν έχθρόν, κατήντησαν άπρόσπελαστοι. Έπρεπε νά σκεφθούν διά την κατασκευήν υποκαταστάτων διά ν' αναπληρώσουν την έλλειξιν των πρώτων ύλών κοινής χρήσεως και νά δημιουργήσουν έκ νέου μίαν τεραστίαν οργάνωσιν αὐταρκείας. Έπρεπε νά εισαχθούν νέαι μέθοδοι εργασίας, νά σταθεροποιηθούν οι τύποι, νά μελετηθούν τεμαχία ανταλλακτικών και νά αναπτυχθούν εις όλα τα πεδία αί παραγωγαι εις σειράς. Έχρειάζετο ειδικευμένον προσωπικόν και λήψις μέτρων διά την συνεχή προσέλευσιν νέων ένδεδειγμένων χειρών. Πρός τούτο ίδρύθησαν σχολαί μαθητεύσεως. Πρό παντός όμως ήτο ανάγκη νά έπιστεύσουν την δράσιν των, διότι ο καιρός ήτο βραχύς και αί έθνικαί δυνάμεις, εύρισκομένη και αύται εις το στάδιον του σχηματισμού των, δέν θα ήτο δυνατόν νά περιμένουν πέντε ή δέκα έτη διά νά λάβουν όπλα και τό αναγκαίον ύλικόν, διά νά λάβουν μέρος εις τόν ήδη έκραγέντα πόλεμον.

Ειδικώς μάλιστα, δι' ότι άφεώρα την αεροπορικήν παραγωγήν, δέν ήτο αρκετόν νά μελετηθούν τά πρωτότυπα και ν' αρχίσουν την παραγωγήν. Έπρεπε νά παρακολουθηθούν όλα αι τελειοποιήσεις αι επενεχθείσαι από τόν έχθρόν εις τούς διαφόρους τύπους αεροπλάνων και πολλάκις νά γίνουν εις την παρασκευήν ούσιώδεις μεταβολαί, αι όποιαί έπεφεραν άπροσδοκήτους καυτερότητες. Άν τώρα λάβωμεν υπ' όψιν μας την πολυσύνθετον εργασίαν πού απαιτείται διά την κατασκευήν ενός συγχρόνου αεροπλάνου μάχης και τάς δυσκολίας τάς συναντωμέναις εις την παραγωγήν, εις σειράς, δυνάμεθα νά σχηματίσωμεν μίαν ιδέαν του τί σημαίνει άλλαγή σχεδίων έπιφερομένη κατά την διάρκειαν της εργασίας.

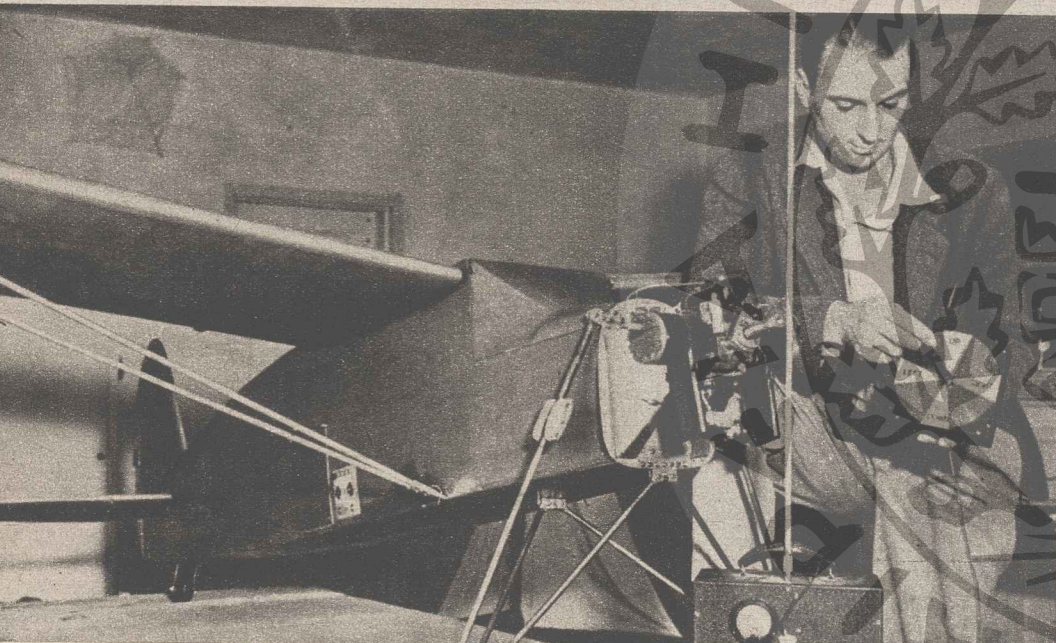
Κατά τό διάστημα του παρελθόντος πολέμου τά πολεμικά αεροπλάνα έκινούντο γενικώς από ένα και μόνον κινητήρα δυνάμεως ούχι μεγαλύτερας των 400 ίππων, ή άνατώτη ταχύτης των ήτο 100 μιλίων, και τό άνώτατον φόρτωμα βομβών 400 λιτρών. Σήμερον τά περίφημα έπιτάμενα φρούρια (B 17) είναι προικισμένα με 4 κινητήρας 1400 ίππων έκαστον, τά Douglas έχουν δύο κινητήρας των 14000 και ο κινητήρ ενός άγνωριστικού αεροπλάνου είναι δυνάμεως από 1000 μέχρι 14000 ίππων. Ένα έλαφρόν βομβαρδιστικόν αεροπλάνον ζυγίζει 20 χιλ. λίτρας και ένα βαρύ βομβαρδιστικόν φέρει φόρτωμα βομβών από 5 μέχρι 10 χιλ. λιτρών, τό όποιον αντιστοιχεί εις τό ένα τρίτον όλων των βομβών των ριφθεισών υπό των Γερμανών επί του Λονδίνου καθ' όλην την διάρκειαν του παρελθόντος πολέμου. Πρό εικοσιπέντε έτών, τά

Ο JOHN LEWIS, αρχηγός των αμερικανικών εργατικών οργανώσεων, φωτογραφούμενος εις μίαν συνέλευσιν των αντιπροσώπων της Συνομοσπονδίας των Βιομηχάνων, διά την συζήτησιν ζητημάτων σχετικών με τούς εργάτας των αεροπορικών βιομηχανιών. Όλοι οι μεγαλοκαρχαρία εις την Αμερικην είναι σύμφωνοι όταν πρόκειται νά κερδίσουν χρήματα από τόν πόλεμον. Αί άσυμφωνίαί αρχίζουν την στιγμήν κατά την όποιαν κάποιος πρέπει νά ύποστη τά βάρη και τάς άναποφεύκτους θυσίας του πολέμου. Ποίος άραγε θα ύποστη αύτάς;

ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ άλεξιπτωτιστών. Κατά την διάρκειαν άσκήσεων, ύλη αμερικανικού ίππικού όρμαϊ διά νά καταστρέψη τόν έχθρόν. Μία ώραία έπέλασις, όπως κατά την εποχήν των πολέμιων του Φάρ Ουέστ, ένάντιον των άτυχών Έρυθροδέρμων. Άτυχώς διά τούς ίππους, μόνον τρόφιμα πίπτουν σιγά από τόν ούρανόν, δηλαδή ανεφοδιασμός διά την ύλην, τό « κολλατσιό » πού καταφθάνει με άλεξιπτωτα. Τή άληθεία, πολύ θεαματική ή είκόν αύτη.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ κάποιου πολυμηχάνου ανθρώπου και της εφευρέσεως του. Αυτό είναι τό υπόδειγμα, έν μικρογραφία, του αεροπλάνου πού διευθύνεται διά του άσυρμάτου και πού θα νικήση τόν παρόντα παγκόσμιον πόλεμον. Ο έφευρέτης, εις τό τέλος χάρις εις την έπιμονήν του, έλήφθη εις τά σοβαρά από τούς άρμόδιους αμερικανούς. Δι' όλίγον όμως άτυχώς δι' αυτόν καιρόν, όσος έχρειάσθη διά νά συντριβή τό αεροπλάνον επί του έδάφους.

Ο LINDBERGH ήτο κεκηρυγμένος ύπέρ της μη έπεμβάσεως. Πρό της έκρήξεως του πολέμου έταξίδευσε εις την Εύρωπην και άντελήφθη την τρομεράν δύναμιν της αεροπορίας του Αξονος. Όπως πολλοί ειδικοί, έδείχθη πάντοτε σκεπτικιστής όσον άφορά τά μεγαλειώδη και πρόχειρα σχέδια του Ρούσβελτ, έχων συνείδησιν των τεραστίων δυσκολιών.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ενός όμίλου καλλιτεχνών του « βαριέτα » ένάντιον αεροδρομίου. Όλοι ήθελον νά μεταβούν εις τό Atlantic City, όπου έλάμβανε χώραν μία σπουδαία συνεδρίασις της συνομοσπονδίας των. Η συγκέντρωσις όμοιαζε με πανήγυριν. Τόση ήτο ή όχλαγωγία πού έπεκράτει εκεί.

ἀπερίσκεπτος Εὐρύαλος, ἐτόλμηνε νὰ σὲ κρίνῃ, λέγων· ὅτι ἐφαίνεσο γέροντα καὶ ἀδύνατος, ἔμπορος, ἀδαῆς τῶν ἀγῶνων τοῦ στίβου, οὐ ἔλαβες βαρὺν δίσκον, ποὺ κανεῖς δὲν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ καὶ τὸν ἔρριψες μακρὰν μὲ τοσαύτην δύναμιν, ὥστε ἡ γῆ ἐκλονίσθη καὶ ὄλοι ἐξεπλάγησαν καὶ ἐθαύμασαν. Σὺ ἐνόμιζες ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ὠδήγει τὸν βραχίονα σου. Δὲν ἦτο ὁμοῦς ἡ Ἀθηνᾶ ἀλλ' ἡ ἀκράδαντος θέλησίς σου. Καὶ δὲν ἡσθάνθης τότε ἱκανοποῖσθαι καὶ εὐγνώμουν πρὸς τὸ σῶμα σου, ποὺ τόσον καλῶς ἀντεπεκρίνετο; Καὶ δὲν ἠυλόγησες τὰς κοπιαστικές ἀσκήσεις τῆς νεότητος σου, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἔκαμες τοὺς μύονας σου νὰ σὲ ὑπακούουν; Τὴν φυσικὴν ἐκείνην ἀγωγὴν, τὴν ὅποιαν σὺ, ὡς ἐκ θεϊκῆς γενεᾶς, ἐνόμιζες ὅτι ἐπεφυλάσσετο εἰς τοὺς ὑψηλὰς καταγωγῆς νέους, ἡμεῖς τὴν δίδομεν εἰς τὸν λαόν. Καὶ σήμερον ὄλοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ διατηρήσουν τὴν δύναμιν καὶ τοὺς ὅλους σου. Δὲν ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος μας εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον καὶ δύναται νὰ εἶναι εὐτυχέστερος;

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν. Ἄλλα δὲν εἶναι ἰδικόν μας τὸ σφᾶγμα ἂν δὲν ἡδυνάμεθα ἐξ ἰσοῦ νὰ σκεπτόμεθα διὰ τὸ καλὸν ὄλων. Μᾶς ἔλειπαν τὰ μέσα διὰ νὰ τὸ κάμωμεν.

— Ἡμεῖς σήμερον δὲν προσπαθοῦμεν νὰ γίνωμεν κύριοι μόνον τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος. Οὐδεὶς γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ σένα, πόσον ἀξίζει νὰ ὀρίξῃ κανεὶς τὰ ἴδια τοῦ τὰ πάθη. Θὰ ἦσο ποτὲ ἱκανὸς χωρὶς τὴν πλήρη κυριότητα τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ διαφύγῃς τὴν σκληρότητα τοῦ Πολυφύμου; Δὲν ἡδύνασο ν' ἀνθέξῃς εἰς τὰς γοητείας τῆς Κίρκης; Θὰ ἀπελπίζεσο ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανίδῃς τὴν Πηνελόπην; Τὴν ἀξίαν σου καὶ τὴν τύχην σου δὲν τὴν ὀφείλεις εἰς τοὺς θεοὺς ἀλλ' εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Θὰ ἦτο μέγα εὐτύχημα διὰ τὸν κόσμον τῆς αἰρίας, ἂν ὄλοι οἱ νέοι ἐνενπνέοντο ἀπὸ τὸ παρᾶδειγμά σου, καὶ ἐμεγάλωναν δυνατοί, ἔξυπνοι, θαρραλέοι καὶ ἀποφασιστικοὶ ὅπως ὑπῆρξες σὺ. Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ τοὺς ἀναθρέψωμεν ἔτσι. Καὶ ἐπειδὴ σὺ μᾶς ἐδίδαξες ὅτι ἡ ἀμάθεια εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἐχθρὰ τῆς δράσεως, καταβάλλομεν ὅλας μας τὰς προσπάθειάς διὰ νὰ τὴν νικήσωμεν.

— Καὶ τὸ κατωρθώσατε; Μεταξὺ τῶν θαυμασίων πραγμάτων ποὺ μοῦ διηγείσασαι αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ θαυμαστότερον.

— Καταπολεμοῦμεν τὴν ἀμάθειαν, ὅχι διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμεν μὲ μίαν σοφίαν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μᾶς νικήσῃ αὐτή. Ἡ φύσις εἶναι σύμμαχος μας εἰς τὸν ἀγῶνα μας αὐτόν, καὶ

βους κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Αὐτὸ μᾶς καθιστᾷ λίαν ὑπερηφάνους καὶ εὐτυχεῖς.

— Δὲν δυσκολεύομαι, Ἀλκίνοε, νὰ πιστεύω εἰς αὐτὸ ποὺ μοῦ λέγεις. Ἐνα μόνον πράγμα δὲν θὰ πιστεύω ποτέ, ἀκόμη καὶ ἂν μοῦ τὸ διέτασσε ἡ γλαυκῶπις θεὰ. Ἐβεβαίωσε ὅτι ἐν ἐκ τῶν καθηκόντων τῶν θνητῶν εἶναι ἡ κυριαρχία τοῦ χρόνου. Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀγνοῶμεν ὅτι κατωρθώσατε νὰ σταματήσῃτε τὸν ροῦν τοῦ χρόνου καὶ νὰ τὸν χρησιμοποῖσῃτε κατὰ τὴν βούλησιν σας;

— Ὅδυσσευ, ἡμεῖς εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ ὄχι θεοί, καὶ δὲν θέλομεν νὰ εἴμεθα ἄλλο ἀπὸ ἄνθρωποι. Δὲν σκεπτόμεθα νὰ σταματήσωμεν τὸν χρόνον καὶ τὸν μοιραῖον τοῦ ροῦν. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ λάμπῃ εἰς τὸ στερέωμα. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ θάνατος θ' ἀκολουθήσῃ πάντοτε τὴν ζωὴν, καὶ ἡ ζωὴ τὸν θάνατον. Ἡμεῖς θὰ γίνωμεν κύριοι τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ εἴμεθα ὄλοι ἐξ ἰσοῦ πεπεισμένοι ὅτι εἶναι πολὺτις καὶ ἀνεπανώθητος, κ' ἐπομένως ὅτι εἶναι ὑπέρτατον καθήκον ὄλων νὰ μὴ τὸν χάνωμεν εἰς ὀκνηρίαν καὶ εἰς πράγματος ἀχρηστὰ ἢ βλαβερὰ. Ὁ χρόνος θὰ εἶναι ἰδικός μας (καὶ ἡ κατάκτησις τοῦ θὰ στεφανώσῃ ὅλας τὰς ἄλλας) ὅταν, χωρὶς ἐξαναγκασμόν, ἕκαστος θὰ ἐργάζεται μὲ

ζῆλον καὶ μὲ λογικὴν διὰ τὸ κοινὸν καλόν, διατάσσων τοὺς ἄλλους, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, καὶ ὑπακούων εἰς τοὺς ἄλλους ὅταν πρέπει. Ὁ χρόνος θὰ εἶναι ἰδικός μας ὅταν δὲν θὰ τὸν καταναλίσκωμεν πολεμοῦντες μεταξὺ μας καὶ καταστρέφοντες ἐκεῖνο ποὺ ἐδημιουργήσαμεν. Ὁ χρόνος θὰ εἶναι ἰδικός μας, ὅταν ἡ ἐργασία θὰ εἶναι ὁ κοινὸς νόμος. Ἡ ἐργασία εἶναι τὸ ὄπλον μὲ τὸ ὁποῖον, κατανικῶντες τὸν χρόνον, προσπαθοῦμεν νὰ ἰσχυρῶμεν, νὰ διατηρήσωμεν καὶ νὰ διακονήσωμεν τὴν κυριότητά μας. Μὲ τὴν ἐργασίαν θὰ καταστῶμεν ἄξιοι τῆς αἰωνιότητος καὶ θὰ πλησιάσωμεν τὸν Θεόν. Ἐργαζόμενοι ἀνυψούμεθα, μὴ ἐργαζόμενοι καταβαρυνόμεθα. Ἐπομένως ἔχομεν ὡς τάξιν καὶ ὡς στρόφιγγα τοῦ κοινωνικοῦ συμβολαίου τὸ καθήκον τοῦ ἀτόμου πρὸς ἐργασίαν, καὶ τὸ καθήκον ὄλων νὰ ἐξασφαλίσουν ἐργασίαν εἰς ὄλους.

— Καὶ τώρα ἐξήγησέ μου, ὦ Ἀλκίνοε, πῶς συνέβη ὥστε ἀκριβῶς εἰς ἐσένα ἐπεφυλάχθη τὸ προνόμιον νὰ ἐπιζήσῃς τῶν ἀνθρωπίνων περιπετειῶν, καὶ νὰ εὐρεθῇς τώρα ἐδῶ, μάρτυς καὶ ἴσως συνεργὸς τῶσαν τεραστίων μεταστροφῶν;

— Ἐγὼ ὑπῆρξα πάντοτε λάτρης τῆς γῆς καὶ κατάρθωσα πάντοτε νὰ συνδυάσω τὴν φύσιν μὲ τὴν τέχνην. Ὅταν

ἤμην βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐμοίραζα τὸν χρόνον μου, κατὰ τὸ ἥμισυ μεταξὺ τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν. Ἐκαλλιέργουν τὸν λαχανόκηπον μὲ τὰς χεῖρας μου βοηθουμένους ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν Ναυσικᾶν. Ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν μου μὲ τὴν φύσιν ἔμαθα νὰ κυβερνῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῶ πρὸς τὴν ἀρχὴν. Καὶ ὅπως ὁ οὐρανὸς ἐχορήγησε εἰς σέ, ποὺ ἐξήγεις γνῶσιν, ν' ἀποθάνῃς εὐγενῶς, τὸ ἴδιον ἐχορήγησε εἰς ἐμέ, ποὺ ἐζήτουν ἀρχὴν, νὰ ζήσω εὐγενῶς. Ὅταν ἀποθνήσκω, χάρις εἰς μεγάλην θεῖαν εὐνοίαν, ἀναγεννῶμαι ἀμέσως καὶ μαζί μου ἀναγεννῶνται ἡ σύζυγος μου καὶ τὰ πεφυλλισμένα μου τέκνα. Κατὰ τὰς διαφόρους ζωάς μου, εἶδον πολλὰς χώρας καὶ πολλὰ γεγονότα. Κατὰ τὴν τελευταίαν μου αὐτὴν ζωὴν, ποὺ τώρα πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς, εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ κατοικήσω τὴν ὠραιότεραν χώραν, τὴν Ἰταλίαν, καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὰ μεγαλύτερα γεγονότα. Εἶδον νὰ ἐπιτελοῦνται γιγαντιαῖα βήματα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου, κατόπιν νὰ ἐκρηγνύνωνται τρομεροὶ πόλεμοι καὶ νὰ ἀνανεοῦνται ἐποποταὶ καὶ τέλος νὰ βασιλεύῃ ἡ τάξις καὶ ἡ εἰρήνη.

— Ἐργάζεσθε ἀκόμη παρ' ὅλην τὴν μεγάλην σας ἡλικίαν; Δὲν ἐκκουράζεσθε ποτέ;

— Ἡμεῖς ἐργαζόμεθα πάντοτε, ἕως ὅτου τὸ σῶμα ἀντέχει. Ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα, ὅπως ἐφθασε τώρα εἰς ἡμᾶς, νὰ συμπύκνωμεν τὰ ἱστία καὶ νὰ μαεῦσωμεν τὰ ἐξάρτια, γινόμενα οἱ διδάσκαλοι τῆς νεολαίας, καὶ προσπαθοῦμεν νὰ ἐμφυσήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν τύχην μας καὶ τὴν πείραν μας. Ἐγὼ διδάσκω εἰς μίαν γεωπονικὴν σχολὴν. Καὶ κατὰ τὰς διαθεσίμους μου ὥρας, καλλιεργῶ ἀκόμη, βοηθουμένος ἀπὸ τὴν Ναυσικᾶν, τὸν λαχανόκηπον μου. Ὅπως βλέπετε εἶναι ὠραιότατος, Τώρα θέλω νὰ εἰσθε εἰλικρινῆς. Ἀπορεῖτε ἀκόμη ὅταν σὰς λέγω ὅτι εἰμαι εὐτυχέστερος παρ' ὅτι ἤμην εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Φαιάκων;

— Δὲν ἔχω πλέον λόγον ν' ἀπορῶ.

— Ἄλλα πράγματα πολὺ μεγαλύτερα θὰ σὰς ἐκπλήξουν ὅταν θὰ γνωρίσῃτε τὰ τεράστια ἔργα τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ, Μὴν τρομάξετε τὰ ταξίδια. Ἡμεῖς γνωρίζομεν νὰ πετῶμεν, ἀπὸ τῆς μιᾶς χώρας εἰς τὴν ἄλλην ταχύτερα καὶ ἀπὸ τὸν Πήγασον.

Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀφίσω μίαν στιγμὴν. Ἀκούω τὰ ῥῶα μου νὰ ἀδημονοῦν, ἐπειδὴ ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ τῶν. Ἐχω καθῆκον νὰ τὰ ἀκούσω. Εἶναι καὶ αὐτὰ σύμμαχοι μας καὶ ὄργανα τῆς κυριαρχίας μας.

GAETANO CIOCCA

Ο ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ τοῦ Ἀνιάνο

Ὁ ἵπποδρόμος τοῦ Ἀνιάνο μὲ τοὺς δύο στίβους τοῦ διὰ τριποδισμόν καὶ καλπαισμόν, εἶναι μία ζεστὴ καὶ πολυχρῶμος λεκάνη. Εἶναι περιφραγμένος ἀπὸ χαμηλοὺς λόφους καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ ὁ ἥλιος πίπτει ὡς ἐπὶ ὕδατος. Καὶ πράγματι ὑπῆρχε μία λίμνη εἰς τὸν ἔρημον αὐτὸν τόπον, ποὺ σήμερον κατοικεῖται. Μία λίμνη ποὺ εἶχε σχηματισθῇ μὲ τὸ ἀργὸν μάζευμα ὕδατων, ἐπὶ τοῦ μεγάλου κρατήρος ἐνὸς σβυστοῦ ἡφαιστείου. Ἐκεῖ ὑπῆρχον πυκνὰ δασύλλια, μὲ τροπικὴν βλάστησιν, ποὺ ἠνυοεῖτο ἀπὸ τὸ ἡφαιστειογενὲς ἔδαφος καὶ ἀπὸ τὸ διαρκῶς εὐκρατον κλίμα. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τὰ πέριξ ὕψωματα ἤρχιζεν ἡ κατάβασις τῶν καλλιεργητῶν, οἱ ὅποιοι, ὅπως οἱ πρωτοπόροι τῶν μακρυνῶν χωρῶν, ὑπερήσιζον, σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, τὴν γῆν αὐτὴν, τὴν καιομένην ἀπὸ τὸ πῦρ. Τὰ δένδρα ἔκαιαν, τὰ λεπτὰ χόρτα ἐκινούντο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζέσης. Ἀκόμη καὶ αἱ πέτραι εἶχαν πυρετόν, ἕνα εἶδος τεταρταίου ποὺ παρήγετο ἀπὸ τὰ σπλάχνα, κάτω ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου ἐγίνοντο γιγαντιαῖα.

Παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὴν γῆν αὐτὴν, ὁ ὀφθαλμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἠτένιζε ὡς κύκλωψ τὸν οὐρανόν, ἦτο ἀνάγκη νὰ τυφλωθῇ διὰ τῆς ἀποζηρήσανσως τῆς λίμνης. Καὶ ἡ φύσις τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἂν καὶ ἔχασε τὴν λαμπρὰν κόρην τῆς, ἀπέκτησε ἀπ' ἐναντίας μίαν γλυκυτάτην πεδιάδα ὅπου τὸ κλίμα ἔγινεν ὕγιεινόν, καὶ ὅπου ἡ βλάστησις, μὴ πυρπολουμένη ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἐπανέκτησε τὸ πρᾶσινόν τῆς.

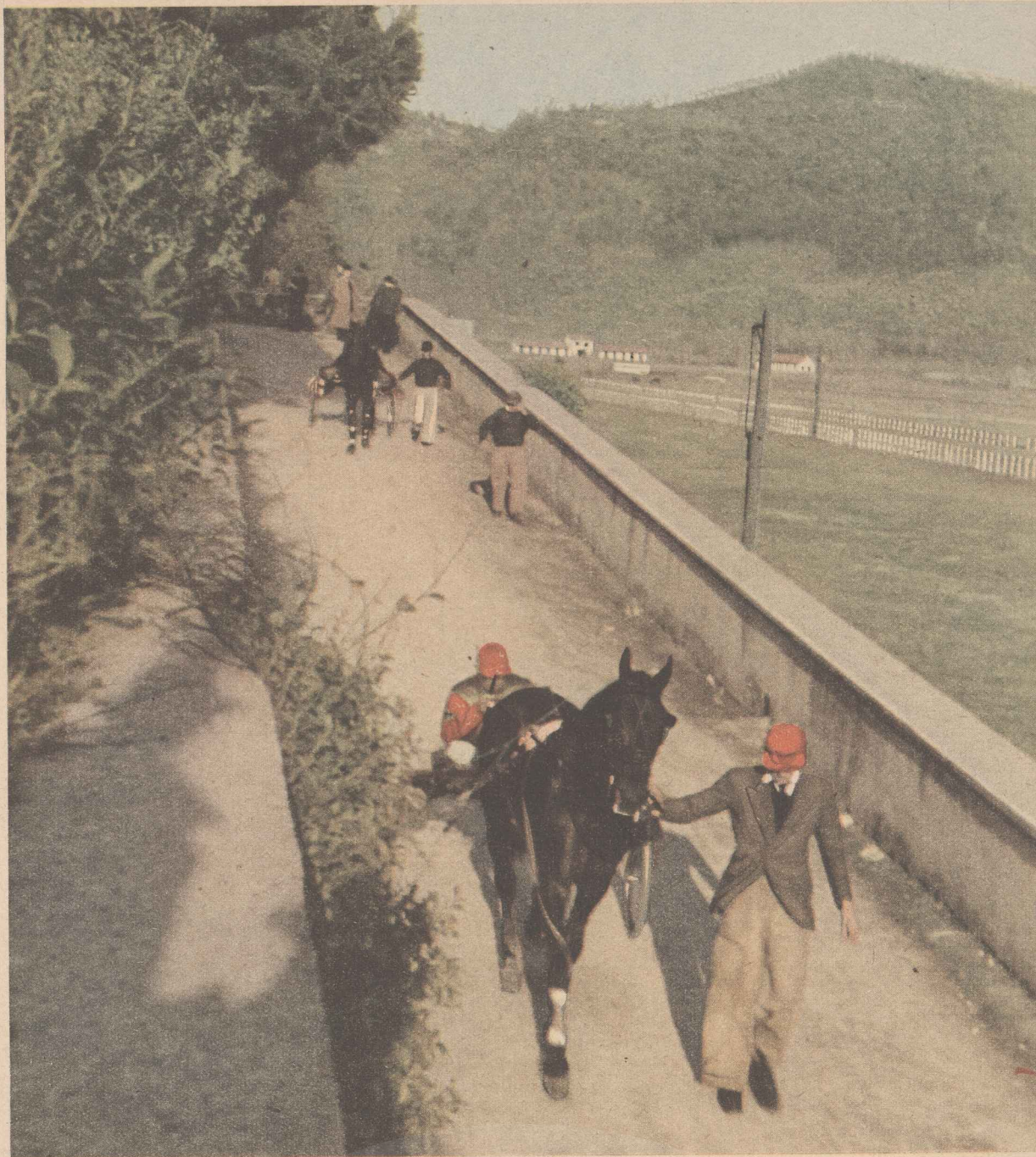
Πλησίον τῆς κοιλότητος αὐτῆς ἰδρύθησαν τὰ ἱαματικά λουτρά, φημισμένα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διὰ τὴν ἰσχυρὰν ραδιενέργειαν τοῦ πηλοῦ των, ἀργότερον δὲ εἰς τὴν ἰδίαν ζώνην, ἰδρύθη ὁ ἵπποδρόμος ποὺ ὀνομάσθη, ὅπως καὶ αἱ πηγαί, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς περιοχῆς « Ἀνιάνο ».

Οἱ σταῖλοι καὶ τὰ γραφεῖα εἶναι εἰς ὕψωμα καὶ βλέπουν τὴν λίμνην χλόης, ποὺ φαίνεται ὡς νὰ φυτρώνῃ, μεταξὺ τῆς μιᾶς ἵπποδρομίας καὶ τῆς ἄλλης. Τὰ ἄλογα κατεβαίνουν τὴν ἐλαφρὰν κλίσιν, ὡς νὰ πετοῦν, καὶ φθάνουν τὸν καταπράσινον στίβον. Εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ εἰς τὸ παρτὲρ κυριακάτικος κόσμος.

Τώρα καταλαμβάνω διατὶ ἐιδικοί καὶ παῖκται, ἰσχυρίζονται ὅτι εἰς τὰς ἵπποδρομίας ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς τὸ Ἀνιάνο, παίζουν μὲ τὴν σχεδὸν βεβαιότητα ὅτι θὰ νικήσουν. Ὅλοι σπεύδουν εἰς τὸν ἵπποδρόμον διὰ νὰ στοιχηματίσουν ἐπὶ τῶν « φαβορί » ὅτι μποροῦν. Μετὰ τὸν πρῶτον ἢ δευτέρον δρόμον, ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ σὰς μεθᾶ, τὸ τοπιεῖον ἀπορροφᾷ τὴν προσοχὴν σας, καὶ τότε παίζετε εἰς τὴν τύχην, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ χάσετε χρήματα. Αἱ πλέον ἡλικιωμένοι κυρίαι ἀρχίζουν νὰ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ φαγητοῦ ποὺ ἐτοίμασαν τὸ πρωῒ, ποὺ τὸ ἔφαγαν βιαστικά, περὶ ἐκδρομῶν, κ. τ. τ. Τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ περπατοῦν καὶ νὰ παίζουν ὡς νὰ εὐρίσκοντο εἰς δημόσιον κῆπον.

Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ χονδροειδὲς ἢ τὸ σκληρὸν εἰς τὰς σκηνάς μεταξύ τῶν παικτῶν, ἐνόπιον τῶν «μπούκμετερ». Μεταξὺ τῆς μιᾶς ἵπποδρομίας καὶ τῆς ἄλλης τὸ διάλειμμα εἶναι μακρὸν, ἀναπαυτικόν, καὶ οἱ θεαταὶ ἔχουν τὸ ὕψος εὐχαριστημένον καὶ περιφέρονται μὲ βάδισμα ἥσυχον, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ νικήσουν ἢ μὲ τὸν φόβον νὰ χάσουν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μία φωνή, ἕνας χραμετισμός, καὶ αἱ ἵπποδρομιαὶ ἐτελεώσαν καὶ ἡ θάλασσα τοῦ κοινοῦ διαλύεται. Ἀπὸ τὰ μεγάλων, μία φωνή, τῆς ὁποίας ἡ ἡχὼ ἀπομυκρύνεται εἰς τοὺς λόφους, ἀναγγέλει τὸν χρόνον τοῦ κύκλου, κατὰ τὸν τελευταῖον ἐκτελεσθέντα δρόμον. Ὁ Ντεκούριο ἐνίκησε τὸ ἔπαθλον τῆς Βίλλα Γκλόρη, ὑποβιβάζων τὸν χρόνον του εἰς 1,21,3. Ἡ ἔδρισις διαδίδεται σιγά, ὅταν πλέον τὸ κοινὸν ἀπομακρύνεται, διὰ νὰ καταλάβῃ ἐξ ἐφόδου τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ τράμ, ποὺ περιμένουν, εἰς μακρὰς σειράς, εἰς τὴν νέαν πλατείαν.

C. B.

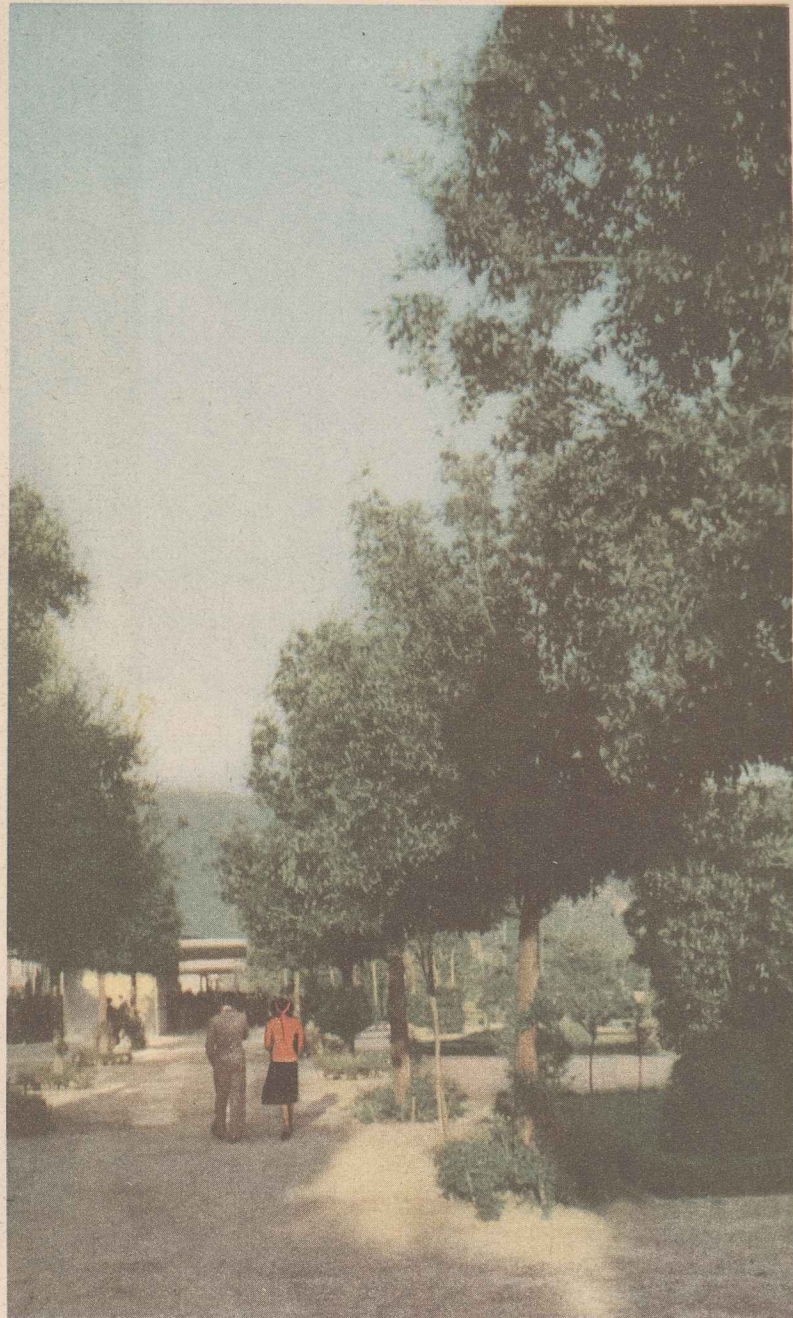
ΤΑ ἄΛΟΓΑ ὀδηγοῦνται ἀπὸ τοὺς σταῖλους, αὐρόμενα ἀπὸ τοὺς σταυλίτας ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, καὶ κατέρχονται τὴν ἐλαφρὰν κατωφέρειαν, ποὺ φέρει εἰς τὸν στίβον. Τὸ «sulky» (τὸ δίτροχον ἀμαξάκι ποὺ σὺρει τὸ ἄλογον) θεώμενον ἐκ τοῦ πλησίον εἶναι ἕνα πολὺ εὐθραύστον καὶ πολὺ κομψὸν ἀντικείμενον.

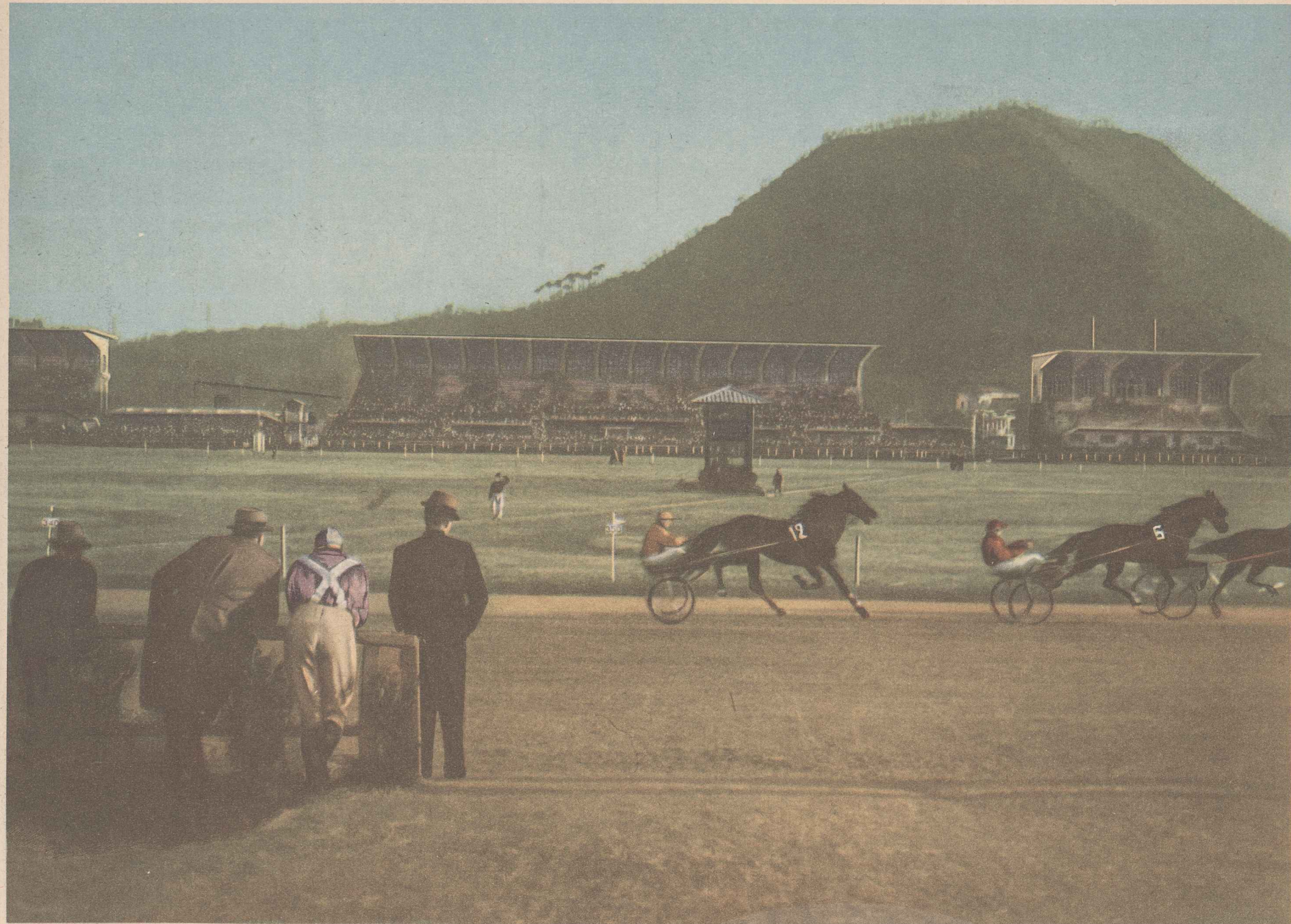
ΔΕΝ ΛΕΙΠΟΥΝ ποτὲ οἱ περίεργοι ἀπὸ τοὺς στίβους, τόσο ἀπὸ τοὺς περιφήμους ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον ταπεινοὺς. Εἶναι οἱ πρῶνι τζόκευ οἱ πρῶνι παῖκται, οἱ πρῶνι ἰδιοκτῆται σταύλων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔορυσεν ἀκόμη ἡ ἀγάπη διὰ τὰ ἄλογα. Τριγυρίζουν τὴν «πελοὺς» καὶ τοὺς στίβους, κατεχόμενοι ἀπὸ μίαν καὶ μόνην ἔμμονον ἰδέαν: νὰ κερδίσουν ἕνα ποσὸν ἀρκετὸν διὰ ν' ἀγοράσουν σταύλους ἄλγων.

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ άσκήσεων του ιπποδρόμου του 'Ανιάνο, είναι εις ύψωμα, έν σχέσει πρὸς τὸν στίβον. 'Εδῶ τὰ ἄλογα παραθερίζουν συνεχῶς καὶ ὅταν ἀκόμη, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὑποχρεοῦνται νὰ καταβοῦν διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς βραχεῖς καὶ ἐπιτόνους δρόμους.

ΕΡΑΣΤΑΙ εἰς τὸ δασύλλιον τοῦ ιπποδρόμου τοῦ 'Ανιάνο. Οἱ δύο νέοι προτιμοῦν, ἀπὸ τὸ παιχνίδιον τῶν στοιχημάτων, τὸ περισσότερο ἐπικίνδυνον, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ὀλιγώτερον ὑποσχόμενον, παιχνίδιον τοῦ ἔρωτος.

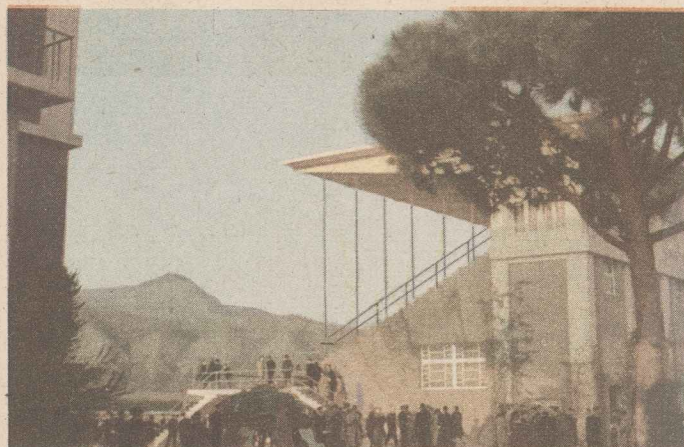
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ πλευρὰν τῆς ἐξέδρας, πλησίον τῶν σταύλων, δὲν ὑπάρχει τὸ μανιῶδες καὶ ἀνυπόμονον πλῆθος, ἐκεῖνο ποὺ θὰ ᾔθελε νὰ ἰδῇ τὸ ἄλογον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστοιχημύτισε νὰ νικᾷ, ἀλλ' ὑπάρχουν οἱ τεχνικοί, ποὺ σπανίως στοιχηματίζουν. Παρακολουθοῦν τὰς ἱπποδρομίας ἥσυχοι καὶ ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τῶν συναγωνιζομένων. Συχνὰ ὅμως, ἡ καρδιά τῶν πάλαι· διὰ μίαν νίκην ἢ μίαν ἥτταν ποὺ συναποφέρουν ἔπαθλα καὶ ἀπώλειαν σοβαρῶν ποσῶν.

Αἱ ΦΩΝΑΙ τοῦ πλήθους συνωδεοῦν τὴν ἱπποδρομίαν. Αἱ ἴδιαι φωναὶ ἐπαναλαμβάνονται ὅταν τὰ ἄλογα πλησιάζουν τὸ τέρμα. Φωνάζουν ἐκεῖνοι ποὺ παραιτοῦνται ἄλλων ἀπολαύσεων, καὶ στοιχηματίζουν ἐπὶ τοῦ « φαβορί » καὶ ἄφου τὸ ἐνεθάρρυναν, κατ' ἀρχάς, τὸ ὕβριζον μόλις τὸ ἴδουν νὰ χάνῃ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ἱπποδρομία ἐτελείωσε. Οἱ νικηταὶ τριγυρίζουν τοὺς «μπούκμετερ» διὰ νὰ εἰσπράξουν. Ὅσοι ἔχασαν κάμνουν ὑπολογισμοὺς διὰ τὴν προσεχῆ ἱπποδρομίαν.

ΔΥΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ εἰς τὰς ὁποίας φαίνονται αἱ ἐξέδραι καὶ εἰς τὸ βάθος ἡ θαυμασιὰ σκηνογραφία τῶν πέριξ λόφων.

Εἰς τὸν ἱπποδρόμον τοῦ 'Ανιάνο δὲν συναντῶνται μόνον πεισματῶδεις παῖκται, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὀλόκληραι οἰκογένειαι ἀποτελούμεναι ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ παιδιὰ, ποὺ περνοῦν τὰ ἀπογεύματα τῶν Κυριακῶν τῶν εἰς τὸν ἥλιον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ μεγάλοι ρίπτουν καὶ ἓνα βλέμμα εἰς τὰ ἄλογα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πλέον τακτικοὶ θαμῶνες τοῦ ιπποδρόμου.

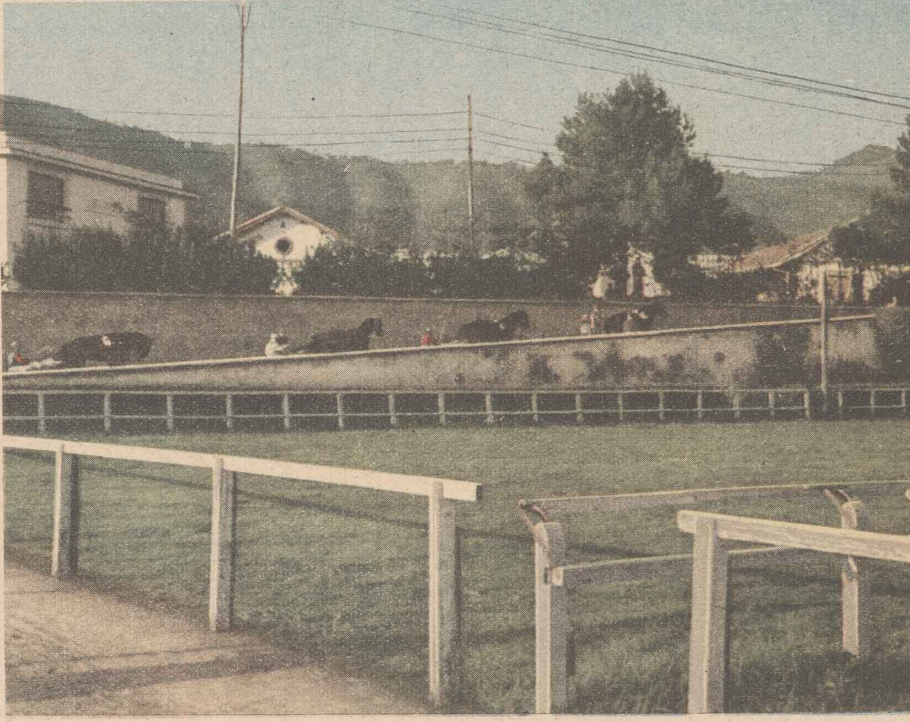
ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ Ισχυρίζονται ότι εις τας Ιπποδρομίας του 'Ανιάνο, όσοι στοιχιματίζουν, τὸ κάμνουν με τὴν σχεδὸν βεβαιότητα ὅτι θὰ κερδίσουν πάντοτε.

ΤΟ ΚΙΓΚΛΙΔΩΜΑ πὺ χωρίζει τὴν ἐξέδραν ἀπὸ τὴν «πελούζ». Ἴδου ἡ πινακὴς ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφονται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀλόγου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τζόκευ.

ΠΕΜΠΤΗ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀλόγων δὲν πείθουν, τὰ τῶν ὁδηγῶν δὲν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνην, αἱ ἀναλογίαι ἀνεβαίνουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς σταύλους, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα ἡ φωνὴ τοῦ χρονομετρητοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Ντεκούριο ὀλιγώστευσε τὸν χρόνον του.

ΑΤΕΛΕΙΩΤΑΙ σειραὶ αὐτοκινήτων καὶ λεωφορείων περιμένουν τὴν ἔξοδον τοῦ κοινοῦ. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ φθάσουν ἥδη εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ὁ Δήμαρχος ἐν ὀνόματι τῶν κατοίκων τῆς Νεαπόλεως χαιρετᾷ τοὺς πολεμιστάς, πού εἰς ὅλα τὰ μέτωπα ἀγωνίζονται με αὐταπάρνησιν καὶ θάρρος.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝΤΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ

Εἰς τὴν ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΜΑΣΚΙΟ ΑΝΤΖΟΝΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, ὅπου ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΙ ΠΡΟ ΚΑΙΡΟΥ Εἰς τὴν ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΜΠΕΛΤΖΟΓΙΟΖΟ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ, ΕΛΑΒΕ ΧΩΡΑΝ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΑἴΓΙΔΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ, ΜΕΓΑΛΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΗ Ὁ ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥΝΤΩΝ Εἰς τὴν ΘΑΛΑΣΣΑΝ, ΤΑΣ ΣΤΕΠΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΟΥ.

Σήμερα ἔγινε μεγάλη ἑορτὴ εἰς τὴν πλατεῖαν Μάσκιο Ἀντζιονί. Ἑορτὴ τοῦ λαοῦ, πού δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν παρὰ εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς μίαν συνεχῇ ἐκδήλωσιν αἰσθημάτων, πού ἐξήρχοντο πάλλοντα ἀπὸ κάθε καρδίαν, ἀποτεινόμενα πρὸς τὰς καρδίας ὄλων. Ἑορτὴ ξεχωριστὴ σήμερα πού δὲν ἔχει ὡς μόνην σκηνογραφίαν τὸν μαγικὸν κόλπον καὶ τὸν μακρινόν, ἀλλὰ πάντοτε πρῶτον πολίτην τῆς Νεαπλεως, Βεζούβιον. Ἑορτὴ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τοῦ παγκοσμίου θεάτρου τοῦ πολέμου, πού εἰσχωρεῖ εἰς τὰ πλοῖα πού ταξιδεύουν εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, πού διατρέχει τὴν ἄμμον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς κατασκηνώσεις τῆς ἐρήμου, πού πετᾷ πάνω ἀπὸ τὴν στέππαν διὰ νὰ φθάσῃ τὰς φύλαγγας πού περιμένουν διαταγὴν διὰ νέαν ἐξόρμησιν. Τέλος ἑορτὴ ἀφιερωμένη ἀπὸ τὸν λαόν εἰς τὰς πολεμοῦντα τέκνα του, καὶ ἐκπεπομένη ἀπὸ ραδιόφωνου, διὰ νὰ φθάσῃ παντοῦ ταυτόχρονα εἰς ὅλας τὰς ζώνας τῶν ἐπιχειρήσεων.

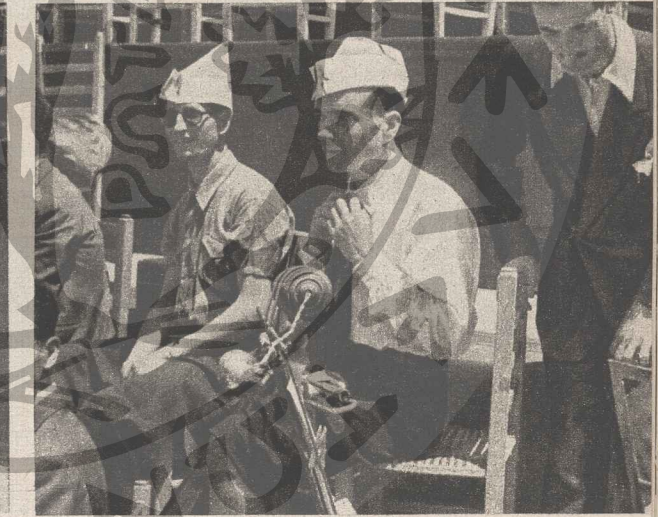
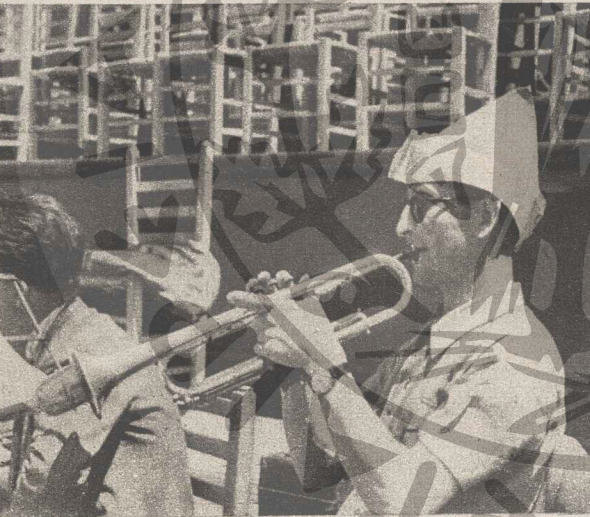
Ποτὲ πλῆθος δὲν ἠσθάνθη, ὅσον κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὴν ματαιότητα τῆς ὕλης. Διὰ μέσου

τῶν ὀγκωδῶν τοίχων τῆς πλατείας αὐτῆς, ὁ καθένας ζητᾷ καὶ ὁ καθένας βρίσκει τὸν «στρατιῶτην του» καὶ κοντὰ του παρακολουθεῖ τὴν παράστασιν. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ ραδιοφωνικῆς συνδέσεως, ὅπως ὀνομάσθη μετὰ τὸν ψυχρὸν τεχνικὸν αὐτὸν ὁρὸν, ἰσως ἀπὸ ταπεινοφροσύνης διὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Πρόκειται περὶ συνδέσεως τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων, συνδέσεως σιωπηλῆς καὶ ζωντανῆς, ἀκόμη καὶ ἀν' ἐδῶ, ὁμιλοῦν μόνον καὶ τραγουδοῦν, καὶ μακράν, κατὰ τὰς διακοπὰς τῆς μάχης, ἀκούουν. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς, οἱ μὲν διαδέχονται τοὺς δὲ με ταχύτητα καὶ ζωηρότητα. Πραγματικοὶ ἡθοῖοι, τέκνα πολεμιστῶν, παιδιὰ δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν, — τῆς γενεᾶς πού ἐτοιμάζεται νὰ στερεώσῃ αὐρίον εἰς τὸν κόσμον τὸν νέον πολιτισμόν — διαδέχονται εἰς τὸ μικρόφωνον, ἡθοῖοι τῆς τέχνης. Ὁ συγκινητικὸς λυγρὸς τῆς πενταετοῦς μικρᾶς πού δὲν κατορθώνει νὰ προσφέρῃ «πατά» ἀεῖζει ὅσον καὶ ὁ θαυμάσιος χαιρετισμὸς τοῦ Δημάρχου. Καὶ οἱ τραγουδισταὶ τῶν παλαιῶν τραγουδιῶν τῆς Νεαπόλεως, ἡ ὀρχήστρα καὶ τὰ λυρικά νούετα καὶ οἱ κομικοὶ, καὶ οἱ ὕμνοι πού

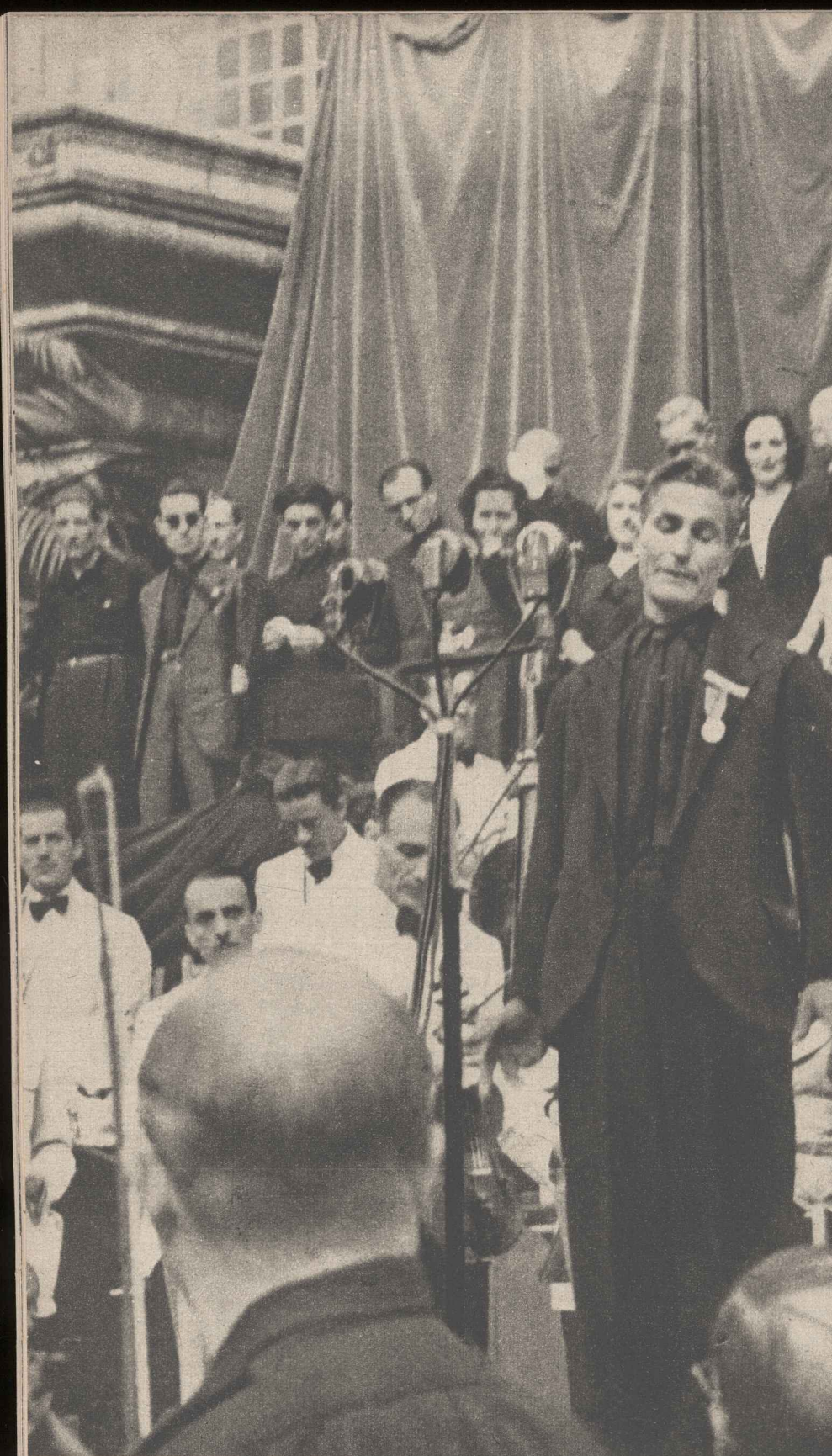
τραγουδοῦνται ἀπὸ ὄλους, εἶναι ἕνα μέρος, μόνον ἕνα μέρος τῆς ἐκδηλώσεως. Ἀπέναντί μου μία γυναίκα τοῦ λαοῦ, μία μητέρα, μειδιὰ ἐκστατικὴ. Τὴν παρακολουθῶ ἐπὶ μισὴν ὥραν, δὲν ἐκινήθη, οὔτε ἐχειροκρότησε δὲν ἐγέλασε ὅταν ὄλοι γελοῦσαν διὰ τὰ ἀστεία τῶν κωμικῶν. Ἀσφαλῶς μειδιὰ διὰ μίαν σκηνὴν τὴν ὁποῖαν ἐγὼ δὲν βλέπω, πού δὲν λαμβάνει χώραν ἐδῶ, καὶ πού αὐτὴ τὴν βλέπει, μόνον αὐτὴ. Ἐγὼ τὴν φαντάζομαι μόλις, καὶ θὰ ἤθελα νὰ κάμω κάποιαν ἐρώτησιν εἰς τὴν μητέρα αὐτὴν, ἀλλὰ πῶς νὰ διακόψω τὴν μαγείαν τοῦ δραματισμοῦ τῆς; Εἶναι κοντὰ στὸ παλληκάρι τῆς, πού ἀκούει τὸ ραδιόφωνον μετὰ τὸ χέρι ἀκουμπισμένον πάνω στὸ μικρὸ κουτί, ὅπως συμβαίνει συνήθως καὶ πού κάθε τῶσον προσπαθεῖ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν πιὸ κοντὰ, πιὸ καθαρή, πιὸ ζεστή, ἀν εἶναι δυνατόν. Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀρᾶσει τόσο, καὶ τὸ σιγοσφυρίζει καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἀκούει. Τὸν ἀκούει καὶ τὸν βλέπει καὶ εἶναι κοντὰ του δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι τῆς διὰ νὰ χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά του.

NICOLA BALISTRERI

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΙ

Τὴν προηγουμένην τῆς παραστάσεως ἔγιναν αἱ δοκιμαί. Μαζὺ μετὰ τὰ μουσικὰ ὄργανα καὶ μετὰ τὰ μουσικὰ τεμάχια, μερικοὶ τραγουδισταὶ καὶ μουσικοὶ, παρουσιάσθησαν μετὰ τὴν ὁμπρὴν, ἄλλοι πάλιν κατέφυγαν εἰς διάφορα προφυλακτικὰ ἐναντίον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, πού ἐπιπταν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς μεγάλης πλατείας. Ὀνομάζομεν πλατεῖαν τὴν αὐλήν πού εὐρίσκεται ἔμπροσθεν τοῦ μεγάρου Μάσκιο Ἀντζονί, ἐπειδὴ εἶναι τεραστίων διαστάσεων.

Ο ΠΑΤΗΡ του ναύτου Τσεράβδλα, με το χρυσούν μετάλλιον, πού τιμά την μνήμην του υιού του, εις τὸ στήθος, παρεκλήθη νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ μικρόφωνον. Μὲ λόγια ἀπλὰ, ὁ πατήρ τοῦ ἥρωος χαιρετᾷ τοὺς πολεμιστάς.

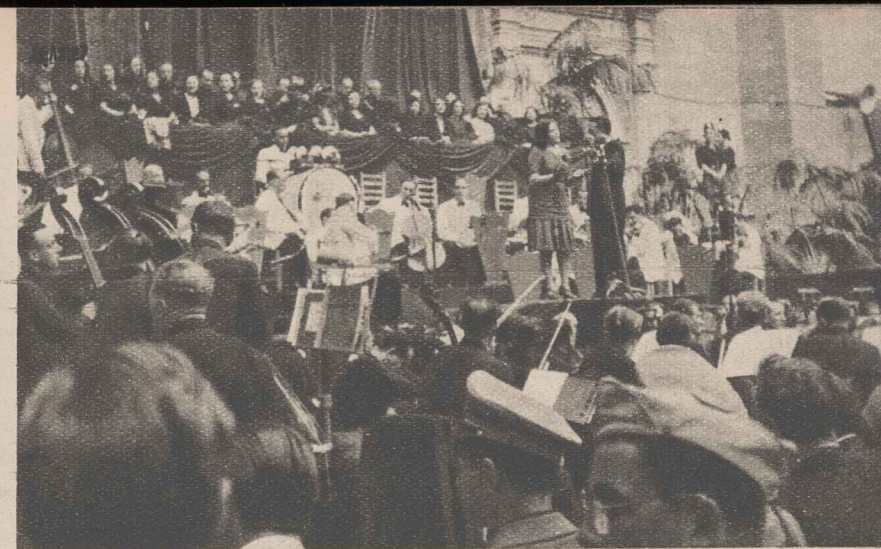
ΕΠΕΥΦΗΜΟΥΜΕΝΟΙ ἀπὸ τὸ πλῆθος, πού κατέλαβεν ἤδη ἑνωρὶς καὶ ἐξ ἐφόδου ὁλόκληρον τὴν πλατεῖαν αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Νεαπόλεως εἰσέρχονται διὰ νὰ λάβουν θέσιν μεταξὺ τῶν θεατῶν.

Αἱ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, πού ἀναγγέλλουν τὴν κατάληψιν τῆς Μάρσα Ματρούχ, κυκλοφορήσασαι ὀλίγα λεπτά πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως, ἔφθασαν ἕως τοὺς μουσικοὺς τῆς ὀρχήστρας, πού τὰς διαβάζουν μ' ἐνδιαφέρον.

Οἱ ΑΔΕΛΦΟΙ Ντέ Ρέτσε (γνώστοι κωμικοὶ) μὲ ζωηρὰν ἀλληλουχίαν πρωτοτύπων καὶ διασκεδαστικῶν στοιχομυθειῶν, προσέφεραν εἰς τοὺς θεατὰς καὶ εἰς τοὺς ραδιοακροατάς, εἰκοσι λεπτά εὐθυμίας καὶ γέλωτος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Φαραόνα, τραγουδεῖ, διὰ τοὺς μακρυνούς πολεμιστάς μίαν ρωμάντσαν, ἡ μελωδία τῆς ὁποίας ἀποδίδεται εἰς τὸν Ντονιζέτι, καὶ τὴν ὁποίαν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς, ἐτραγουδοῦσαν οἱ ναπολιτάνοι ἥρωες.

ΕΝΑ ΝΤΟΥΕΤΟ τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» κλείει τὸ πρόγραμμα τῶν μελοδραμάτων. Δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ τραγούδια, χρειάζεται καὶ ὀλίγον θέαμα. 6000 θεαταὶ παρακολουθοῦν τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν παράστασιν.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ἐπιτυχίαν εἶχε μίαν «ρωμάντσαν». Τὴν ἐτραγουδῆσε μὲ μεγάλην χάριν καὶ τέχνην μίαν ξανθὴν δεσποινίδα. Τὸ κοινὸν τὴν ἐχειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμόν, καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἠγαρῆσθαι καὶ οἱ μακρυνοὶ ἀκροαταί.

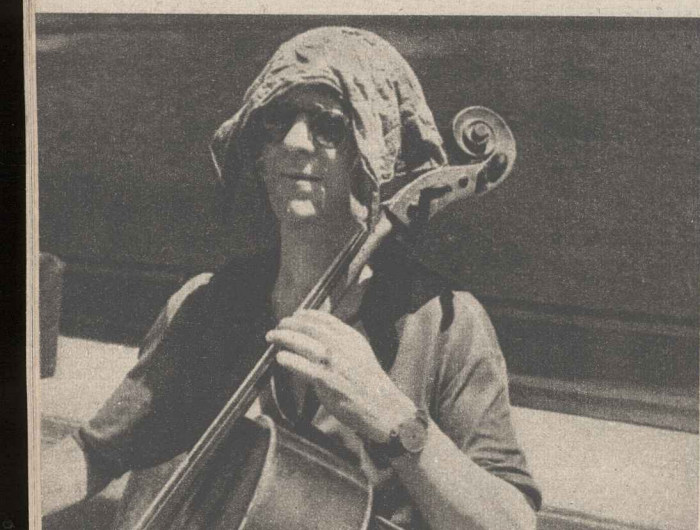

Ο ΛΟΓΙΟΣ Μιχαὴλ Γκαλιτέρη ἐχαίρει τοὺς πολεμιστάς εἰς τὴν νεαπολιτικὴν διάλεκτον, μὲ ἕνα πρωτότυπον ποίημα, μεστὸν λαϊκῶν εἰκόνων, προκαλέσας τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἐπισήμων.

«ΜΑΚΡΑΝ ΚΙ' ἈΝ Εἴσαι» — Δὲν μπορούσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς ραδιοσυνδέσεως, μεταξὺ τῆς Νεαπόλεως καὶ τῶν πολεμιστῶν, τὸ πλέον χαρακτηριστικὸν καὶ ἑλκυστικὸν ἀπὸ τὰ ναπολιτάνικα τραγούδια.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΗΛΙΟΣ καίει πολὺ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δοκιμῆς. Ὁ βιολοντσελίστας ὑπόφερε ἀπὸ τὴν ζέστην ἢ μᾶς κρύβει τὴν γυαλιστερὴν φαλάκραν του;

ΠΡΙΝ ΠΛΗΣΙΑΣΟΥΝ τὸ μικρόφωνον διὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς πατέρας των ἢ τοὺς ἀδελφούς των τὰ παιδιὰ λαμβάνουν ὁδηγίαν ἀπὸ τὸν δεκανέα.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ κἀνέμει προσκλητήριον, οἱ δὲ μικροὶ μὲ πειθαρχίαν πλησιάζουν εἰς τὸ μικρόφωνον διὰ νὰ χαιρετίσουν τοὺς πολεμούντας πατέρας των.

Ο ΜΠΑΛΙΑΣ καθουχάζει ἀποφασιστικὰ τὸν ἀδελφόν. «Σὺ σκέψου νὰ νικήσης, γιὰ τὴν οἰκογένειαν θὰ φροντίσω ἐγώ. Εἶμαι πιά κ' ἐγὼ ἄνδρας».

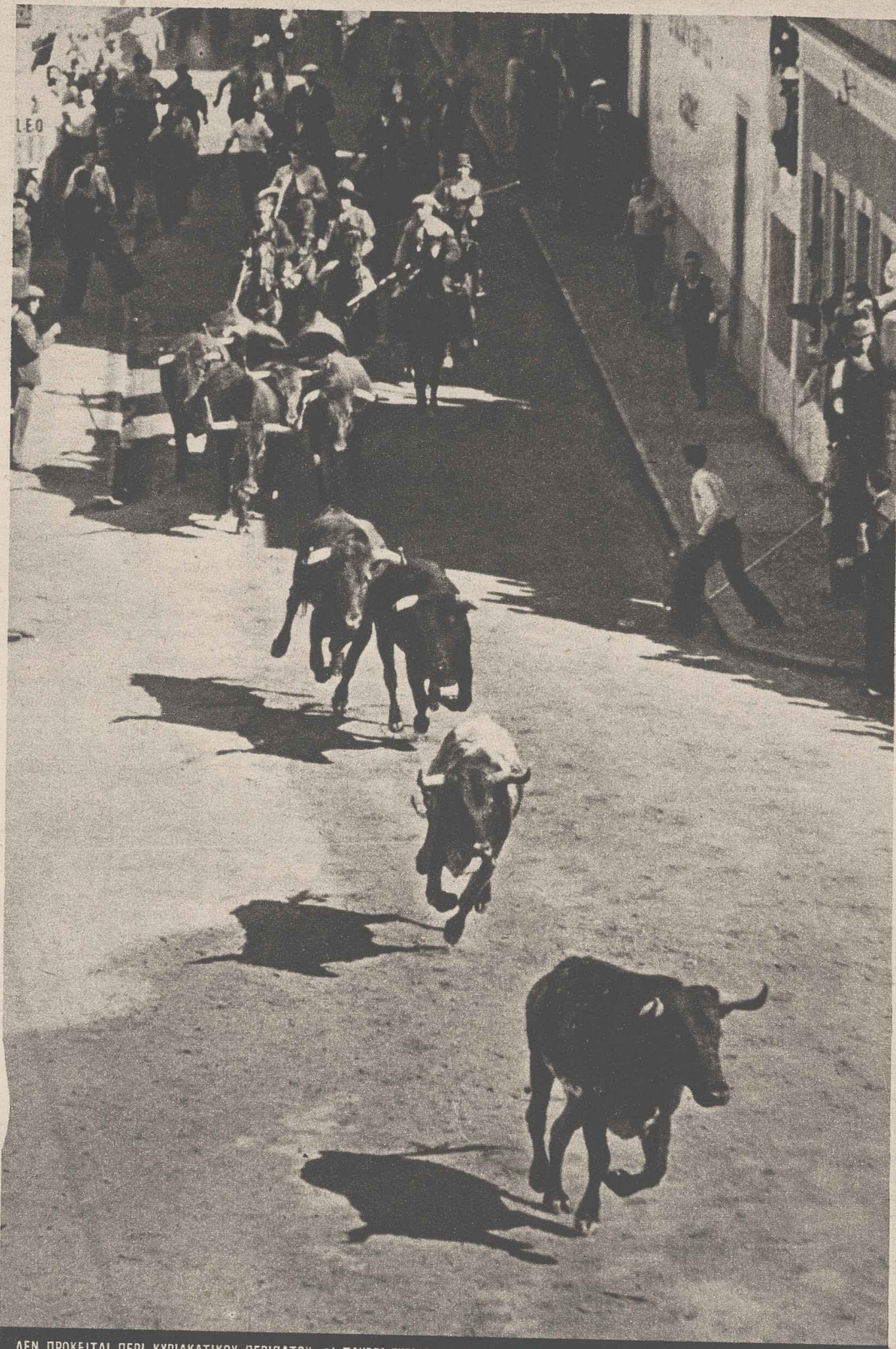
ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

ΜΕΤΑΞΥ τοῦ κοινοῦ ὑπάρχει καὶ ἕνας ὁμιλος ναυτῶν, ἐξ ἐκείνων πού ἐπολέμησαν μὲ ἥρωισμόν εἰς τὴν νικηφόρον ναυμαχίαν τῆς Παντελλερίας.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ των βλέπουν πέραν ἀπὸ τὸ μικρόφωνον, τὸν υἱόν, τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφόν, πού εἰς τὸ ραδιόφωνον ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ. ΟΙ ΤΑΥΡΟΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΣΚΗΝ, ΚΑΙ ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΝ ΕΝΑ ΔΡΟΜΟΝ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΚΥΜΟΠΛΑΕΩΣ ΒΙΛΛΑ ΦΡΑΝΚΑ ΝΤΕ ΧΙΡΑ. ΟΙ ΒΟΣΚΟΙ ΕΦΙΠΠΟΙ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΜΕ ΧΟΝΔΡΑΣ ΡΑΒΔΟΥΣ. Ο ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΣ, ΟΙ ΤΑΥΡΟΙ ΟΜΩΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΤΟΛΜΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΛΕΣΗ.

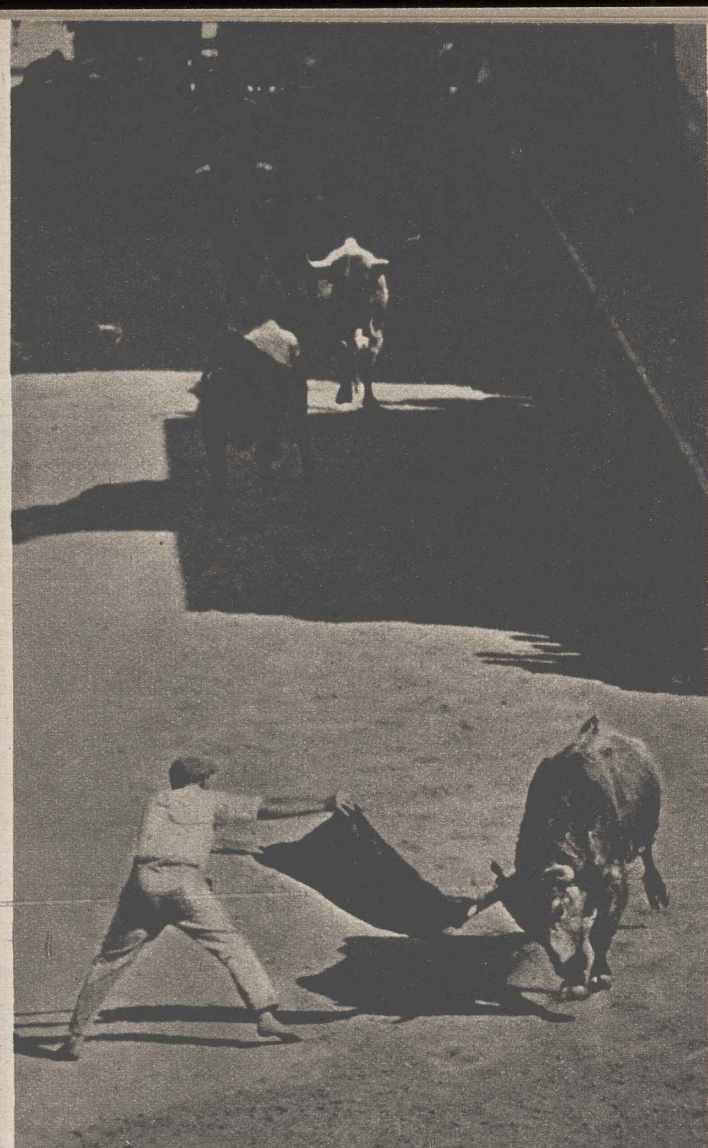

ΦΘΑΝΟΥΝ ΟΙ ΤΑΥΡΟΙ. ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΕΓΕΜΙΣΑΝ ΚΟΣΜΟΝ. ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΝΙΚΟΝ, ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΚΕΙΡΟΥ ΣΤΙΒΟΣ ΔΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΝ. ΕΥΛΟΥΡΓΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟ ΧΟΡΙΣΜΑ, ΚΑΙ Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΤΑΙ ΑΠΟΤΟΜΩΣ. ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΘΑ ΛΑΒΗ ΧΩΡΑΝ ΜΙΑ ΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ.

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΑΥΤΟΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΝ ΕΠΑΒΕ, ΔΙΟΤΙ ΑΚΡΙΒΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΙΓΜΗ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΤΟΥ, ΚΙ' ΑΦΙΣΕ ΣΤΟ ΠΑΝΙ ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔΑ — ΤΗΝ ΚΑΒΕ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ ΕΥΚΟΛΗ — Ν' ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΚΑΙ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΚΤΥΠΗΜΑΤΑ ΚΕΡΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΕΞΑΓΡΙΩΘΕΝΤΟΣ ΖΩΟΥ. Ο ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΔΙΑΤΡΕΧΕΙ ΤΟΝ ΣΟΒΑΡΟΤΕΡΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΤΟΥ. ΚΡΙΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ Ν' ΑΚΟΥΣΘΟΥΝ ΤΑ ΣΥΦΡΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΥΧΑΪΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΕΝΟΠΙΟΝ ΤΟΣΗΣ ΑΤΥΧΙΑΣ. ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΟΤΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΠΟΤΕ ΤΑΣ ΑΔΕΙΣΙΟΥΤΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΝΙ ΤΟΥ ΤΟΝ ΤΑΥΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΝΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΥΡΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ, ΠΟΥ ΔΙΑΤΡΕΧΕΙ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

Δέν εἴμεθα ἀπ' ἐκείνους πού δέν θέλουν νά δοῦν ταυρομαχία. Δέν εἴπαμε ποτέ «ὁ κακόμοιρος ὁ ταῦρος». Ἕνας ταῦρος, ἕνας πραγματικός ταῦρος ταυρομαχίας, δέν εἶναι ποτέ κακόμοιρος οὔτε δ-ταν γονατίζει τσακισμένος. Ὁ θάνατος του εἶναι θάνατος παραδειγματικός, θάνατος πού πολεμήθηκε. Ἀγωνίσθηκε μέ λύσσα, μέ ἀλύγιστη περηφάνεια. Ἦταν δυνατός καί ἀκριβής, γρήγορος, ἀσυλλόγιστος ἔξυπνος. Ἀντεμετώπισε μέ μεγάλη αὐτοπεποίθηση τίς ἐνέδρες καί τούς κινδύνους,

τοῦ στίβου. Ἀπό καταδιωκό-μενος ἔγινε διώκτης. Δέν ἐσυγχώρησε ποτέ κανέναν. Σι-δερένια καρδιά. Καινούργιος σάν ὀλοκαίνουργια ἀτμομη-χανή, ἔκαμε διαδρομές σάν ταχεία, ἀναποδογυρίζοντας ὅ-τι εὑρίσκε μπροστά του. Χρη-σιμοποίησε τά κέρατα του σάν κανονάκια, κι' ἀποδείχθηκε πυροβολητής, πού δέν λάθεψε ποτέ τὸ στόχο του. Τέλειωσε στήν σωστή στιγμή.

Γονάτισε πάνω στά πόδια του καί κύτταξε τὸ θάνατο κα-ταπρόσωπο, μέ πύρινα μάτια. Ἡ μοῖρα του γράφθηκε μέ

δύναμη κ' εὐγένεια. Ὁ ταυρο-μάχος ἦταν πιό δυνατός καί πιό ἀκριβής ἀπ' τὸν ταῦρο. Τὸν νίκησε μέ τὴ τέχνη του. Ἄν λάθευε τὸ κόλπο του θά τὸν βλέπαμε περασμένο σ' ἕνα κέρατο σάν μιά σάρπα. Συ-νέβηκε κάποτε. Χωρὶς αὐτοὺς τούς κινδύνους ἡ ταυρομαχία θάταν μπάλλος. Σέ μᾶς ὅμως ἀρέσουν οἱ ἐπικίνδυνες ταυρο-μαχίες. Ὁ ταῦρος πού τρέχει μέ τὰ ἐπτά βέλη χωμένα σὸ σβέρκο του καί τίς ἐπτά ση-μαιούλες, σάν ἕνα σημαϊστο-λισμένο καράβι. Θαυμάζουμε τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαμψία καί

τὴν δύναμη τοῦ ταυρομάχου, καθὼς ἐπίσης καί τὴ κομψό-τητα καί τὸ τυραννικὸ μάτι του. Ἄν τὸ αἷμα τοῦ ταυρο-μάχου μπορούσε νά παίξῃ μουσικὴ θάπαιζε σάν κίθαρα. Ὁ ἀγῶνας του εἶναι σύνθετος καί θρησκευτικός σάν χορός. Χορεύει μπροστά στὸν ταῦρο σάν σὸ χεῖλος ἐνὸς ἡφαι-στείου. Μεγάλῃ εὐκίνησίᾳ εἴ-ναι γεμάτη ἐνέργεια. Ξαφν-κά κάμνει παρελάσεις καί συμ-πλοκές, ξεκολλᾷ ἀπ' τὴ γῆ καί πετᾷ, κινδυνεύει μέ εἰρο-νία, ὀρμᾷ καί ὀπισθοχωρεῖ, ξεφεύγει μέ μιά κλίση τὸ κτῶ-

πημα τῶν κεράτων κι' ὅταν σημαδεύει κυτῶ. Ἡ κίνηση του εἶναι ὀριστική, χωρὶς με-τάνοιες, στόχος του εἶναι ὁ σβέρκος. Ἡ ζωὴ του εἶναι ἀ-νάμεσα σὲ δύο κέρατα, ἢ θά νι-κήσῃ ἢ θά χάσῃ. Κι' ὅταν νικᾷ ὁ ταυρομάχος, ὁ ἄνθρωπος εἴ-ναι πού κάμνει νά γονατίζῃ τὴ κτηνώδη δύναμη. Δέν εἴμεθα ἀπ' ἐκείνους πού δέν θέλουν νά δοῦν ταυρομαχία. Καί μᾶς ἔ-τυχε κάποτε σὲ κάποια ἀπ' αὐτές νά παραστοῦμε σάν ψυ-χροὶ θεαταί. Δέν εἴπαμε ποτέ ὁ κακόμοιρος ὁ ταῦρος.

L. D.

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ (ΒΕΒΑΙΑ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΩΝ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΩΝ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΑΣ ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΧΩΡΑΝ, ΕΠΙ ΠΑΡΑΔΕΙΜΑΤΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕ-ΒΙΛΛΗΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΝ, ΑΙ ΟΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΜΑΤΙΚΟΤΑΤΑΙ ΜΕ ΔΕΚΑΔΑΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑ-

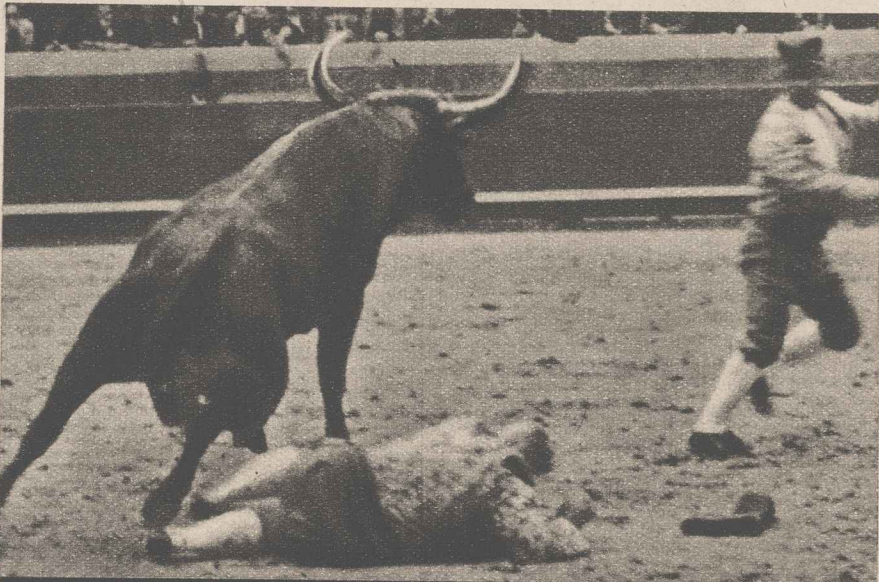
ΔΑΣ ΤΑΥΡΩΝ, ΜΕ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΠΕΡΙΠΟΥ ΙΠΠΕΙΣ ΚΑΠ. ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΤΑΠΕΙΝΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΑΣΙΔΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΝ, ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΡΟΠΤΩΣ ΣΥΝΑΡΠΑΞΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑΙ, ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΘΑ ΤΕ-ΛΕΙΩΣΗ ΚΑΛΑ. Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ ΑΦΙΝΕΙ Μ' ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΘΟΥΝ: ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΕΥΣΟΥΝ ΟΣ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο ΚΑΛΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΠΡΟΫΠΑΝΘΗ ΝΑ ΠΗΔΩΗ. Η ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ, Ο ΝΕΟΣ ΟΜΩΣ ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΤΕΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΘΑ ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΚΡΑΥΓΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ. ΠΡΕΠΕΙ ΟΜΩΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ, ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟΝ ΣΦΑΛΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΙΡΑΙΟΝ.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ, Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΑΥΡΟΣ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ. Η ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΔΡΑΣΕΙ. ΕΙΝΑΙ ΟΡΑΤΟΣ Ο ΕΡΕΘΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΕΞ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΔΕΝ ΞΕΥΡΕΙ ΠΡΟΣ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΣΤΡΑΦΗ.

ΠΗΛΗΜΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ ΑΣΧΗΜΑ. Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ ΩΣ ΜΟΝΟΖΥΓΟΝ ΣΥΝΗΔΙΚΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΟΤΙ Ο ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΖΩΟΝ, ΚΑΙ ΔΙΕΦΥΓΕ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΜΕ ΤΕΛΕΙΑΝ ΤΕΧΝΗΝ ΠΡΑΓΜΑ ΟΜΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ.

ΤΗΠΟΤΑ ΤΟ ΣΟΦΑΡΟΝ ΑΦΟΥ ΤΟ ΠΗΛΗΜΑ ΕΠΕΤΥΧΕ. ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΕΤΡΕΞΕ ΚΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΤΟΝ ΤΑΥΡΟΝ. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ Ο ΕΞΗΡΕΘΙΣΜΕΝΟΣ ΤΑΥΡΟΣ ΠΑΡΗΤΗΘΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΔΙΑΒΕΣΙΝ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ. ΠΟΙΟΣ ΞΕΥΡΕΙ ΟΜΩΣ ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ. ΟΛΟΙ ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑΝ.

ΔΕΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΝΟΣ. ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΘΑ ΕΛΕΓΑΜΕΝ ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ. Ο ΤΑΥΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ ΝΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ. ΘΑ ΥΠΟΧΩΡΕΘΗ ΝΑ ΓΟΝΑΤΙΣΗ ΥΠΟ ΤΑ ΦΡΕΝΙΤΙΔΑΝ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΩΤΟΣ ΚΟΙΝΟΥ. ΚΑΤΟΠΙΝ, ΕΝ ΤΟ ΜΕΣΟ ΤΗΣ ΑΡ' ΑΥΤΟΥ ΣΙΩΠΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΗ, ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ, ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΗΤΤΗΘΕΝΤΟΣ, ΤΑΥΡΟΥ ΤΟ ΧΑΡΙΣΤΙΚΟΝ ΚΤΥΠΗΜΑ.

Η ΒΙΒΙ ΤΖΟΛΙ είναι είκοσι πέντε ετών. Έχει ύψος 1 μ. και ζυγίζει 54 κιλά. Διήλθε την νεότητά της εις κολλέγιον, εις τὸ Λιβόρνον, εις τὴν Φλωρεντίαν καὶ εις τὸ ἐξωτερικόν. Αὐτὸ τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἐκμάθῃ εις τὴν ἐντέλειαν, γαλλικὰ, γερμανικὰ καὶ ἀγγλικὰ. Τώρα γυρίζει εις τὴν γερμανικὴν τὴν γλῶσσαν, τὴν ταινίαν « Ἄφισα νὰ τραγουδήσῃ ἡ καρδιά ».

Η ΔΡΑΡΙΣ τῆς Βίβι Τζόλι δὲν περιορίζεται εις τὸ κινηματογραφικόν πεδίων. Ἴδου αὐτὴ καθ' ἑνὴν στιγμὴν ἐλέγχει μὲ τὰ ἀκουστικά τὸν τόνον τῆς φωνῆς, διὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν φωνογένειαν.

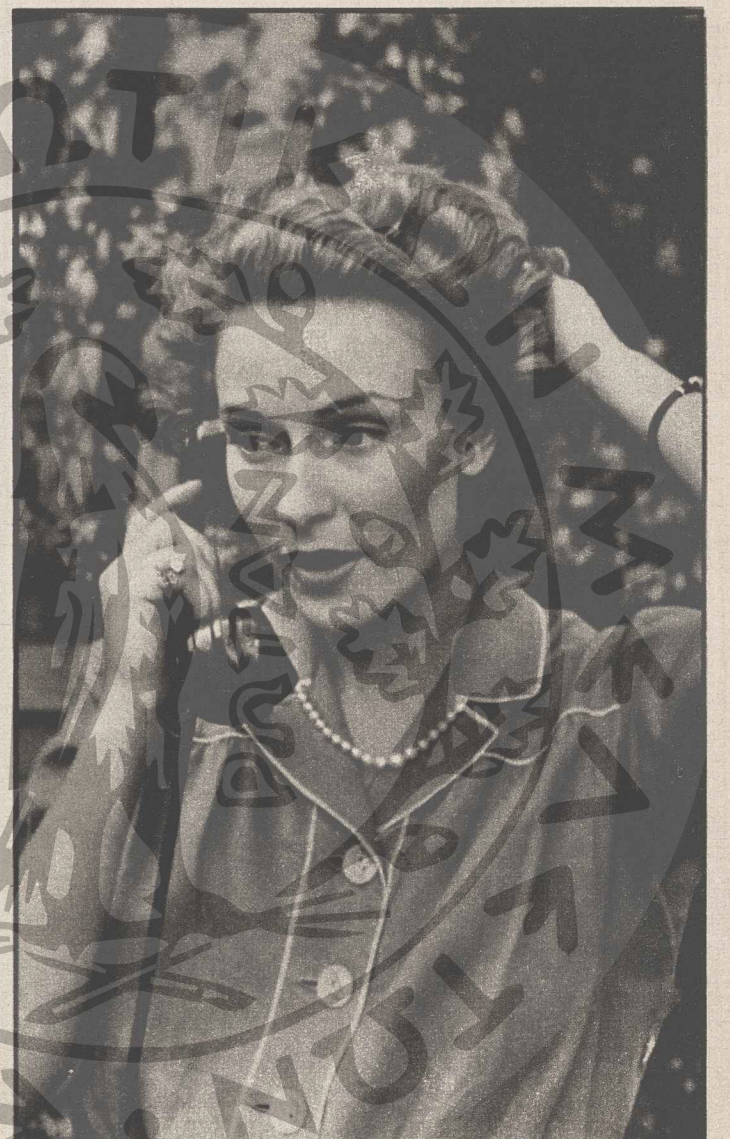

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΤΙΓΜΗ τῆς δράσεως τῆς Βίβι Τζόλι. Ὁ ἐλεγχος τελικῶς τὴν ἱκανοποίησε πλήρως. Τὸ μειδιάμα τῆς τὸ φανερώνει. Καὶ ὅμως ὡς καλλιτέχνις δὲν εἶναι εὐχαριστημένη.

ΒΙΒΙ ΤΖΟΛΙ

Τὸ 1935 ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς, εἰς τὸν ἰταλικὸν κινηματογράφον, εἰς ἓνα δευτερεύοντα ρόλον, εἰς τὴν ταινίαν « Δὲν εἶναι σοβαρὸν πρᾶγμα », μίᾳ ἡθοποιὸς ποὺ ὠνομάζετο Βίβιεν Ντιέσκα. Κατόπιν δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε. Τόσον τὸ κοινὸν ὅσον καὶ οἱ ἀρμόδιοι τὴν ἐξέχασαν. Τὸ 1939 ὁμῶς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ρώμην κάποια Βίβιεν Τρούμπη, γεννηθεῖσα εἰς τὸ Λιβόρνον τὴν 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1917, ἀπὸ πατέρα Νορβηγὸν καὶ μητέρα ἀπὸ τὴν Τοσκάνην. Ἦθελε νὰ ἀνοίξῃ κατ' ἀστυχίαν μοντέλλον, διὰ τὰς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Τὰ μοντέλλα θὰ τὰ ἐσχεδίαζε ἡ ἰδία. Ἡ μετατροπὴ τῆς Βίβιεν Τρούμπη εἰς Βίβι Τζόλι, ἔγινε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ταινίας « Ἡ κλειδωμένη ξανθή » μὲ ὑπόθεσιν τοῦ Τζαβατίνη, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ διευθύνῃ ὁ σκηνοθέτης Μαστροσάινκουε. Ἐλεῖπεν ἡ πρωταγωνίστρια. Κάποιος ἐπρόσεξε τὴν ζωηρὰν αὐτὴν ξανθὴν, ποὺ ἐπροσπαθοῦσε νὰ εὕρῃ πελατεῖαν διὰ τὸ κατὰστημά της νεωτερισμῶν, καὶ τῆς ἐπρότειναν τὴν κλασικὴν δοκιμὴν. Ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς δοκιμῆς, ἐξ ἐκείνων ποὺ γίνονται πραγματικῶς διὰ τὴν ἀνάζητησιν ἐρμηνευτοῦ, καὶ ὄχι διὰ τὴν ἀπώλειαν καιροῦ καὶ χρημάτων. Καὶ ἡ Βίβι ἐπεβλήθη μὲ τὸ μπριὸ τῆς, μὲ τὸ ζωηρὸν βλέμμα τῆς καὶ μὲ τὸ πονηρὸν τῆς μειδιάμα. Ὁ παραγωγὸς ὁμῶς ἤθελε ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομα τῆς, νὰ λάβῃ καλλιτεχνικὸν ὄνομα — καὶ μετωνομάσθη εἰς Βίβι Τζόλι. Ἐφάνετο ἡθοποιὸς προσωρίσμενη εἰς τὴν κωμωδίαν, εἰς τὴν εὐθυμον ταινίαν, καὶ πράγματι μετὰ τὴν « Κλειδωμένην Ξανθὴν » ἔλαβε μέρος εἰς τὴν « Φρενιτίδα » « Ἀέρα ἑκατομμυρίων » « Θὰ χωρίσωμεν ἔπειτα » « Ἐκατὸ ἐρωτικὰ γράμματα » « Τὸ κλεμμένο τραγούδι ». Προσφάτως ὁμῶς ἡ Βίβι Τζόλι ἐφανέρωσε καὶ ἀπρόοπτα προσόντα δραματικῆς καλλιτέχνιδος, πρῶτον εἰς τὴν ταινίαν « Ζούγκλα » καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ταινίαν « Βεγκάζη ». Ἡ μεταμόρφωσις τῆς Βίβιεν Τρούμπη εἶναι πλέον τελεία.

D. M.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ἀποσπᾷ τὴν Βίβι Τζόλι ἀπὸ τὰς ἀσχολίας τῆς. Δὲν τῆς ἀρέσει ὁμῶς νὰ τὴν ἀνησυχοῦν διὰ τὸ παραμικρόν.

ΤΑΣ ΘΕΡΙΝΑΣ ημέρας είναι ωραίος ο περίπατος με ποδήλατον, κατά τὰς ὥρας ἐλευθερίας, πού τῆς ἐπιτρέπει ἡ ἐργασία της.

Ἡ ΒΙΒΙ ΤΖΟΪ, διευθύνεται πρὸς τὰς λεωφόρους τῆς συνοικίας Παριόλη, ἀποφεύγουσα τὰ κέντρα κινήσεως, διὰ νὰ τρέξη καλλίτερα.

ΓΕΝΙΚΩΣ δὲν ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὴν κατοικίαν της, περὶ τῆς ὁποίας περιφέρεται.

Τὴν ΦΟΡΑΝ αὐτὴν, κατὰ τὸν πρωῒνόν της περίπατον μετὰ τὸ πιστόν της ποδήλατον, ἡ Βίβι ΤζοΪ συνήνησε τὸν Ἑρμάνον Ροβέρη, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμε νὰ εὐθυμήσῃ μετὰ τὰς διασκεδαστικὰς ὁμιλίαις του.

Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ὅμως ἀπασχόλησις τῆς Βίβι ΤζοΪ εἶναι ἡ ζωγραφικὴ, ἔμαθαμεν ὅτι τὰ ἐνδύματα πού φορεῖ τὰ σχεδιάζει ἡ ἴδια. Κάποτε ὅμως διασκεδάζει μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, σχεδιάζουσα χαριτωμένας γελοιογραφίας.

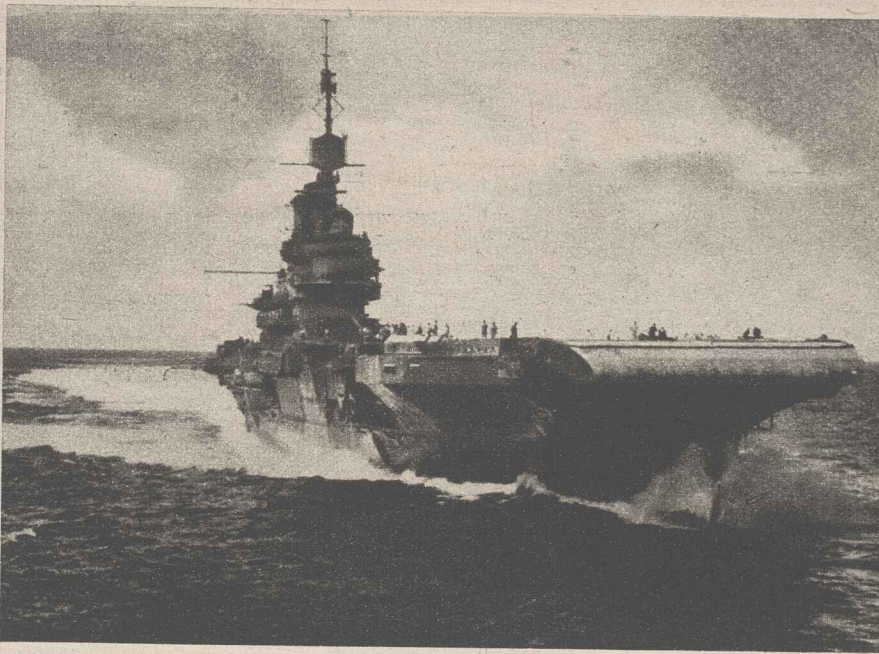

Ἡ ΞΑΝΘΗ καλλιτέχνης ἀγαπᾷ ἐπίσης πολὺ καὶ τὴν μουσικὴν καὶ ἔχει μίαν ἀξιοσημεῖωτον συλλογὴν δίσκων ἐλαφρᾶς καὶ κλασσικῆς μουσικῆς. Πολλοὺς τοὺς ἀπετύπωσε ἡ ἴδια. Ὁ προμηθευτὴς της, τῆς στέλλει συχνὰ δίσκους.

ΑΝ ΤΟ ΝΑ ἀκούῃ κανεὶς τὴν προτιμωμένην μουσικὴν εἰς συναυλίαν, ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον ἢ ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον, εἶναι ὡραῖον, εἶναι ἀκόμη ὡραιότερον νὰ τὴν ἐκτελῇ μόνος του εἰς τὸ πιάνο. Καὶ ἡ Βίβι ΤζοΪ ἐπειδὴ θέλει νὰ τελειοποιηθῇ, ὅταν ἡ ἐργασία της, τὸ ἐπιτρέπει μελετᾷ ἐπὶ μακρόν.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ "ILLUSTRIOUS",

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΜΗΝΑΣ, ΑΦ'ΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΕΛΑΒΕ ΧΩΡΑΝ ΤΟ ΣΥΜΒΑΝ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΗΓΗΣ, ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΝΑ ΒΕΒΑΙΩΣΩΜΕΝ ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΜΑΣ, ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΞΟΝΟΣ, ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΟΥ «ILLUSTRIOUS».

Ίσως όλοι νά μή ένθυμούνται πώς εξέλιχθησαν τότε τά γεγονότα. Τήν 10ην Ιανουαρίου 1941, μία σπουδαία άγγλική νηοπομπή, προερχομένη από τόν Γιβραλτάρ, προσεπάρη νά φθάσῃ εἰς τήν Μάλταν. Μεταξύ τών συνοδευόντων αὐτήν πολεμικῶν ἦτο καί τὸ αεροπλανοφόρον «Illustrious» διὰ τὸ ὁποῖον ἐπέτρωτο νά γίνη τόσος λόγος.

Τήν αὐτήν ἡμέραν, ἰταλικά αεροτορπιλικά, προσέβαλλον τὸ αεροπλανοφόρον καί ἐπήνεγκον σοβαράς βλάβας, εἰς τὰ ὄργανα διεύθυνσεως του, ἐνῶ εὐθὺς κατόπιν γερμανικά καί ἰταλικά αεροπλάνα, δι' ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων κατέστρεφον, εἰς πολλά σημεῖα, τὸ κατάστρωμα του. Τὸ σκάφος ὅμως ὁπωσδήποτε κατόρθωσε νά φθάσῃ εἰς τήν Μάλταν, ὅπου ὅμως κατὰ τήν παραμονήν του εἰς τὸν λιμένα τῆς Λά Βαλέτα, πού διήρκεσεν ὀλίγας ἡμέρας, προσεβλήθη ἐκ νέου ἀπὸ τὰ αεροπλάνα τοῦ Ἕξονος, τὰ ὁποῖα κατόρθωσαν νά τὸ πλήξουν εἰς πολλά σημεῖα.

«Ὁ Χρόνος» ἦτο ἡ πρώτη ἐφημερίς πού ἐπέτυχε τὴν δημοσίευσιν μιᾶς καθαρᾶς φωτογραφίας τοῦ βλαβέντος πλοίου, ληφθεῖσης ἐξ αεροπλάνου, καί πού κατόρθωσε νά διαψεύσῃ τὰς ἀγγλικῆς πηγῆς πληροφορίας, σύμφωνα μὲ τὰς ὁποίας τὸ πλοῖον ἦτο τελείως ἀθικτόν κ' ἔτοιμον ν' ἀποπλεύσῃ ἐκ νέου.

Ἐν τῷ μεταξύ, κακαὶ ἀτμοσφαιρικαὶ συνθήκαι ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς Μεσογείου ἡμπόδισαν οἰανδήποτε αεροπορικὴν ἐπιθετικὴν δράσιν καί τὸ «Illustrious» ἐπωφελήθη διὰ νά ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Μάλταν διὰ νά μεταβῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐκεῖθεν δέ, κατόπιν προχεῖρων ἐπισκευῶν, διέσχισε τὸν Ἰσθμὸν τοῦ Σουέζ καί τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Τὸ αεροπλανοφόρον μόλις ἤδύνατο νά ἐπιπλέῃ. Πολεμικὰ τὸ ἐρυμούλκησαν διὰ τὸ μακρὸν ταξιδίόν του, περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος καί τὸ ὠδήγησαν εἰς ἓνα λιμένα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὅπου ἤρχισαν ἐπὶ τέλους αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ σκάφους, ἐργασίαι πού διήρκεσαν ἓνα ὁλόκληρον ἔτος. Ἦρκεσεν ὅμως αὐτὸ διὰ νά προσπαθῇ, ὁ ἑχθρὸς μὲ κάθε τρόπον, νά ὑπονοήσῃ τὸ γεγονός τοῦ ταξιδίου τοῦ σκάφους, καί διὰ νά βεβαιώσῃ ὅτι τὸ αεροπλανοφόρον, (πού εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν ἦτο παρὰ ἐπιπλέον σύντριμμα,) εἶχεν ἐπα-

νακάμψῃ, μὲ τὰ ἰδικά του μέσα εἰς τὴν βάσιν του, χωρὶς νά ὑποστῇ οὐδεμίαν βλάβην ἐκ τῶν αεροπορικῶν ἐπιθέσεων τοῦ Ἕξονος καί τῶν ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν. Θὰ ἔπρεπε ὅμως νά ἐξηγήσουν πὼς ἓνα πλοῖον ἀθικτόν ἐκρατεῖτο ζηλοτύπως εἰς τὸν λιμένα καί διατῇ αἰ ἐπισκευαὶ διήρκεσαν τόσον μακρὸν διάστημα.

Μόνον τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1941, ἡ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις «Life» ἐδημοσίευσεν ἓνα ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἔθετε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, ἀκόμη καί ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μας ἀπόψεως. Τὸ ἄρθρον αὐτό, ἀναφερόμενον εἰς τὸν «τρομερὸν βομβαρδισμόν» τῆς 10 Ἰανουαρίου, λέγει μετὰ τοῦ ἄλλων:

«Ὡραὶ 12,30: ἐπιθεσις αεροτορπιλικῶν. Ἐνα βλήμα κατέστρεψε τὴν ἀνωψωτικὴν γέφυραν, πού ἦτο ἀνοικτὴ διὰ νά σύρῃ τὰ αεροπλάνα. Ὅλα τὰ εὐρίσκόμενα ἐπὶ τοῦ ἀνωψωτοῦ αεροπλάνα καταστράφησαν. Μία βόμβα διέτρησε ὁλόκληρον τὸ πᾶχος τοῦ κατωτέρου ὑποστέγους.

«Ὡραὶ 1,30. Ἐπιθεσις νέας ὁμάδος 35 αεροπλάνων. Ἡ πυρκαϊὰ ἡ ἐκραγεῖσα ἀπὸ μίαν ἄλλην βόμβαν, ριφθεῖσα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν αεροπλάνων, κατέστρεψε ὅλα τὰ αεροπλάνα τύπου «Spitfire» πού ἦσαν παρταταγμένα καί μετέδωσε τὸ πῦρ εἰς τὰς δεξαμενὰς. Τὸ κατάστρωμα τοῦ αεροπλανοφόρου εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν φλογῶν.

Ὡραὶ 4: ἐπιθεσις νέας ὁμάδος αεροπλάνων. Μία βόμβα, ἐπὶ τοῦ μυδραλλιοβόλου μὲ ὀκτῶ κάννας, ἐφόνευσε ὅλους τοὺς πυροβολητάς. Μία ἄλλη διέτρησε τὸ ἐξέχον τμήμα τῆς πρῶρας.

Ὡραὶ 5,30. Ἐπιθεσις αεροπλάνων. Μία βόμβα ἀνέτιναξεν ἓνα μυδραλλιοβόλον, διέτρησε τὸ κατάστρωμα καί ἐξερράγη εἰς τὴν θάλασσαν.

«Κατὰ τὸ ἑσπέρας τὸ «Illustrious» κατόρθωσε νά φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Μάλτας, μὲ 121 νεκροὺς, μετὰ τοῦ τῶν ὁποίων 14 ἀξιωματικοί, καί 400 τραυματίαις.»

Αἱ φωτογραφίαι «ἀμερικανικῆς προελεύσεως» τὰς ὁποίας εἰμεθα σήμερον εἰς θέσιν νά δημοσιεύσωμεν, μαρτυροῦν καλλίτερα ἀπὸ οἰονδήποτε ἄρθρον, ποῖαι ἦσαν αἱ πραγματικαὶ συνέπειαι τῆς δραματικῆς διελεύσεως τοῦ ἀγγλικοῦ αεροπλανοφόρου ἀπὸ τὴν Μεσόγειον.

ETTORE DELLA GIOVANNA

ΤΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ αὐτό, πού δὲν εἶναι διόλου φανταστικόν, ἀναπαριστᾷ μὲ πολὺ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν τρομερὰν περιπέτειαν πού ἔζησε τὸ «Illustrious». Μεγάλῃς ὀλίγῃς βόμβαι ἐξερράγησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ αεροπλανοφόρου, μεταβάλλουσαι αὐτὸ εἰς πραγματικὴν κόλλασιν.

ΒΟΜΒΑ ΕΚΡΑΓΕΪΣΑ ἐπὶ μυδραλλιοβόλου «Πόν-Πόν» μὲ ὀκτῶ κάννας, ἐφόνευσε ὅλους τοὺς πυροβολητάς. Καί πολλὰ ἄλλα πυρκαϊὰ ἐξερράγησαν εἰς τὰς κάτω γεφύρας καί τὸ πλήρωμα ἠγωνίσθη σκληρῶς διὰ τὴν κατάσβεσίν των, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιθέσεως.

ΒΟΜΒΑ 1250 λιβρῶν, ἐπληξε τὴν ἀνωψωτικὴν γέφυραν. Τὸ σχέδιον μᾶς ἀναπαριστᾷ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, μίαν ἀπὸ τὰς τρομερὰς σκηνάς, πού δὲν κατορθώθη νά φωτογραφηθῇ.

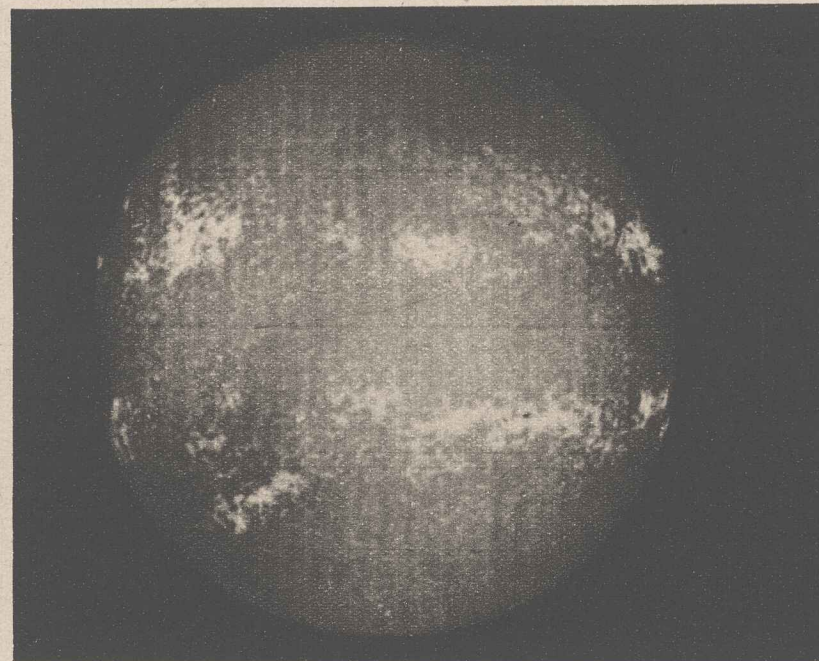
Ο ΗΛΙΟΣ, με την δύναμιν της ακτινοβολίας του, δίδει ζωή εις όλα τὰ ὄντα. Τὸ ἥλιακὸν φῶς εἶναι ἡ μεγαλύτερα προϋλάξις ἐναντίον τοῦ ραχτιτισμοῦ καὶ τῶσαν ἄλλων ἀσθενειῶν.

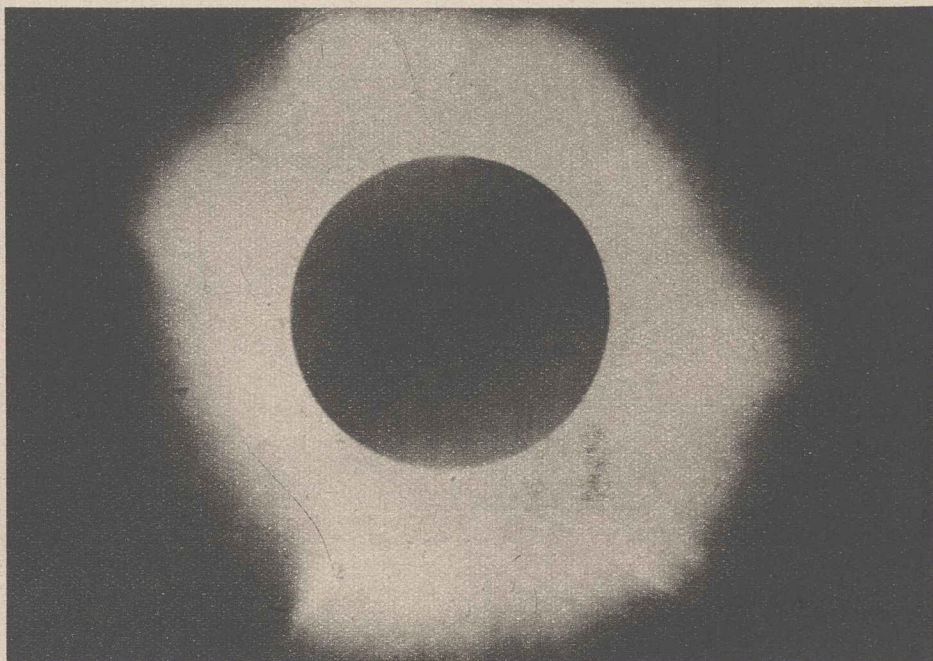
ΤΟ ΘΕΑΜΑ τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου, δὲν εἶναι δυστυχῶς προσιτὸν εἰς τοὺς κατοικοὺς τῶν πόλεων, οἱ ὅποιοι μποροῦν σπανίως νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Οἱ ἀγρόται τὸ ἀπολαμβάνουν πάντοτε.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ δίσκος τοῦ Ἡλίου σκεπάζεται ἀπὸ τὴν Σελήνην καὶ κρύπτεται ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ὀλικὴ ἐκλειψὶς τοῦ Ἡλίου εἶναι ἓνα φαινόμενον, δυστυχῶς σπάνιον, ἐκτάκτου ὠραιότητος. Ἡ ἐπιτυχὴς αὕτη φωτογραφία μερικῆς ἐκλείψεως Ἡλίου, ἐλήφθη ἐκ Παρισίων πρὸ τίνων ἐτῶν. Στρατιᾶ ἀστρονόμων πεμμένουν τὰ σπάνια αὐτὰ φαινόμενα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ τοῦ Ἡλίου με ἀνοικτὰς ἢ σκοτεινὰς κηλίδας. Αἱ κηλίδες ὀφείλονται εἰς τεραστίους ἥλιακούς κυκλῶνας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ Γῆ θὰ κατεπίπετο δλόκληρος. Ἐνίοτε οἱ κυκλῶνες ἔχουν ὕψος 250.000 χιλιομ.

ΤΟ ΗΛΙΑΚΟΝ στέμμα, φωτογραφηθὲν κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκλείψεως. Φωτογραφία ὅμως αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι πολὺ σπάνια, διότι ὀλίγας μόνον ὥρας ἕκαστον αἰὼνα δύνανται νὰ ληφθοῦν, ἀπὸ τοὺς καιροφυλακτοῦντας ἐπιστήμονας.

ΜΑΖΑΙ ΥΛΙΚΟΙ ΕΚΤΟΞΕΥΟΜΕΝΟΙ ΠΙΠΤΟΥΣΑΙ ΕΚ ΝΕΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

Η Γῆ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΚΑΙΜΑΚΑ.

ΚΥΚΛΩΝΙΚΑΙ ΔΙΝΑΙ ΤΗΣ ΧΡΟΜΟΣΦΑΙΡΑΣ, ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΑΙ, ΑΙ ΠΑΡΑΓΟΥΣΑΙ ΤΑΣ ΕΞΟΓΚΩΣΕΙΣ.

ΧΡΟΜΟΣΦΑΙΡΑ, ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΕΠΥΡΑΚΤΟΜΕΝΩΝ ΑΕΡΙΩΝ.

ΟΡΑΤΗ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΛΕΓΟΜΕΝΗ "ΦΩΤΟΣΦΑΙΡΑ"...

ΚΑΘΕΤΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΟΣΦΑΙΡΑΣ.

ΚΑΘΕΤΟΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΕΡΙΩΔΟΥΣ ΣΤΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΟΣΦΑΙΡΑΣ.

ΗΛΙΑΚΗ ἐξόγκωσις φωτογραφηθεῖσα τὴν 15ην Ἰουλίου 1919. Αἱ ἐξογκώσεις αὐταὶ ὀφείλονται εἰς μαγνητικὰς καταιγίδας λαμβανούσας χώραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἥλιακοῦ δίσκου. Τὸ ὕψος τῶν φθάνει μέχρι 250.000 χιλιομέτρων.

Αἱ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑΙ ἀερώδεις ἐκρήξεις τοῦ Ἡλίου μοιάζουν με ἀψίδα θρίαμβου, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ Γῆ θὰ διήρχετο ὡς μικρὸς στρατιώτης. Ἀρκοῦν μερικὰ λεπτὰ διὰ ν' ἀλλάξῃ τελείως ἡ ὄψις τῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὴν βριαύτητα τῆς ἐκρήξεως καὶ τὴν τεραστίαν ταχύτητα με τὴν ὁποίαν τρέχουν. Ἴδου ἓνα σχεδιάγραμμα τῆς «ἥλιακῆς πυρκαϊᾶς».

Ο ΗΛΙΟΣ

Ἀπὸ τὰ ἑκατομύρια ἀστρα ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ στέρεωμα, ποῖον περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἡλίον ἔχει τὴν στεγνὴν σχέσιν με τὴν ζωὴν ποὺ ἐμψυχώνει τὸν πλανήτην μας; Ἀπὸ τὸν Ἡλίον ἐξαρτῶνται σπουδαῖα φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαιρας μας, αὐτὸς προκαλεῖ τὰς βροχάς, ποὺ τροφοδοτοῦν τοὺς ποταμούς, τὰς λίμνας τοὺς καταρράκτας (ἀδιαλείπτους πηγὰς ἐνεργείας), αὐτὸς καθιστᾷ δυνατὴν τὴν φυλλοχλωροτικήν ἐνέργειαν τῶν φυτῶν, αὐτὸς δίδει ζωὴν διὰ τῆς ακτινοβολίας του εἰς ὅλα τὰ ὄντα. Εἶναι ἐπομένως δίκαιον, θὰ ἔλεγα μάλιστα, ὅτι ἔχομεν ὑποχρεώσιν ἐναντι τοῦ βασιλέως τῶν ἀστρον, νὰ ἐνδία φερθῶμεν ὀλίγον διὰ τὴν ζωὴν του. Εἰς τὸ προσωπικόν μας αὐτὸ συμφέρον προστίθεται λογικῶς καὶ ἓν ἄλλο, ἐπιστημονικόν.

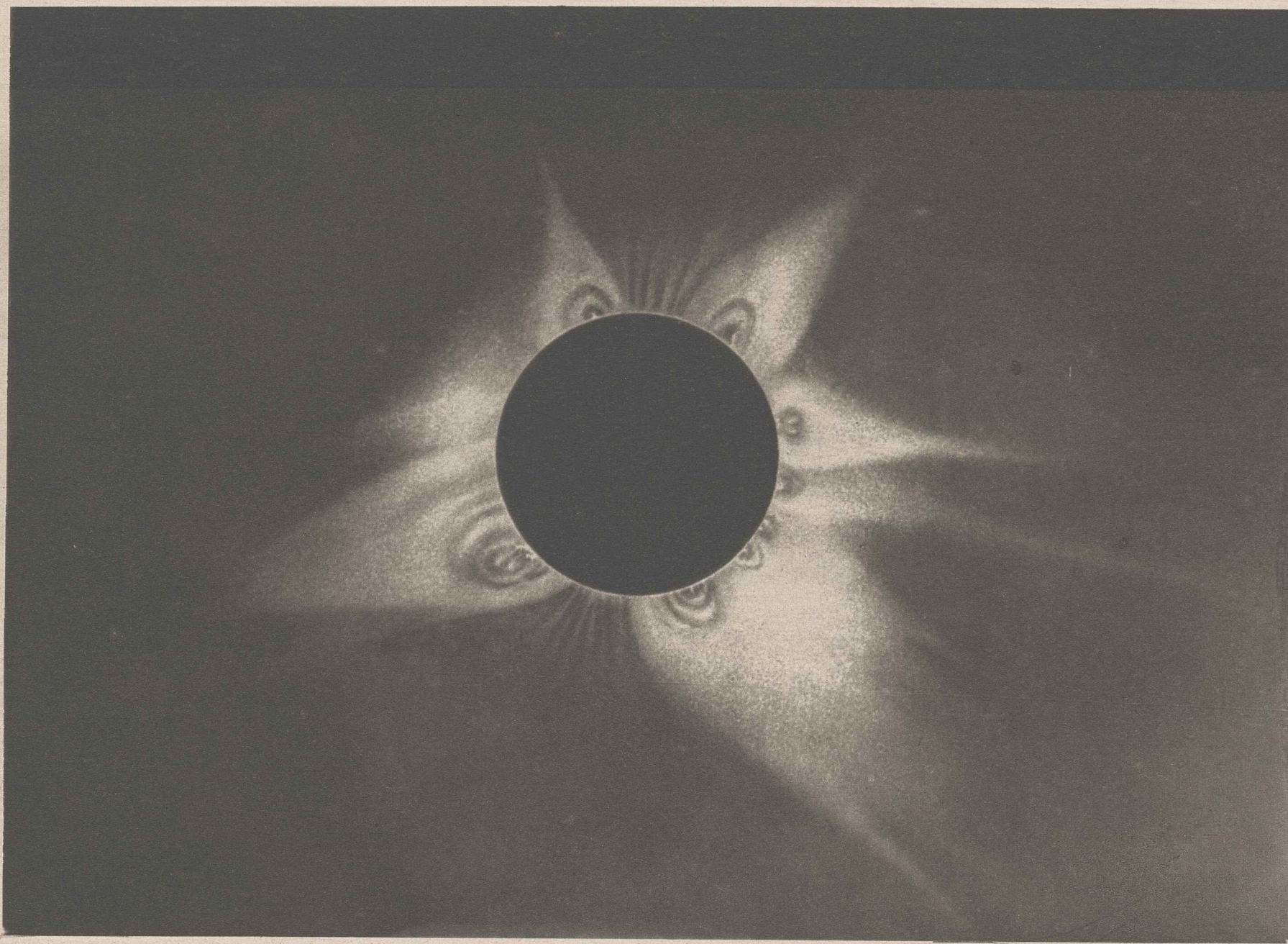
Ὁ Ἡλιος εἶναι τὸ πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς ἀστρον, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ στερεώματος εἶναι ἓνα ἀστρον ὅπως τὰ ἄλλα. Ἐπομένως τὸ νὰ γνωρίζωμεν τί εἶναι ὁ Ἡλιος, σημαίνει νὰ σχηματίσωμεν μίαν ἰδέαν τοῦ τί εἶναι τὰ ἀναριθμητὰ ἀστρα ποὺ λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν. Δὲν εἶναι ἐξ ἱσοῦ ἀσφαλεῖς ὅλα αἱ γνώσεις τὰς ὁποίας κατάρθωσαν νὰ συλλέξῃ ἡ ἐπιστὴμὴ ἐπὶ τῆς φύσεως, τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν διαφορῶν φαινομένων ποὺ παρατηροῦνται ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀστρον. Ἡμεῖς θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀνακεφαλαιώσωμεν τὰ ἀσφαλῆ καὶ βεβαιωμένα στοιχεῖα.

Εἰς τὸ ἥλιακόν μας σύστημα, τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ κέντρον, ὁ Ἡλιος κατέχει τὰ πρωτεῖα, πρὸ παντὸς διὰ τὸν ὄγκον του, ὁ ὁποῖος εἶναι 746 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ὄγκον ὅλων τῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων τῶν ὁμοῦ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ τεραστία αὕτη μᾶζα, εἰς τὰ ἑξωτερικά της στρώματα ὁλοῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ πλεον ἑσωτερικά της, εὐρίσκεται εἰς ἀερώδες στάδιον. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία καὶ αἱ ὀριζόντιοι καὶ κατακόρυφοι κινήσεις τῶν ὀρατῶν περιοχῶν. Μετὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν ἡ μέση πυκνότης τοῦ Ἡλίου, ἡ ὁποία εἶναι 1,39 (ἀν ληθῇ ὡς μονὰς ἡ πυκνότης τοῦ ὕδατος), διότι αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν τεραστίαν πίεσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται τὰ ἑσωτερικὰ στρώματα.

Ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία εἰς τὸν γυμνόν ὀφθαλμόν φαίνεται ὅτι περιορίζει τὸν ἥλιακόν δίσκον, εἰς τὴν πραγματικότητά ἐστὶν μία ζώνη πολὺ κακῶς προσδιορισμένη, εὐρίσκομένη εἰς ἀέσαν κίνησιν καὶ εἰς διαρκὴ κοχλιασμόν. Ἡ ζώνη αὕτη διαφέρει ἀπὸ τὰς πλεον ἑσωτερικάς τοῦ Ἡλίου, ὡς ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ φωτὸς ποὺ ἐκπέμπει, καὶ δι' αὐτὸ δνομάζεται φωτοσφαῖρα. Ὀνομάζεται ἐπίσης καὶ «ἰσόθερμος ζώνη», διότι διατηρεῖται περίπου εἰς σταθερὰ θερμοκρασίαν, πλησιάζουσαν τοὺς 6.500 Κ. Ἐχει πᾶχος 12.000 χιλιομέτρων, δηλαδὴ ἴσον με δύο φορές τὴν διάμετρον τῆς γῆς. Ἡ πίεσις ἐπομένως δὲν εἶναι πολὺ ὑψηλὴ, ὡς νὰ εἶναι πολλὰ ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀτμοσφαιρας μας. Δὲν εἶναι τολμηρὸν νὰ ἱσχυρισθῶμεν ὅτι ἀπὸ τὴν φωτοσφαῖραν ἐκπέμπονται ἀμέσως ἢ ἑμμέσως ὅλοι τῶν εἰδῶν αἱ ακτινοβολίαι τὰς ὁποίας γνωρίζει ἡ ἐπιστὴμὴ, ἐκτὸς τῶν χερταίνων κυμάτων, ἡ ὑπάρχουν ὁποῖον, παρὰ ὀρισμένους βεβαιώσεις ἐνίων ἐπιστημόνων, δὲν ἀπεδείχθη ἐντὸς τῶν ἥλιακῶν ἀκτίνων. Ἀπὸ τὴν φωτοσφαῖραν ἀναδίδεται μία εὐρυτάτη κλίμαξ ἀκτίνων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν εἶναι ὀρα-

ταί, καὶ ἀποτελοῦν τὰ καθαρώς φωτεινὰ κύματα, καὶ αἱ ἄλλαι εἶναι ἀόρατοι ὅπως αἱ ὑπερυθροὶ καὶ αἱ υπερὶωδεις. Ἐπὶ πλεον, ἀπὸ τὴν φωτεινὴν αὕτην ζώνην τοῦ Ἡλίου ἐκπέμπεται διαρκῶς ἓνα γιγαντιαῖον ρεῦμα ηλεκτρονίων, ἡ ταχύτης τοῦ ὁποίου πλησιάζει πολὺ τὴν ταχύτητα τῶν φωτεινῶν κυμάτων. Ἐπὶ τῆς φωτοσφαιρας δημιουργοῦνται αἱ διαταραχαὶ ἐκεῖναι, ἡ ὑπάρχουν τῶν ὁποίων ἐβεβαιώθη πλεον καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπιηρεάζουν τὴν ἐνέργειαν ακτινοβολίας τοῦ ἀστρον. Αἱ πλεον ὀραταὶ ἐκ τῶν διαταραχῶν αὐτῶν εἶναι αἱ κηλίδες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτεταμέναι καὶ βαθεῖαι. Αἱ κηλίδες παρατηρήθησαν κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Γαλιλαῖον, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σκοτεινῶν σωμάτων (πλανητῶν), τὰ ὁποῖα διήρχοντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἡλίου. Σήμερον, μετὰ τὰς πολλὰς μελέτας τῶν διασήμων ἀστρονόμων, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μετ' ἀσφαλείας, ὅτι αἱ ἥλιακαὶ κηλίδες εἶναι τεραστῆς κοιλότητες, γιγαντιαῖα ἀντρα τὰ ὁποῖα ἀνοίγονται ἐπὶ τῆς πλεον ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀστρον. Ἡ ἔκτασις τῶν εἶναι τεραστία καὶ ὑπερβαίνει δέκα φορές τὴν ἔκτασιν τῆς ὕδρογειῶς. Τὸ βάθος τῶν ὑπελογίσθη κατὰ μέσον ὅρον εἰς 750 χιλόμετρα. Ὁ σχηματισμός τῶν παρμεγεθῶν αὐτῶν σπηλαίων παραληλίζεται μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν κυκλῶν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Αἱ κηλίδες πράγματι ὀφείλονται εἰς τεραστίους ἥλιακούς κυκλῶνας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ γῆ θὰ ἠδύνατο νὰ καταποντισθῇ δλόκληρος, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων αἱ ἑσωτερικαὶ ἀερώδεις περιοχαὶ τοῦ Ἡλίου φέρονται πρὸς τὸ ἐξωτερικόν. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὰς κηλίδας συναντᾶται θερμοκρασία κατωτέρα ἀπὸ τὴν τῆς φωτοσφαιρας διότι τὰ ἐκπεμπόμενα πρὸς τὰ ἔξω ἀέρια ψύχονται, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ψύχεται ὁ ἀτμός ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ ἓνα λέβητα ὑπὸ πίεσιν. Αἱ κηλίδες δὲν παρουσιάζονται ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἥλιακοῦ δίσκου, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τοῦ 10ου καὶ τοῦ 30ου ἀστροφικοῦ καὶ ἀρκτικοῦ πλατους, δηλαδὴ εἰς μίαν ζώνην παράλληλον πρὸς τὸν ἥλιακόν ἰσημερινόν. Ἐξω τῆς ζώνης αὐτῆς παρουσιάζονται σπανιότατα.

Αἱ κηλίδες, μεταφερόμεναι ἀπὸ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τοῦ ἥλιου περίε τοῦ ἀξονος του (περίστροφὴ ἡ ὁποία διαρκεῖ 27 ἡμέρας), ἐμφανίζονται εἰς τὸ ἀνατολικόν χεῖλος τοῦ δίσκου του, παραμένουν ὁραταὶ ἐπὶ 13 ἡμέρας καὶ κατόπιν ἐξαφανίζονται διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν ἐκ νέου μετὰ 13 ἡμέρας. Αἱ κηλίδες ὑπόκεινται διαρκῶς εἰς μεταμορφώσεις, εἰς ἐξελίξεις, συνεπεί τῶν ὁποίων διασποῦνται, τεμαχίζονται καὶ τότε εἰς τὴν σκοτεινὴν ζώνην τῆς κηλίδος δυατὸν νὰ παρουσιασθοῦν σημεῖα καὶ λωρίδες φωτεινὰ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ στέμματος εκτελεσθείσα την 19ην 'Ιουνίου 1936 από την Ιταλική αποστολήν εις Σάρα (Σ. Ρωσία). Παρατηρήσατε τὰς έξογκώσεις καὶ τοὺς θυσάνους ποὺ ὁμοιάζουν ὡς χαίται κλίνουσαι ἀπὸ τὸ μυστηριώδες φύσημα ἀνέμου, ἢ μὲ φωτοστεφάνους, ὅπως τῶν ἁγίων.

Αἱ κηλίδες, λόγῳ τῆς γενέσεως τῶν εἶναι ἔδρα δυναμικῶν φαινομένων, θερμολόγων, ἡλεκτρικῶν, ηλεκτρομαγνητικῶν, ἢ ἐπιδράσεις τῶν ὁποίων γίνεται αἰσθητὴ εἰς τὸν πλανήτην μας. Εἶναι γνωστὸν πῶς κατὰ τὴν διέλευσιν τῶν τὰ φαινόμενα αὐτὰ παράγουν τὰς λεγομένας μαγνητικὰς καταιγίδας, αἱ ὁποῖαι ταράσσουσιν τὰς πυλίδας μας ὡς καὶ τὰς ραδιοεκπομπὰς μας. Παρ' ὅλην τὴν ἀτάξιν τῶν ἐμφανίσεων τῶν καὶ τῆς διαρκείας τῶν, αἱ κηλίδες παρουσιάζουν ὅσον ἀπορροῇ τὴν ἑκτασιν τῶν κανονικῶν καὶ περιοδικῶν ποικιλιῶν, μὲ μίαν περίοδον ἑνδεκά εἰς τῶν. Ἡ περίοδος αὐτὴ εὐρέθῃ κατὰ περιέργον τῶν, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει πῶς αἱ κηλίδες ἐπιδρῶν ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς δράσεως καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν βιολογικῶν φαινομένων τῆς γῆς.

Κάποιος ἀστρονόμος εἶχε τὴν περιέργον ἰδεῖν νὰ παρακολουθήσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἑκαστον ἔτος τὴν μέσσην τιμὴν τοῦ σίτου. Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν διεπίστωσε μίαν τακτικὴν διακύμανσιν ἢ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνετο μετὰ ἑνδεκά εἰς τῶν. Ἡ διακύμανσις αὕτη ἢ ὁποῖα ἦτο φυσικὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν μικρὰν ἢ μεγάλην ἀφθονίαν τῆς παραγωγῆς, εἰς τὴν ἡδύνατο ν' ἀποδοθῇ ἂν ὅχι εἰς μίαν ἀνάλογον διακύμανσιν τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας μὲ-

νης ρυθμιστρίας τοῦ πλοῦτου τῆς γῆς; Καὶ ποῖαι αἰτίαι ἠδύναντο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἥλιου ἂν ὅχι ἢ ἐμφάνισις τῶν κηλίδων; Ἐννοεῖται ὅτι ἀφοῦ ἐπεσφύρη ἢ προσοχὴ ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, δὲν ἔπαυσαν αἱ ἐρευνῶναι καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐπαληθεύσεις, καὶ χάρις εἰς συστηματικὴν μελέτην ἐξηκριβώθη μία ἐνδεκαετής περίοδος τῶν ἡλιακῶν κηλίδων. Ἐνῶν δὲν ὅμως ὅπως ὁ Ἥλιος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχη ἀπορροῇ μεταλλαγὰς διαθέσεως, σχεδὸν σπασμωδικὰς, καὶ πράγματι αὐτὸ παρατηρεῖται. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου διασχίζεται συχνὰ ἀπὸ καταιγίδας, αἱ ὁποῖαι ἐκδηλοῦνται εἰς ἡμᾶς ὑπὸ μορφὴν κολοσιῶν έξογκώσεων σχηματιζομένων ἐκ τεραστιῶν φλογῶν, ὕψηλῶν 100.000 καὶ ἐνίοτε καὶ 250.000 χιλιομέτρων αἱ ὁποῖαι κινεῖται μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα, ἀφοῦ μεταξὺ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν μεσολαβοῦν μόνον ὀλίγοι ἢ ἡμέραι κ' ἐνίοτε καὶ ὀλίγοι μόνον ὥραι. Μία ἐκ τῶν ὥραιων ἡλιακῶν έξογκώσεων παρατηρήθη καὶ ἐφωτογραφήθη τὸν Μάιον τοῦ 1932. Ἐνεφανίσθη ὁ φωτεινὸν τόξον πλάτους 300.000 χιλιομέτρων καὶ ὕψους 100.000 χιλιομέτρων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἢ γῆ θὰ διήρχετο ὡς στρατιωτικὸς κά-

τω ἀπὸ ἀψίδα θριάμβου. Ἀρκοῦν ὀλίγα λεπτά διὰ νὰ τροποποιηθῇ τελείως ἢ μορφή τῶν γιγαντιαίων αὐτῶν ἀεριοδῶν ἐκρήξεων, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει μὲ πόσῃ ὀρμῇ ἐκσφενδονίζονται τὰ ἀέρια ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἐστίαν τοῦ Ἥλιου.

Ὁ Ἥλιος δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν φωτόσφαιραν, καὶ ἡ ἀερώδης μάζα του ἐκτείνεται, ἐπὶ ἑκατομμύρια χιλιομέτρων πέραν αὐτῆς. Εἰς ἀμείνον ἐπαφὴν μὲ τὴν φωτεινὴν ζώνην εὐρίσκεται μία ἀλλή μικροτέρα πυκνότητος καὶ ψυχρότερα, ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν περιέργον ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾷ ὠρισμένον ἀριθμὸν ἀκτινοβολιῶν τῆς φωτοσφαίρας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μία ἐρυθρὰ ὕαλος ἀπορροφᾷ ὅλας τὰς φωτεινὰς ἀκτίνες ποὺ τὴν διασχίζουν, ἐκτὸς τῶν ἐρυθρῶν. Ἡ ζώνη αὕτη, λόγῳ αὐτῆς τῆς τῆς ἰδιότητος, λέγεται «χρωμόσφαιρα» καὶ συνίσταται κυρίως ἀπὸ ὕδρογόνου, καὶ κατὰ τὰς ὀλικὰς ἐκλείψεις, δταν ὁ λαμπρὸς δίσκος τῆς φωτοσφαίρας σκεπάζεται ἀπὸ τὴν Σελήνην, φαίνεται ὡς ἑνὰς δακτύλιος χρώματος ζωηροῦ ὑπερθύρου. Αὕτη ὅμως δὲν εἶναι παρὰ μία μόνον ἀπομεινῶν τοῦ ἀσυγκρίτου θεάματος, δυστυχῶς ὅμως τόσον σπανίου, ποὺ παρουσιάζουν αἱ ὀλικαὶ ἐκλείψεις. Κατὰ τὰς ἐξαιρετι-

κὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἢ φωτεινὴ περιοχή τοῦ Ἥλιου κρύπτεται ἀπὸ τὴν Σελήνην, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν περίξ τοῦ μικροῦ δακτυλίου τῆς χρωμοσφαίρας ἑνὰ διάχυτον φῶς, χρώματος φαιοῦ μαργαριτωδούς, τὸ ὁποῖον ἐξατμίζεται ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἡλιακὸν δίσκον καὶ ποὺ μετατρέπεται εἰς ραβδώσεις καὶ θυσάνους, ὡς μία χαίτη κλίνουσα ἀπὸ τὴν πνοὴν μυστηριώδους ἀνέμου ἢ ὅπως οἱ δοξαζόμενοι φωτοστέφανοι, μὲ τοὺς ὁποῖους συνειθίζουν οἱ ζωγράφοι νὰ περιβάλλουν τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων: εἶναι τὸ ἡλιακὸν στέμμα. Ἐπειδὴ τὸ στέμμα αὐτὸ δὲν εἶναι ὁρατὸν παρὰ μόνον κατὰ ὀλικὰς ἐκλείψεις, οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν παρὰ ὀλίγας μόνον ὥρας εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διὰ νὰ τὸ μελετήσουν, τὰ προβλήματα δὲ ποὺ παρουσιάζει, πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ λυθοῦν. Ἀπὸ τὰς διαφόρους παρατηρήσεις τῆς ἑλξεως τοῦ Ἥλιου, ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀκτινοβολίας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ὥθσιν τῶν φωτεινῶν κυμάτων τῶν ἐκπεμπομένων ἀπὸ τὴν φωτόσφαιραν. Ἡ ἀραιότης του εἶναι μεγίστη κ' ἐπομένως μικρότατον καὶ τὸ βάρος του: ἑνὰ κυβικὸν χιλιόμετρον ἀερίου

δὲν περιέχει παρὰ ἑνὰ γραμμάριον ὕλης. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δύνανται νὰ τὸ διασχίσουν οἱ κομήται χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν. Ἐκτὸς τοῦ ὕδρογόνου φαίνεται ὅτι τὸ ἡλιακὸν στέμμα ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ ἑνὰ στοιχείου ἀγνωστον εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐλαφρότερον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕδρογόνον. Εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ἐδόθη τὸ ὄνομα «κορώνιον».

Καὶ ἀφοῦ ἐξηγήσαμεν, ἔστω καὶ ἑνὰ ἐλάχιστον τμήμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἥλιου, ἂς ἴδωμεν ποῖα εἶναι ἡ θέσις του καὶ ἡ σημασία του εἰς τὸ σύνολον τοῦ κόσμου τῶν ἀστρῶν. Ἡ πρώτη ἰδέα τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ σχηματίσωμεν, εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ σμικρότης τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος ἐν σχέσει πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἀστρῶν. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἐνῶ τὸ φῶς διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα χρειάζεται τέσσαρας ὥρας, ἀπ' ἐναντίας χρειάζεται τέσσαρας ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τὸ πλησιέστερον ἀστρον, καὶ χιλιάδας ἔτων ἀπὸ τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα ἀστρα. Ἰσως ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι τὰ ἀστρα αὐτὰ, ἀκόμη καὶ τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα, ἢ ὑπαρξίς τῶν ὁποίων δύναται ν' ἀποκαλυφθῇ μόνον δι' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων, ἀποτελοῦν ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην τῶν ἀστρῶν; Ἀσφαλῶς ὅχι. Τὰ

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ παραμονεύουν ὅλας τὰς καλὰς στιγμὰς, διὰ νὰ φωτογραφίσουν τὰ διάφορα οὐράνια φαινόμενα. Αἱ στιγμαὶ αὗται εἶναι ὀλίγοι, ἀπὸ τὴν συνδυασμένην ὅμως ἐργασίαν γεννᾶται ἡ πρόοδος τῶν μελετῶν, ἢ ὁποῖα ἐπέτρεψε εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐμβαθύνουν τὰ θαυμάσια αὐτὰ φαινόμενα.

ἀστρα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἑνὰ ἀστρικὸν κόσμον», τὸν ἰδικὸν μας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι καθόλου ἀκαθόριστος, ἀκόμη καὶ ἂν ἀνακαλύπτονται καθημερινῶς καὶ νέα ἀστρα, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑνὰ περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀστρῶν (30-40 δισεκατομμύρια). Πέραν τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ ἰσχυρότατα τηλεσκόπια, δὲν γίνονται ἀντιληπτά παρὰ ἐλαφρὰ φωτεινὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα χωρὶς ἀμφιβολίαν ἀνήκουν εἰς ἄλλους κόσμους, ἀπολύτως ὁμοίους μὲ τὸν ἰδικὸν μας, ἀποτελουμένους καὶ αὐτοὺς ἀπὸ ἀναρίθμητα ἀστρα. Οἱ κόσμοι αὗτοι, χωρισμένοι ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας, ἐντὸς τῆς τεραστίας γαλήνης τοῦ ἀπείρου, εἶναι τὰ «ἐλικοειδῆ νεφελώματα», τὰ ὁποῖα ὁ μέγας ἀστρονόμος Χέρτσελ ὠνόμασεν «παγκοσμίου νήσους».

Ὅπως καὶ οἱ κόσμοι αὗτοι, ὁ ἰδικὸς μας κόσμος εἶναι ἑνὰ ἐλικοειδὲς νεφέλωμα, τοῦ ὁποῖου ὁ Γαλαξίας ἀποτελεῖ τὸ πυκνότερον τμήμα ἀστρῶν. Τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα ἀποτελεῖ πολὺ μικρὸν τμήμα τοῦ νεφελώματος αὐτοῦ, τὸ κέντρον τοῦ ὁποῖου τοποθετεῖται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπιοῦ ἢ τοῦ Τοξότου, ὁ Ἥλιος δὲ δὲν εἶναι παρὰ ἑνὰ ταπεινὸν ἀστρον.

P. MARIO MAZZANTINI

ΩΣ ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ τῶν, αἱ ἡλιακαὶ κηλίδες εἶναι ἔδρα δυναμικῶν, θερμολόγων, ηλεκτρικῶν καὶ ηλεκτρομαγνητικῶν φαινομένων, αἱ ἐπιδράσεις τῶν ὁποίων γίνονται αἰσθηταὶ κατὰ τὴν διέλευσιν τῶν, ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας.

ΙΔΟΥ Η ΣΤΙΓΜΗ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἥλιος, ἢ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη εὐρίσκονται εἰς εὐθείαν γραμμὴν. Εἶναι ἡ πανσέληνος, μία ἀπὸ τὰς πλέον γοητευτικὰς στιγμὰς τοῦ θαυμασίου ἀστρικοῦ αὐτοῦ δράματος, τοῦ ὁποῖου εἰμεθα οἱ θεαταί.

Ματαιόβητα του Μάρτη

‘Αδυναμία μιάς μέρας με την όψη του πρώτου του γαλάζιου. Σαυαζωντανεύει ο Μάρτης τα λουλούδια σε σύνολα καθαρὰ. Μόλις διακρίνονται και δεν βλέπεις ποικιλόχρωμο το περιβόλη. Παράξενα κοιτάει μια πεταλούδα. Είναι σχεδόν απομεινάρια από Ινδοκινεζικό μετάξι, ή πεδιάδα ή κυματιστή πέταγμα πεταλούδας. Αύτη, από ανθών άφρο, έχει μεγάλο πόθο κι’ απ’ το θέαμα των φτερωτών πουλιών του Ισημερινού που μένουνε στους απαλούς τούς κήπους του Σάν-Ρέμο στις πρώτες προσταγές της άνοιξης κι’ όταν πλανιέται στον άερα της επιθυμίας ή ήδονή και ταξιδεύει σε χώρες άγνωστες σε μια ήδονή γλυκειά ανησυχαστική βαυλίας. Μα και στη θάλασσα βοσκόντανε ακόμα άνοιξη νέα και πέταγαν γεμάτα έλπίδα στην επιφάνεια τα ψάρια και οι γλάροι, από έλατι μεθυσμένοι είχαν βοσκή τις πλατειές γλώσσες που ήταν ένεσι σε μια βροχή από ασημένιες λώμες στυλινού και γαλανού σχεδόν από ούρανο λευκού. Νά και το θαλασινό πουλί είναι στην κορυφή του κύματος και έχει μια παιδική λευκή κρυγή που προκαλεί, από μυριάδες βελόνες, διαμαντένιες καταρράκτες.

(ΜΕΤ. ΣΤΙΛΙΑΝΟΥ ΞΕΦΑΟΥΔΑ).

RENZO LAURANO

Η ΝΕΑ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ποιος θα ήδυνάτο σήμερα να παραδεχθί ελικρινώς την γνώμη του Σ. Φ. Ρωμάνο, σύμφωνα με την οποία οι «άρχαι» της συγχρόνου Ιταλικής ποιήσεως είναι το πλέον χαρακτηριστικόν κεφάλαιον της φιλολογικής κοροΐδας, τών διδασκάλων του συμβολισμού; Ποιος θα εβρίσκε «διασκηδαστική» την ιστορίαν του διαφορουμένου αυτού, κατά το οποίον η σημερινή ποιήσις θα εγεννάτο μόνον από μίαν ανάγνωσιν του Μαλαρμέ, αποκλίνουσαν με γλυκύτητα προς «άκαθορίστους» τρόπους του Βερλαίν;

Τώρα πλέον, θα ήθελαμεν να προτείνωμεν, όπως η ποιήσις και τα νέα ποιήματα, να εκρίνοντο ως μία πραγματικότητα έχουσα εντός της το μέτρον της. Έξ αυτών δυνάμεθα να εξερωώμεν τα πολλά προηγούμενα, ή σημάσια των όμως δεν πρέπει πλέον να δοκιμάζεται επί τών μέτρων των άλλων εποχών και άλλων καλλιτεχνικών πολιτισμών.

‘Αλλως τε, ο Ρενάτος Σέρρα, από καιρού ήδη, με την φιλόφροναν κρίσιν του, με τρόπον άόριστον, βραδύν και όδυν ταυτοχρόνως, ανήγγελλεν ότι ή γενεά του είχε άποκτήσει, ακόμη και όσον άφορά τόν συμβολισμόν, ελικρινή και ανεξάρτητον συνειδήσιν, έφ’ όσον είχαν «έξαντλησει και υπερβεί εντός της το παρελθόν» (1914).

‘Επομένως το να έπιμεν τις, εις το να άποδείξη έκ νέου, μίαν άποκλειστικώς συμβολιστικήν καταγωγήν των νέων μορφών, επί της παλαιάς μεθόδου της άναλογίας, δεν είναι συμφέρον.

Υπονοείται, άλλως τε, ότι ή άναλογία είναι διά τόν Μαλαρμέ ή ιδεώδης άρχή των μεταφυσικών άναποκρίσεων, ενώ διά τόν Ουγγαρέν είναι μία έκ των τόσων μορφών που βαρύνουν να ύπαγορεύουν τας προθέσεις των.

Τέλος διά τόν Κουαζίμοντο είναι ο καταλλήλότερος τρόπος διά ν’ άποφύγι βροδύτητας εις την ζωήν θέλησιν του, να πλησιάσας καθαράν διάρκειαν της ποιητικής προφοράς.

‘Η ποιήσις, που άπεκατέσθη «έμμητική» φαίνεται ότι γεννιέται πράγματι από περισσότερον συνθέτους και ποικιλίας πλοκάς: ‘Η έπανάληψις της «άγνης» και ένδόξου παραδόσεως του Ιταλικού λυρισμού (ο Καρτζιολό έπρότεινε μίαν γραμμήν Πετράρχη-Λεοπαρτί-Ουγγαρέν) συναντάται, σύμφωνα με τούς τρόπους μιάς έλευθεράς άναγνώσεως, με εύρείας πείρας της ποιητικής «άγνης» του 19ου αιώνα και τών άρχών του 20ου, και ή συνάντησις αυτή γίνεται κατόπιν άντιληπτή εις τόν πνευματικόν χρόνον της όμαδικής προσπάθειας (έκφρασεως από τας φιλολογικάς έπιθεωρήσεις, la Vone και Φιλολογία) προς διευκρίνισιν της συγχρόνου ποιητικής συνειδήσεως. Είναι φυσικόν ότι μία τοιαύτη ανάγκωσις και μία τοιαύτη συνεί-

δησις θα άλληλυπεστηρίζοντο (και θα ύπεστηρίζον με την σειράν των) από όλόκληρον προσπάθειαν άνανεώσεως των παλαιών μορφών της φιλολογικής Ιταλικής γλώσσας, έπιζητούσαι μίαν μετατροπήν, ή όποια άλλως τε είχε άρχισει προηγουμένως με προσοχήν.

‘Η «σκοτεινότης» εύρίσκεται άκριβώς εις το έμπόδιον που παρουσιάζει ή κάθε άσυνήθης διάθεσις της ποιητικής έκφράσεως και εις την χρήσιν αυτήν και άναπότρεπτον «μεταρρύθμισιν» είναι το πλέον βέβαιον σημείον που έγγυάται την αισθητικήν λαγν ή το ήθικόν έπείγον των νέων έρευνών.

‘Η ποιήσις είναι άπόστασις» είπεν ο Ουγγαρέν «και όσον μεγαλυτέρα είναι ή άπόστασις τόσον μεγαλυτέρα είναι ή ποιήσις»: τέλος, εις μίαν άποκαλυπτικήν έξομολόγησιν, προτείνει τούς δυσκόλους τρόπους διά τών όποιων λαμβάνουν χώραν αι θαυματουργοί κεραυνοβόλοι έπαφαι, που δίδουν αϊφνιδίαν λάμψιν εις την άνήσυχον μοίραν του λόγου.

Χάρεις εις τούς Ουγγαρέν, Κουαζίμοντο, Μοντάλε, Καρνταρέλλη και εις τούς νεωτέρους από τόν Γκάτο εις τόν Σερέν, παρήχθη, τώρα πλέον, κατά τα έτη αυτά, μία νέα θάλασσα της ποιήσεως, ή όποια έχει τόσην δύναμιν ώστε να έπιτρέπη επίσης μίαν «σύγχρονον» άνάγνωσιν του κλασικισμού και της παραδόσεως, χαράσσουσα εντός αυτών μίαν ζώνην ζωτανήν και ιδικήν μας. Κατ’ αυτών τόν τρόπον θα μεταχειρισθών έκ νέου διάφοροι (Ουγγαρέν, Καρνταρέλλη, Ντέ Ρομπέρτι) μίαν νέαν «έμρυνειαν» του Λερπάρδη και του Φάσκολο. Και ο Κουαζίμοντο, έντός των όρίων μιάς καλλιασθησικής έξαιρετικής εύαισθήτων καθαροτήτων, θα έπαναδώση ζωήν δι’ ήμεις, εις τούς άρχαίους ‘Ελληνας λυρικούς. Και οι λυρικοί μας τών άρχών, θα έβρουν μίαν νέαν λάμψιν, άφελή και ταυτοχρόνως καλλιερημένην.

Κατ’ αυτών τόν τρόπον δεν θα είναι πλέον έπιτετραμμένον να βλέπωμεν τόν Μοντάλε και τόν Κουαζίμοντο να φέρονται «εις ένα μικρότερον έπίπεδον εις την κλειστήν και βασανισμένην προσπάθειαν, όπου έθυσίασθη ή ποιήσις του Μαλαρμέ», άλλ’ εις τας βλέψεις των «άγνότητος» που δεν έπιτρέπει παρεκκλίσεις ή έκχωρήσεις εις μη αίσθητικους τρόπους του πνεύματος. Μας παρουσιάζουσιν τοποθετημένους εις την κατάκτησιν μιάς συνοχής μη έπαρχιακής, ή όποια έχει ζωήν το άσθημα και παρούσαν την γευσίν της φιλολογικής μας γλώσσας, αυτός δε είναι άπαραίτητος όρος, της ειλικρινούς διακόπου ανάχσεως μιάς πραγματικότητος άνώδητος και αλήθείας της ποιήσεως.

LUCIANO ANCeschi

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

Είναι κάτι μέρες τόσο τεμπέλικες, τόσο κουραστικές, τόσο άδειανές, που οι ώρες κυλούν πάνω στο κατηφορικό έπίπεδο του καιρού (του μνημονικού) χωρίς ν’ άφίσουν κανένα σημάδι. ‘Η ψυχή μοιάζει μ’ έναν άπ’ αυτούς τούς χασομέρηδες γέρους που βλέπουμε να γυρίζουν στους δρόμους, να σταματούν να διαβάσουν άπ’ την άρχή ως το τέλος, τα τοιχοκολλημάτα, να παρακολουθούν μες άπ’ τις σκαλωσιές κάποια δουλειά, να κάθονται στα παγκάκια των δημοσίων κήπων να διαβάσουν την έφημερίδα και να λαγοκοιμούνται στον ήλιο και στη σκιά. Κι’ όλ’ αυτά γιά να περνά ή ώρα τους.

Είναι πάλι κάτι άλλες μέρες ζωηρές, γεμάτες προσοχή, που οτιδήποτε πράγμα πέσει κάτω άπ’ τα μάτια μας (όπως αυτό το παιδί με το ποδήλατο, που το βλέπω να περνά γρήγορο στο βάθος του δρόμου) φαίνεται να πέρνει μια συμβολική άξία, άν και άπροσδιόριστη. Νά συγκεντρώνουμε μέσα μας την άνώτατη άξία, τη μοναδική της στιγμής αυτής που φεύγει, που έφυγε μα που έν τώ μεταξύ τη ζήσαμε όλόκληρη. Νά ζήσουμε έτσι, λεπτό προς λεπτό, όλο τόν καιρό μας, θάταν πραγματικά να ζήσουμε. Μά, τραγουδοόσε ο Γκάλλο Σιλβέστρε: «τέτοιο πράγμα είν’ ή ζωή, που όταν την ζούμε είναι καμωμένη από άνάγκες κάθε στιγμής, την αφήνουμε, ξαναπέρνουμε λίγη τροφή και χορταίνουμε μ’ ένα γούστο και σχεδόν ένα κομτάκι από θάνατο».

‘Όταν το τράμ άνέβηκε, τρίζοντας και σφυρίζοντας, στη κορφή του ψηλού γεφυριού, σταμάτησε γλυκά, δίχως κοινήματα, σαν να τόπιασε μια έαφικη τρυφεράδα.

Τότε, μες στη μεγάλη σιωπή του καλοκαιριανού δειλινού, άκούσθηκε ένα ουρτό μουρμούρισμα άέρα, και χαμένο μέσα σ’ αυτό, μία μετρεμένη βοή τζιτζίκων. Το νερό έτρεχε μακριά ίσιο, σκονισμένο από ήλιο, γαλανό έδω, άσημένιο παρατέρα, κ’ έκανε το γύρο των χορταριασμένων γιालών. ‘Ο όρίζοντας, άνοιχτός όλόγυρα, σημειώνονταν από μάρες δένδρων, κοντεινές, μακρινές, γεμάτες από γιορτιάτικες κινήσεις. ‘Απ’ έπάνω ήταν ένας ήσυχος ούρανός, όροσερός, άλαφρός, ένας καθαρός ούρανός γιομστός άέρα.

Το μάτι ξεκουράσθηκε επί τέλους πάνω σε μία γραμμή από λευκές, φουσκωμένες από τεράστια άναπνοή, γεμμένες στη κορφή και κιτρινωμένες άπ’ τη γλυκειά όρμη του άέρα. Κ’ ή ψυχή βρήκε την ειρήνη της γιά μία στιγμή, μες στο άσθημα κάποιου μακρινού καλοκοιριού, ενός παιδικού καλοκαιριού, που μέινε να κοιμηθί, παιδούλα, μες στο βαθύ κρεβάτι της νύχτης.

Το τράμ όμως έανακατέβαινε άπ’ το άντίθετο μέρος, άνάμεσα σε κάμπους σταριού και σύκαλης, αϊλάκωνε τη μεγάλη έαυνοκόκκινη και θειάφεινα θάλασσα της πεδιάδας.

‘Ανάμεσα στις ένθυμους είναι μερικές σπουδαίες, που γερνούν πολύ πιο γρήγορα από μας, τόσο που πέφτουν και χάνονται, ενώ ήμεις εξακολουθούμε το δρόμο μας. Κ’ είναι κι άλλες, μάταιες και θα λέγαμε τιποτένιες, που μένουν πάντα περίεργα νέες μέσα μας, ενώ ήμεις περίεργα γερνούμε.

«Ταφαί που έληξαν εις τα δημοτικά νεκροταφεία» — Έλεγε ένα μαύρο και άσπρο τοιχοκόλλημα, χαμένο άνάμεσα στα πολύχρωμα κινηματογραφικά. ‘Αλήθεια είναι κι’ αυτό... λήγουν κ’ οι ταφές, σαν τις συναλλαγματικές.

Μία ποιητική λογική δεν θα μπορούσε ν’ άρνηθί το ρόλο της, ένα μεγάλο ρόλο, στη αλεγμένη έμπνευση. ‘Ισως, σ’ αλήθεια, δεν υπάρχει καλλίτερο παρά να έμπιστευθώμε στη μυστηριώδη κυρία, παρ’ όλον που είμαστε βέβαιοι (άπ’ τη μεγάλη ή μικρή πείρα που έχουμε) πως ύστερα, ενιά φορές στις δέκα, θα μετανιώσουμε πικρά έπειδή πιστώσαμε και υποχωρήσαμε.

DIEGO VALERI

Η ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ GRAZIA DELEDDA

Εντός του πλαισίου της συγχρόνου Ιταλικής φιλολογίας το έργο της Ντελέντα κατατάσσεται, μαζί με το έργο του Φογκιατόρο, του Ντέ Ρομπέρτο, των μυθιστορημάτων του Ντ’ Άνιουντίο, του ‘Αλμπερτάτσι, του Πιραντέλλο, μεταξύ του Βέργκα και των λεγομένων « νέων συγγραφέων ». Τέλος, κατατάσσεται εις μίαν έποχήν της διηγηματικής Ιταλικής τέχνης, ή όποια έχει καλά προδιωρισμένους χαρακτήρας και ή όποια είχε, ακόμη και εις τόν μικρότερον της τόνον, μίαν σχετικήν εύγένειαν, όχι μόνον

έπαγγελματικήν. Δεν ενδιαφέρει το ότι τα χρονολογικά όρια των συγγραφέων που την άντιπροσωπεύουν, υπερβάλλουν, και έκ το ενός μερους, τα όφ’ ήμών υποδειχθέντα, δηλαδή του Βέργκα και του Λά Βότσε. ‘Εκείνο που ενδιαφέρει είναι το ότι έχουν ένα κοινόν ιδιόν των κόσμον, πείρας, καλαισθησίας, κ’ έψευον και γραφής που τούς διέκρινε, ακόμη και όταν, κατά την εξέλιξιν της δράσεως των, έδέχον να έργασθών έν έντός διαφορετικού ήθικου και γραφικού κλίματος.

‘Η Ντελέντα, μετά του Φογκιατόρο και του Πιραντέλλο, υπήρξεν άναμφόβολως ή πλέον άξιοσημείωτος προσωποικότης, μεταξύ των συγγραφέων εκείνων. ‘Επίσης όμως και εκείνη επί της όποιας ή γνώμη των κριτικών και πρό παντός των νέων, έδείχθη πολύ όλγινον σύμφωνος.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Μπακέλλη, κατόπιν, έγραψε Ιστορικά μυθιστορήματα, που είναι όλα ήθικοι μύθοι, όπως ο πρώτος του, από τόν «Διάβολον εις Ποντελούγκο» μέχρι του «Μούλον του Πά», έμψυχών την ιστορίαν εις την ζωήν, ή δίδων εις την ζωήν την χαρακτηριστικήν άπομάκρυνσιν της Ιστορίας. Κάμνει αίσθητήν την παρουσίαν του ως ήθικολόγου και καλλιτέχνη. Αι διάφοροι κλίσεις του ως πολιτικού άνδρός, πολεμιστού, Ιστορικού, ύποχωρουν ένόψει της Ισχυροτέρας του κλίσεως ως διηγηματογράφου, που διαπιστώνει την πραγματικότητα και συζητεί και λαμβάνει μέρος ως ζωντανόν πρόσωπον μεταξύ τών ζωντανών που εδημιούργησεν αυτός. ‘Ο πέλος του λόγος, πλούσιος εις λέξεις, εύκλιντος, δύναται ν’ άνασθί εις ποιήσιν, να άναστασάθι εις αξιώματα, να εύρυσθί εις εύφράσεις.

Και ο ‘Αλντο Παλατσέσκη, εις τας «Παιδικάς άναμνήσεις του», εις τα διηγήματα του και εις το μυθιστόρημα του «Αί άδελφαι Ματερσά», μäs παρουσίασε ένα μικρόν κόσμον της πραγματικότητος, από την όποιαν

‘Η μεταγενεστέρα κριτική δεν μάς φαίνεται ότι άπεακρύνθη πολύ από την άρνητικήν κρίσιν την έκφρασθείσαν από τόν Σέρρα, ακόμη και όταν το ύφος ήτο περισσότερο έγκάρδιον και προσεκτικόν και ή άνάλυσις περισσότερο διαδεδομένη. Πολλοί δεν είδον, εις τα συχνά σκοτεινά θέματα της συγγραφής, παρά ένα είδος βερσιμό, άλλοι πάλιν άντελήφθησαν ένα ύποτεταγμένον λυρισμόν. ‘Αλλοι, αναλύοντες όρισμένας λύπας των προσώπων, είδον εις την Ντελέντα ίχνη «παρακμής», και άλλοι την εξέμνησαν ως μεγάλην ποιήτριαν του ήθικου πόνου, ή όποια έπλούτισε και ένεβάθυνε το αίσθημα της ζωής μας, όσον ούδεις άλλος μετά τόν Μαντσόνι.

‘Ο Lawrence, εξετάζων όρισμένα λεπτά και πολυσύνθετα χαρακτηριστικά του πέζου της λόγου, γράφει ότι «έκεί τίποτα δεν φέρεται καθαρά και κάθε τι ρέει ως ένα ρεύμα συγκινήσεων κατά το μάλλον ή ήττον άόριστον και πραγματοποιημένον, έντός φυσικής όμιχλης ή φωφορίζοντων συναισθημάτων που περικρίνουν το κάθε τι και που ύπολογίζονται εις την πραγματικότητα περισσότερο από ό, τι έκφραζουν αι λέξεις». ‘Αντιφατική κρίσις, όχι όμως τυχαίως, διότι αυτή ή τέχνη της συγγραφής τας προκαλεί. Και πράγματι σελίδες «κατά προσέγγισιν» και άκατέρηστοι έναλλάσσονται με άλλας πραγματικές ποιήσεως, εις άλλας με πάλιν παρατηρείται κάποια άκίνησις, την όποιαν παρατηρεί έπίσης και ο Τσέκη, εις τόν πρόλογον της έπανεκδόσεως των έργων της Ντελέντα. ‘Εν σχέσει όμως με την έντύπωσιν αυτήν της μονοτονίας πρέπει να έξηγηθώμεν. Είναι βέβαιον ότι άν ή Ντελέντα δεν υπήρξε συγγραφέας θορυβώδους νεωτερισμού, ούτε και όπηρεξεν έκ των συγγραφέων εκείνων που ζητούν να φθάσουν το άνώτατον των άποτελεσμάτων. Ηύχαριστείτο μάλλον έργαζόμενη εις έκτασιν. Τοιουτοτρόπως ή τέχνη της, από το ενός βιβλίου εις το άλλο, τρέχει κατά μήκος μιάς γραμμής, αι άναπτύξεις της όποιας υπήρξαν συχνά άνεπαίσθητοι εις όποιον παρατηρήσει πολύ έκ τού πλησίον. ‘Υπό την έννοιαν αυτήν την έμμεφθησθη διά κάποιαν έπανάληψιν μοτίβων και ύφους.

Αυτά όμως είναι παρατηρήσεις που δεν δύναται να θέσουν το έσωτερικόν της τέχνης αυτής, ή όποια από κλασική σύνταξις και φαίνεται, επί παραδείγματι, ή χρήσις των χρονικών περιόδων, την όποιαν κάμνει και ή όποια είναι πολύ συχνή εις τούς συγγραφείς του 13ου και του 14ου αιώνα. Εις το κρυστάλλινον κάτοπτρον του άγνου και άπιστεύτως έλαφρού πέζου του λόγου, πρόσωπα και πράγματα, κινούνται έντός μεταφυσικού χώρου, χωρίς τούς δεσμούς των τριών διαστάσεων. Τα γεγονότα όμως τα όποια φαντάζεται έκφραζόν πάντοτε ένα λυρικό αίσθημα ή μίαν μυστηριώδη ανθρωπινήν αλήθειαν. Τώρα, ο Μπενετέλλι, εις βραχεία μυθικά διηγήματα, μάς υπογραμμίζει την δραματικήν αντίθεσιν μεταξύ της πρώτογόνου άσάφητος και της ηχηρίας της Ιστορίας και της άναμνήσεως του τρίτου βασίλειου του πνεύματος.

Το μυθιστόρημα δεν θέλει πλέον ν’ άποδώσι μίαν άντικειμενικήν πραγματικότητα και να συμμορφωθί με το όρώριον των καθημερινών συνθηκών, των πρακτικών και των πολιτικών. ‘Ο ‘Ερρίκος Πέα, επί παραδείγματι, μάς διηγείται γεγονότα που συνέβησαν εις αυτόν ή εις άλλους, όπως του έπανερχονται εις την μνή-

την φαινομενικήν άκίνησιν, άνεπτύχθη εις το μοναδικόν σημείον που πραγματικώς ενδιαφέρει, δηλαδή εις το σημείον μιάς πάντοτε μεγαλυτέρας προσηλώσεως εις τούς έσωτερικούς βαθείς λόγους της.

Πρός τόν σκοπόν αυτόν συγκρίνονται τα πρώτα έργα, ακόμη και εκείνα της περισσότερον γονίμου περιόδου μεταξύ του 1900 και του 1913, όπως «‘Ηλίας Πορτολού», «Περιοτε-σας σε σκία και σε μίσος τών έργων και ιέρακες», «Κάλαμοι εις τόν άέρα», και αι νοβέλλαι «Φωτοσκι-αί», με τα έργα της ώριμότητος, όπως επί παραδείγματι «‘Ανναλένα Μπιλσίν» που είναι του 1927.

Έκ των πρώτων έργων της Ντελέντα μένουν εις την μνήμην όρισμένα πλάνγια μορφαί φωτιζόμενες ταχέως, ή αι σελίδες εις τας όποιας ή έφευρεσις συστέλλεται εις το άνώτατον όπως εις την όρωιωτάτην νοβέλλαν «‘Η έορτή του Χριστού». ‘Ας παρατηρήσωμεν άντιθέτως την «‘Ανναλένα Μπιλσίν». Πόσον όλα εις το έργο αυτό φαίνονται στενά, άπορροφημένα εις την ζωήν των προσώπων, ύπακοούντα εις μίαν μοναδικήν ανάγκην, των δευτερευόντων και κυρίων προσώπων, των περιθωριακών έπεισοδίων, όπως και των κεντρικών.

Είναι αλήθεια ότι θα παρατηρήσουν ότι και εδώ υπάρχει κάτι το μηχανικόν εις τόν ειρμόν της διηγήσεως. ‘Αλλά διατι να ζητήσωμεν άπό την Ντελέντα μίαν δραματικήν και σύνθετον αλήθειαν την όποιαν δεν κατείχε; ‘Από τας σελίδας της συλλέγεται μάλλον μία λυρική μονάς, ή αντανάκλασις ενός όρισμένου αίσθηματος, περισσότερον διαχύτου εις την άτμόσφαιραν του διηγήματος παρά σκαλισμένου εις τα πρόσωπα, τέλος τίποτε άλλο παρά ένας τόσος, τόσον περισσότερον εύτυχής όσον όλγώτερον άκριβεί είναι αι σημάσια. Οι διαβάσαντες την «‘Ανναλένα Μπιλσίν» θα ένθυμοιούν την αϊφνιδίαν έσοδον της ‘Ισαβέλλας και του Πέτρου. «Και όμως έκέλη έξηκολούθει ν’ άκούη ένα θόρυβον άμαξής που έτρεχε, ακολουθούμενης από το χιόνι, σαν από άγέλην ίκτιών. Κ’ ένώ εις το τραπέζι έμοίραζε τα καρύδια, δεν παραέμεφθησθη όταν άκούσε ένα θόρυβον κουδουνιών, που φαίνονταν ότι κυπαύσαν την πόρτα, άνάμεσα στο άγριο σπάσιμον των καρυδιών με τα δόντια ή με τη γραβιά των πιά νέων...

...Οι νόμοι της συντάξεως της όμοιάζουν με μουσικήν διασκέδασιν. Δεν διευθύνονται, όπως εις την παντομίαν ή εις τόν χορόν, παρά από άνακλήσεις χάριτος. Παράγεται ένας φωτιστέφανος μαγείας που περιβάλλει και συγκρατεί τας καταστάσεις και τας δράσεις και τας όλγώτερον πειστικές ακόμη. Και κανείς ίσως από ήμεις, με ένα φανταστικόν ύλικόν, τόσον εύθραυστον φαινομενικώς, δεν έπέτυχε να δημιουργήσας κάτι που ήτο δυνατόν να μάς θίξη έσωτερικώς, όπως μάς θίγουν αι τελευταίαι αυταί έφευρέσεις της. Κανείς δεν κατώρθωσε να άνωψήσας με τρόπον τόσον λεπτόν και δυνατόν, να φωτίσας με τόσον μυστηριώδεις άκτίνας, μίαν ύπόθεσιν που έφαινετο ότι εύρίσκετο εις τόν δρόμον της διαλύσεως και του άποχωματισμού.

ALFONSO SILIPO

κλασική σύνταξις και φαίνεται, επί παραδείγματι, ή χρήσις των χρονικών περιόδων, την όποιαν κάμνει και ή όποια είναι πολύ συχνή εις τούς συγγραφείς του 13ου και του 14ου αιώνα. Εις το κρυστάλλινον κάτοπτρον του άγνου και άπιστεύτως έλαφρού πέζου του λόγου, πρόσωπα και πράγματα, κινούνται έντός μεταφυσικού χώρου, χωρίς τούς δεσμούς των τριών διαστάσεων. Τα γεγονότα όμως τα όποια φαντάζεται έκφραζόν πάντοτε ένα λυρικό αίσθημα ή μίαν μυστηριώδη ανθρωπινήν αλήθειαν. Τώρα, ο Μπενετέλλι, εις βραχεία μυθικά διηγήματα, μάς υπογραμμίζει την δραματικήν αντίθεσιν μεταξύ της πρώτογόνου άσάφητος και της ηχηρίας της Ιστορίας και της άναμνήσεως του τρίτου βασίλειου του πνεύματος.

Το μυθιστόρημα δεν θέλει πλέον ν’ άποδώσι μίαν άντικειμενικήν πραγματικότητα και να συμμορφωθί με το όρώριον των καθημερινών συνθηκών, των πρακτικών και των πολιτικών. ‘Ο ‘Ερρίκος Πέα, επί παραδείγματι, μάς διηγείται γεγονότα που συνέβησαν εις αυτόν ή εις άλλους, όπως του έπανερχονται εις την μνή-

κουνιάδων... Τώρα άκούσονται να κυττών δυνατά την πόρτα και ή καρδιά της Τζίνας έπαλλε σαν τα κτυπήματα να έφθαναν την καρδιά της.

Μες στη ξαφνική σιωπή, τα πραγματά πάνω στο τραπέζι, τα έπιπλα, ή φλόγα του τζακιού, έμοιαζον ότι έγιναν αυτά τα πρόσωπα της σκηνης... ‘Η κοπέλλα άποκρίθηκε κάτι, κανένας όμως δεν την άκουσε, γιατί ένα έξαιρετικό γεγονός έθεσε άμέσως σε σκία και σε μίσος τών έργων και ιέρακες», «Κάλαμοι εις τόν άέρα», και αι νοβέλλαι «Φωτοσκι-αί», με τα έργα της ώριμότητος, όπως επί παραδείγματι «‘Ανναλένα Μπιλσίν» που είναι του 1927.

Έκ των πρώτων έργων της Ντελέντα μένουν εις την μνήμην όρισμένα πλάνγια μορφαί φωτιζόμενες ταχέως, ή αι σελίδες εις τας όποιας ή έφευρεσις συστέλλεται εις το άνώτατον όπως εις την όρωιωτάτην νοβέλλαν «‘Η έορτή του Χριστού». ‘Ας παρατηρήσωμεν άντιθέτως την «‘Ανναλένα Μπιλσίν». Πόσον όλα εις το έργο αυτό φαίνονται στενά, άπορροφημένα εις την ζωήν των προσώπων, ύπακοούντα εις μίαν μοναδικήν ανάγκην, των δευτερευόντων και κυρίων προσώπων, των περιθωριακών έπεισοδίων, όπως και των κεντρικών.

Είναι αλήθεια ότι θα παρατηρήσουν ότι και εδώ υπάρχει κάτι το μηχανικόν εις τόν ειρμόν της διηγήσεως. ‘Αλλά διατι να ζητήσωμεν άπό την Ντελέντα μίαν δραματικήν και σύνθετον αλήθειαν την όποιαν δεν κατείχε; ‘Από τας σελίδας της συλλέγεται μάλλον μία λυρική μονάς, ή αντανάκλασις ενός όρισμένου αίσθηματος, περισσότερον διαχύτου εις την άτμόσφαιραν του διηγήματος παρά σκαλισμένου εις τα πρόσωπα, τέλος τίποτε άλλο παρά ένας τόσος, τόσον περισσότερον εύ-

τυχής όσον όλγώτερον άκριβεί είναι αι σημάσια. Οι διαβάσαντες την «‘Ανναλένα Μπιλσίν» θα ένθυμοιούν την αϊφνιδίαν έσοδον της ‘Ισαβέλλας και του Πέτρου. «Και όμως έκέλη έξηκολούθει ν’ άκούη ένα θόρυβον άμαξής που έτρεχε, ακολουθούμενης από το χιόνι, σαν από άγέλην ίκτιών. Κ’ ένώ εις το τραπέζι έμοίραζε τα καρύδια, δεν παραέμεφθησθη όταν άκούσε ένα θόρυβον κουδουνιών, που φαίνονταν ότι κυπαύσαν την πόρτα, άνάμεσα στο άγριο σπάσιμον των καρυδιών με τα δόντια ή με τη γραβιά των πιά νέων...

...Οι νόμοι της συντάξεως της όμοιάζουν με μουσικήν διασκέδασιν. Δεν διευθύνονται, όπως εις την παντομίαν ή εις τόν χορόν, παρά από άνακλήσεις χάριτος. Παράγεται ένας φωτιστέφανος μαγείας που περιβάλλει και συγκρατεί τας καταστάσεις και τας δράσεις και τας όλγώτερον πειστικές ακόμη. Και κανείς ίσως από ήμεις, με ένα φανταστικόν ύλικόν, τόσον εύθραυστον φαινομενικώς, δεν έπέτυχε να δημιουργήσας κάτι που ήτο δυνατόν να μάς θίξη έσωτερικώς, όπως μάς θίγουν αι τελευταίαι αυταί έφευρέσεις της. Κανείς δεν κατώρθωσε να άνωψήσας με τρόπον τόσον λεπτόν και δυνατόν, να φωτίσας με τόσον μυστηριώδεις άκτίνας, μίαν ύπόθεσιν που έφαινετο ότι εύρίσκετο εις τόν δρόμον της διαλύσεως και του άποχωματισμού.

GOFFREDO BELLONCI

('Η συνέχεια εις το προσεχές).

Επικίνδυνος συνάντησις. Τὸ οκταπόδι ἀντελήφθη τὸ σκυλλόψαρον, καὶ διὰ τὰ κρυφθῆ, ἤνοιξε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δὲας τὰς φιάλας τοῦ μελάνης. Τυλιγμένον ἀπὸ τὴν θάλασσαν αὐτὴν, θὰ δυνήθῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀναπόφευκτον συνάντησιν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, συγχίζων αὐτόν.

ΣΚΥΛΛΟΨΑΡΟΝ ΚΑΙ ΟΚΤΑΠΟΔΙ Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΩΝ

Η σκηνοθεσία είναι ομιχλώδης καὶ φανταστική. Είναι ἡ θάλασσα τῶν μεγάλων βυθῶν, ὅπου οἱ δῦται κυκλοφοροῦν ὥπλισμένοι με σκάφανδρα, θωρακισμένοι ὅπως οἱ παλαιοὶ ἱππεῖς τῶν σταυροφοριῶν. Εἰς τὸν λαίμῳ των, οἱ δῦται ἔχουν κρεμασμένην μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, τυλιγμένην με σίδηρον καὶ ποὺ λειτουργεῖ αὐτομάτως. Τὰ στιγμιότυπα ποὺ φωτογραφεῖ εἶναι ὀλίγον συγκεχυμέ-

να, ὅπως αἱ ραδιογραφαί τῶν πνευμόνων. Σήμερα παρευρισκόμεθα εἰς ἓνα φανταστικὸν ἀγῶνα ἐνὸς γηραιοῦ οκταποδίου με ἓνα νέον σκυλλόψαρον. Κανείς δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν μανιώδη αὐτὴν σύγκρουσιν. Καὶ ὁ δῦτης ἀκόμη στέκεται μακριά. Ἡ σιωπὴ εἶναι τρομερά. Τὸ σκυλλόψαρον διαγράφεται ὡς τορπίλλη, καὶ πρὶν νὰ ἐπιτεθῇ ἐκτελεῖ με ἱλιγγιώδη ταχύτητα συγκεντρωτικούς κύ-

κλους. Τὸ οκταπόδι ἀπλώνει τοὺς πλοκάμους του: εἶναι τερατώδες κινητὸν ἄστρον. Ἐνῶ ἄστρον ποὺ κινεῖται ὅπως τὰ πτερά τοῦ ἀνεμομύλου. Ἡ πρώτη σύγκρουσις εἶναι ταχέια καὶ ὀρμητικὴ. Οἱ πλόκαμοι τρέμουν με φρενιτῖδα, με τὴν εὐκαμψίαν μεγάλων λαστιχένιων σωλήνων. Ἐναγκαλίζονται τὸν ἀντίπαλον ποὺ τινάσσεται κάμνων ἰσχυροὺς ἐλιγμούς. Ὁ στόχος ὅμως τοῦ οκταποδίου εἶναι πολὺ κινήτος καὶ ἐκφεύγει τὸ κτύπημα, συστέλλεται, γλιστρᾷ, καὶ δύνανται εἶναι βέβαιον ὅτι εὕρισκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην, ἐντὸς μεγαλυτέρου χώρου ἱκανοῦ νὰ περιλάβῃ καὶ

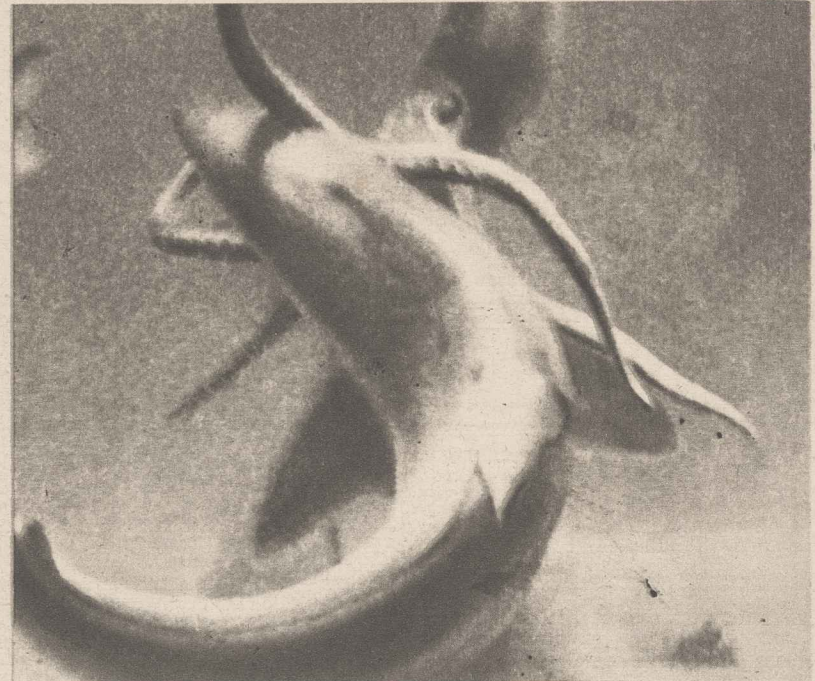
νὰ διευκολύνῃ τὰς πλέον πονηρὰς ἀμυντικὰς καὶ ἐπιθετικὰς κινήσεις του, ἀνοίγεται καὶ μεγαλύνει ἐξαιρετικά. Ἡ δευτέρα ἐπίθεσις ἔλαβε ἤδη χώραν. Οἱ πλόκαμοι δροῦν αὐτομάτως: ἑκατοντάδες καὶ ἑκατοντάδες ἐλαστικῶν στομιῶν ἀπομυζοῦν καὶ ἐξαντλοῦν τὸ σκυλλόψαρον ποὺ ἀντιδρᾷ με μανίαν. Εἶναι ἀσφαλῶς ὁ πιὸ δυνατός, ὁ ἄλλος ὅμως εἶναι προικισμένος με καταχθόνιον πονηρίαν. Ἐναγκαλίζεται τὸν ἀντίπαλον, τὸν τινάσσει, περνᾷ τοὺς πλοκάμους ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ σώματός του εἰς τὸ ἄλλο, περικλείων αὐτὸ ἐνὸς κινητοῦ καὶ ἰσχυροῦ δικτύου, ἐξαιρε-

τικά σφιχτοῦ. Ἡ τορπίλλη βαρυνθὲν καὶ κατ' ὀλίγον ἀδειάζει, ἡ δυνάμις τῆς κλονίζεται. Ἡ ἐργασία τῶν ἀπομυζητῶν γίνεται περισσότερον ἐντατικὴ. Οἱ πλόκαμοι σφίγγουν με μεγαλυτέραν δεξιότητα. Τὸν ἀπετελεῖωσε σχεδὸν τὸν ἀντίπαλον καὶ τώρα διασκεδάζει ἐδάκνων καὶ ἀπομυζῶν αὐτόν. Κατόπιν ἀποτόμως τὸν καταπίνει, καὶ τὸν χώνει εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, ὡς εἰς παμφάγον σπῆλαιον. Ἴσως τὸ οκταπόδι θ' ἀποθάῃ ἀπὸ δυσπεψίαν. Θὰ τὸ ἴδωμεν νὰ φουσκώῃ καὶ νὰ σκάνῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν δῦτην, εἰς μίαν ἔρημον γωνίαν.

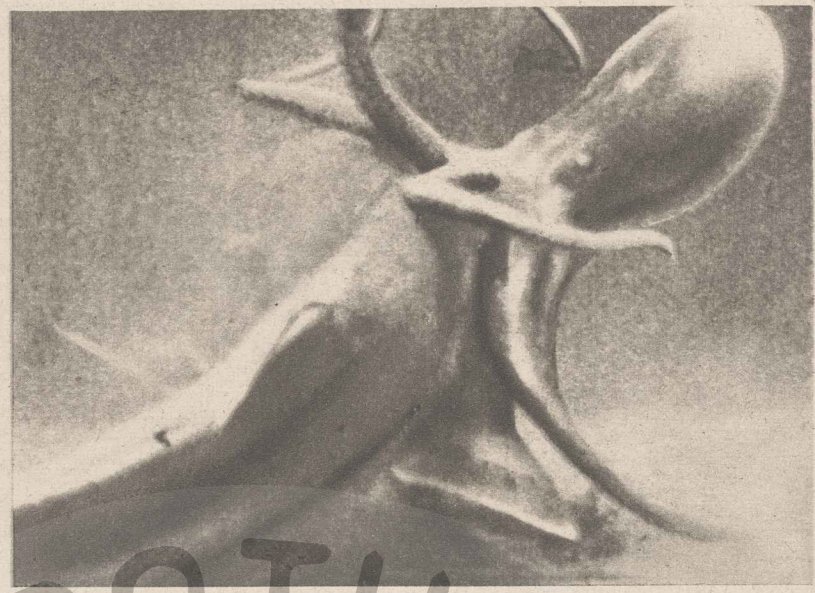
S. T.

Τὸ σκυλλόψαρον ὅμως τὰ ξεῦρε αὐτὰ καὶ πρὶν ἐξαφανισθῇ ὁ ἀντίπαλος του, μεταμορφούμενος εἰς μαῦρον σύννεφον, ἐπιτίθεται ἐναντίον του με τὴν ἀκρίβειαν τορπίλλης. Πρόκειται ὅμως περὶ τορπίλλης ποὺ δὲν ἐκρηγνύται τὴν ἀκριβῆ στιγμήν. Τὸ οκταπόδι ξεῦρε περισσότερα ἀπ' αὐτό.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πρὸς στιγμήν ὅτι τὸ σκυλλόψαρον θὰ ὑπερισχῇ. Ἡ τακτικὴ του συνίσταται εἰς τὸ νὰ δαγκάνῃ τοὺς πλοκάμους. Ἴσως ὅμως ἔκαμε ἄσχημα τοὺς ὑπολογισμούς του, διότι εἰς τὴν θέσιν ἐνὸς ἀχρηστευμένου πλοκάμου, φαίνονται ὅτι φυτρῶνουν δέκα νέοι.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ γίνεται πάντοτε βιαιότερα καὶ ἡ πονηρία μετράται με τὴν δύναμιν. Τὸ σκυλλόψαρον ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν πλοκάμων, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸ σφίξουν εἰς θανατηφόρον δάγκωμα. Ἀγωνίζεται με δύναν, οἱ πλόκαμοι ὅμως τὸ περιτυλίσσουν. Ἡ ἔκβασις εἶναι ἀκοθόριστος αἰ, δυνάμεις ἰσοφαρίζονται.

Τὸ ΟΚΤΑΠΟΔΙ κινεῖται με διαβολικὴν τέχνην. Μαστιγώνει, ἀπομυζᾷ τὸν ἀντίπαλον, τὸν πιεζει καὶ τέλος τὸν νικά. Ὁ τρομερὸς ἀγὼν διήρκεσε πλέον τῆς μίας ὥρας καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ σκυλλόψαρον, ἐξητλημένον καὶ πληγωμένον, προσπαθεῖ, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ διαφύγῃ.

ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ἡττημένοις. Οἱ πλόκαμοι συμπληρώνουν τὸν στραγγαλισμόν. Τὰ τελευταῖα λεπτά τοῦ νικημένου εἶναι τρομερά. Τὸ μεγάλο ψάρι εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ γλοιώδους ἀντιπάλου ποὺ τοῦ ἀπομυζᾷ τὴν ζωὴν. Εἰς τοὺς βυθοὺς ἡ νίκη τοῦ οκταποδίου φαίνεται ὡς φάσματικὴ εἰκὼν.